

JACQUELINE CASE

*Ce poate face
dragostea*

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNEL ROMOȘAN

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

- Doamne, cât de proști sunt bărbații!
- Fii serioasă, replică blând Bill, doar n-au făcut-o expres.
- Ce să însemne asta? izbucni Margaret. Tipii ăștia se bat ca niște puști... Ca și cum n-am avea destule de făcut... La naiba cu nimicurile astea care mă fac să-mi pierd timpul! exclamă femeia cu ostilitate.
- Oh ! făcu Bill, cu delicatețe. Să înțeleg că, întâmplător, este vorba și despre mine în ceea ce spui?
- Nu fi caraghios ! replică imediat Margaret. Prezența ta mi-e indispensabilă. De când șeful s-a transformat în comis-voiajor, personalul e cam " subțire "...
- Este plăcut să fii apreciat la adevărata valoare, rânji interlocutorul, îmbrăcat într-o bluză albă, dar trebuie să recunoști că șeful n-a plecat la Londra cu inima ușoară. Cred că trebuie să depună un mare efort și să dea dovadă de multă diplomație în

încercarea de a obține creditele de care este nevoie pentru construirea noii aripi a micului nostru spital. Numai de nu s-ar întoarce cu mâna goală din expediția asta, pentru că s-ar îmbolnăvi de inimă rea...

– Știi foarte bine că așa ar fi, acceptă Margaret, cu glas stins.

Istovită, se prăbuși în fotoliul care susținea de obicei trupul imens al șefului, Neil Venables, și își trecu o palmă obosită peste frunte.

– Pari epuizată, comentă Bill, privind-o cu coada ochiului. Nu-i prima dată când îi ții locul, dar e prima oară când te văd atât de șifonată.

– Da, murmură Margaret, rușinată. În mod normal, n-ar fi trebuit să vorbesc așa, dar...

Pe buzele ei palide, fraza rămase neterminată.

– Știi bine că e datoria noastră să primim victimele de sâmbătă seara. La asta folosește serviciul de urgență, comentă Bill cu blândețe.

– Da, bineînțeles, fu de acord Margaret, numai că în momentul de față vin unul după altul, ca pe bandă rulantă. Nu avem suficient personal pentru asta.

– Tocmai ăsta-i motivul pentru care șeful a plecat să cerșească fonduri de la autoritățile competente. Ca să putem să mărim spațiul de lucru și să recrutăm personalul de care avem nevoie.

– Poate.. acceptă Margaret, mârâind. Dar până atunci, trebuie să facem față situației. Măcar de-ar fi vorba de o creștere normală a populației! gemu femeia.

– Treptată ... vrei să spui ?

– Spune-i cum vrei, ripostă ea pe un ton arogant. În câteva săptămâni, populația orașului practic s-a dublat, de când companiile petroliere au hotărât să vină să exploreze zona. E ca și cum ar fi năvălit o hoardă de nomazi. Aveau neapărat nevoie să-și amplaseze platforma blestemată în apele de aici... trase concluzia femeia, îmbufnată.

– Dar o să se găsească petrol, e nemaipomenit, nu ? exclamă Bill cu entuziasm. Cine ar fi crezut că aici vor apărea într-o bună zi puțuri petroliere din care să izvorască aurul negru?

– Cred că te bucuri prea devreme, i-o tăie Margaret, agasată. Nu suntem decât în stadiul de explorare.

Fără să vrea, ridică indiferentă din umeri. Munca titanică depusă de o mulțime de oameni n-o prea interesa. Se temea mai mult de complicațiile pe care prezența nou-veniților le-ar ridica în micul spital din Meldonmouth.

– Din care poate, într-o bună zi, va izvorî aurul negru, rectifică Bill, calm.

– Pe mine mă interesează momentul de față, spuse Margaret, pe un ton iritat. Orașul izbucnește odată cu afluxul de populație și noi nu avem nici spațiul, nici personalul care ne trebuie. Și, ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, adăugă ea cu mai mult umor, Neil a promis că vom avea grijă de oamenii din echipele de foraj, dacă este nevoie.

Exasperată, femeia ridică ochii în tavan.

– Câte mâini crede că au oamenii care alcătuiesc personalul medical? continuă, caustic. Sunt zile în care parcă aș vrea să fiu o zeităte indiană ... cu nenumărate brațe.

– Ia să vedem, spuse Bill, conciliant. Aranjamentul ăsta se referă doar la urgențe. Au și ei personal la bord și instalațiile medicale de care au trebuință. Aș vrea să trec pe acolo, să arunc o privire. Neil spune că nu-i mult, dar este exact ce le trebuie. Se vede că la ei nu există probleme de buget...

– Cum noi nu suntem finanțați de o companie petrolieră, interveni Margaret tăios, nu ne rămâne decât să ne dorim să nu apară nici o urgență. În orice caz, nu înainte ca Neil să fi reușit în misiunea lui.

– Mi se pare că în ansamblu oamenii ăștia sunt corecți. Sunt puțin surescitați în momentul când se face schimbul de tură, dar altfel, nu li se poate reproșa nimic.

– Sunt de acord, fu nevoită să recunoască Margaret. Nu sunt nici mai buni nici mai răi decât cei de aici, numai că ne impun o muncă suplimentară, când e vorba de urgențe. Uite, bărbatul de acum câteva seri...

Anii de experiență medicală nu putură s-o facă să nu se înfioare.

– Cred că e un muncitor necalificat...

– Ați avut vreodată parte de un muncitor necalificat atât de desfigurat ? interveni deodată un glas vesel.

– Susan !

Margaret se ridică anevoie din fotoliul adânc și o privi surprinsă pe noua apărută.

– Ce cauți aici la ora asta ? Kinetoterapeuții n-au programe normale ?

– Am trecut să-mi iau logodnicul, răspunse Susan zâmbitoare și sărută repede părul negru, ciufulit, al lui Bill.

– Doamne! oftă ea afișând o spaimă ostentativă. Cum pot să mă mărit cu un doctor?!

– Nimic mai simplu! răspunse Bill întinzând brațele spre ea.

– Fii atent să nu răstorni cafeaua! spuse Susan zâmbind poznaș. Cu o mișcare rapidă a șoldului, se ferise și reușise să nu răstoarne tava.

– Cafeaua? mormăi Bill, vizibil încântat. Fii binecuvântată!

Chirurgul puse repede mâna pe cană și începu să bea cu înghițituri mici.

– Bărbații... declamă Susan, cu subînțeles. Nu se gândesc decât la ce bagă-n ei!

Cu zâmbetul pe buze, nou-venita îi înmână Margaretei cana cu licoarea binefăcătoare.

– Miss Maston de la Urgențe mi-a spus că ați avut o seară încărcată. M-am gândit că o băutură caldă v-ar revigora, chiar dacă nu e servită în căni de porțelan, adăugă chicotind.

– Ah... oftă Margaret cu o recunoștință care o surprinse pe ea însăși. E divină!

– Și acum, ce-ar fi să-mi spuneți și mie despre bărbatul desfigurat?

– O tăietură urâtă în creștetul capului, cu rămășițe de sticlă, explică Margaret. Frumoasă treabă ! La al patruzecilea, am încetat să mai număr punctele de sutură...

– Unul dintre prieteni i-a tras cu o sticlă în cap și, crezi sau nu, s-a spart sticla !

Ce încurcătură! Un whisky bun... constată Bill. Cel puțin, n-a mai fost nevoie să dezinfectăm rana...

– A avut noroc că a ajuns până la voi, murmură Susan, impresionată.

– Din fericire, l-a adus chiar prietenul lui. N-ar fi reușit să ajungă de unul singur.

– Cel care l-a lovit?

Cu ochii mari, Susan își privi logodnicul, neștiind ce să înțeleagă.

– Bineînțeles, răspunse imediat Bill. Sunt sigur că n-a avut de gând să-i spargă capul.

– De ce s-au bătut, de fapt?

– Ce întrebare ! De ce se ceartă doi bărbați, dacă nu pentru o femeie ! spuse Bill, în zeflema.

– Nu mai vorbi prostii ! interveni Susan așezându-se confortabil pe genunchii logodnicului.

Bill o înlănțui tandru.

– Riști să ai probleme serioase dacă ești surprins trăgându-mi clopotele în timpul orelor de serviciu, adăugă Susan, amenințător.

– Ah... oftă Bill, fericit. Cred că acum vom fi liniștiți. Localurile s-au închis și toată lumea ar trebui să doarmă. În afară de cei pe care necazurile datorate băuturii i-au făcut să ia drumul spitalului, bineînțeles!

– Ca omul ăsta?

– Ca omul ăsta! Întări logodnicul Susanei. În orice caz, când mă gândesc ce risipă...

– ... de scotch, știu ! spuse tânăra izbucnind în râs. Ești un nesuferit ! se plânse fără nici un pic de convingere.

Era posibil să fi fost și mai îndrăgostiți ? se întrebă Margaret.

Și se întrebă pentru a suta oară ce putea s-o determine pe Susan să renunțe la o carieră promițătoare, ca să se dedice în întregime căminului ? Pentru Bill, lucrurile stăteau altfel, bineînțeles. Bărbații își păstrează toate avantajele, dacă se însoară cu femeia pe care o iubesc continuând să-și practice meseria care le place. Cu ochii mijiiți, privi o clipă tânăra pereche cu limbaj galant și gândurile ei luară imediat un alt curs. Poate... Se ridică, hotărâtă să nu se mai gândească la lucruri supărătoare.

"Trebuie să fiu foarte obosită, își spuse. Sau poate e vorba de primăvară"...

– De câte ori trebuie să-ți spun să nu ții tot timpul stetoscopul la gât! se plânse deodată Susan. Instrumentul ăsta îmi intră-n coaste !

– Să nu adormiți totuși, spuse cu blândete Margaret.

Îi scăpă un oftat. De ce-i invidia pe Bill și pe Susan ? Căsnicia n-o atrăgea deloc. Și pe urmă, nu studiase atâta vreme ca să ajungă în cele din urmă o zână casnică. Susan putea să creadă ce vroia, cât despre Margaret, ea considera că profesiunea pe care și-o alesese era cel mai important lucru. Niciodată nu se gândise să facă o altă alegere. În orice caz, niciodată, până în seara asta... De ce simțea acel gol în stomac ? Agasată, se ridică brusc.

– Plecați! decretă ea făcând semn spre ceas. Vă redau libertatea, adăugă, la adresa îndrăgostiților.

Fără să știe de ce, simțea că avea nevoie să rămână singură. De obicei, îi făcea plăcere să fie în compania tinerei perechi, dar astă-seară o indispucea să-i vadă gângurind ca două turturele.

– Nu vrei să mai rămân un pic? întrebă Bill.

– Nu, e mai bine așa. O cafea, un minut de odihnă și iată-mă din nou în plină formă.

– Ești sigură de asta, Margot ? întrebă Bill, binevoitor.

– Bineînțeles. Și termină să-mi mai spui Margot. De altfel, ca să te liniștești, să știi că înlocuitorul tău tocmai a venit.

Femeia zâmbi ca să-și mascheze acreala răspunsului.

– Nu insist.

Cu un căscat impresionant, Bill Quinn se întinse vârtos și o bătu pe umăr pe Susan, care nu făcu nici un efort să se ferească.

– Pe mâine, Margot, trâmbiță bărbatul pocnind din călcâie.

– Bill! interveni Susan încruntându-și sprâncenele fine, exagerezi!

Cei doi ieșiră râzând.

Fără ei, încăperea verzuie îi păru Margaretei sinistră și rece. Totuși, i se părea că această senzație de abandon nu se datora numai decorului trist. Cele trei pahare de plastic de pe colțul mesei parcă o sfidau. Hotărâtă, le luă și le aruncă în coșul de gunoi unde aterizară cu un zgomot surd.

– Doamnă Warrender!

Se auzi o bătaie ușoară, și în ușă apăru înlocuitorul lui Bill.

– Da, cine-i ? răspunse doctorița, agasată.

"Atâta mai lipsește, să-i arăt cât de prost dispusă sunt ", își spuse Margaret. Cuprinsă totuși de remușcări, îi adresă colegului un zâmbet de încurajare.

Tânărul tuși ușor și spuse:

– Miss Maston refuză să semneze biletul de externare a unui pacient fără autorizarea expresă a dumatile.

– Vin imediat.

Urmată de colegul ei, Margaret porni în pas vioi spre sala de așteptare a serviciului de Urgențe.

– Din câte am înțeles, se auzi o voce caldă și plăcută, unul dintre muncitorii noștri necalificați e internat la dumneavoastră.

Bărbatul care la intrarea ei scruta peisajul nocturn, cu nasul lipit de fereastră, ca și cum s-ar fi sufocat în încăperea închisă, se întorsese și o privea în față.

– E vorba de o tăietură, nu-i așa? spuse el pe un ton de constatare.

Margaret abia înțeluse sensul spuselor lui. Însălmântată, îi contempla părul blond pe care lumina neonului îl făcea să pară auriu și care-i accentua și mai mult bronzul pronunțat. Ochii lui albaștri exprimau totuși neliniște.

– Am venit să-l caut pe unul dintre oamenii mei, care a fost rănit într-o bătaie, reluă necunoscutul iritat, ca și cum ar fi vorbit cu un copil îngust la minte.

– Nu... nu pot să-l las să plece astă-seară, se auzi ea mormăind.

"Ce te-a apucat? își reproșă imediat. Începi să te bâlbâi ca o școlăriță". Nici un bărbat n-ar trebui să aibă dreptul să semene, de la înălțimea lui de un metru și nouăzeci, cu unul dintre zeii vechilor legende nordice. Atâta seducție era insuportabilă și ar fi trebuit să fie interzisă prin lege, își spuse Margaret cu ostilitate. Înghiți cu dificultate și reuși cu greu să vorbească.

– Reveniți mâine, pe la unsprezece.

Automat, aruncă o privire spre pendula de pe perete. Miezul nopții... Se stăpâni să nu înceapă să râdă. La ora aceea, totul era

posibil. Se luă din nou la rost. Trebuia să fi fost din cauza oboselii care o agasa.

– Măine, la unsprezece? repetă necunoscutul, încruntat. Am altceva mai bun de făcut decât să fac deplasarea ca să iau înapoi oaia rătăcită de turmă. Îl iau acum. Elicopterul așteaptă.

– Imposibil! replică Margaret clătînând din cap.

Ochii ei verzi scânteiară și temperamentul clocotitor, asemenea părului roșcat, se trezi.

– Omul ăsta e rănit!

– Și-a făcut-o cu mâna lui!

– Mai este o problemă, scrâșni din dinți Margaret.

Ce individ odios ! gândi femeia... și atât de sigur pe el ! Dar și atât de fermecător ! Epitetul căzu asemenea unui cuțit de ghilotină. Dar astă-seară nu se simțea deloc mărinimoasă.

– A pierdut mult sânge și i-am făcut o transfuzie. Acum, doarme ca un copil. Bineînțeles, dacă ești pregătit să-l iei... începu doctotița pe un ton glacial.

– Nu, mulțumesc. N-am de ce să mă grăbesc. A găsit ce-a căutat, comentă necunoscutul fără să clipească.

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

– Prefer să-l las în grija voastră atentă... și delicată.

Intonația ironică o deranjă pe Margaret. Nu găsi pe moment o replică usturătoare... și acum era prea târziu. Interlocutorul plecase și numai răsucirea ușii turnante era martoră că nu fusese doar un vis.

– Uf ! șuieră, înciudată. Măgarul ! Crede că-i este permis orice...

– Ah... oftă ca un ecou miss Maston, cu tremolo în glas. Câtă prestanță! Trebuie să fie greu să-i poți rezista...

Sub o aparență apatică, miss Maston, infirmieră și responsabilă a serviciului de Urgențe, ascundea un suflet de midinetă.

– Știi cine e? întrebă ea cu aviditate.

– Cineva care lucrează pe platformă, îmi închipui, răspunse Margaret, posacă. În orice caz, dacă-mi pui întrebarea, înseamnă că nu-i de aici.

Într-adevăr, miss Maston, jovială și cât se poate de sociabilă, cunoștea aproape toată lumea din oraș. Pentru medici, era o arhivă de cunoștințe prețioase, atunci când vroiau să afle mai multe despre antecedentele familiale ale unor pacienți de-ai lor.

– Ce specialitate ar putea să aibă... începu infirmiera, gânditoare.

– Puțin îmi pasă ! replică Margaret. E persoana cea mai...

– ... arogantă și mai trufașă pe care-ai întâlnit-o vreodată, termină liniștită miss Maston.

Știu, știu. Să aibă ceva probleme?...

Pentru că domnișoara visătoare, care practica ecumenismul militant nu se gândea decât să găsească locuri de întâlnire între locuitorii planetei.

– Cred că ai dreptate, zâmbi Margaret, cucerită de spiritul împăciuitoar al colegei sale. Totuși, în ciuda fizicului care-l avantajează, găsesc la el ceva neplăcut.

Își înalță sprâncenele și zâmbi misterios.

– A vorbit despre un elicopter, trebuie să fie pilot, de bună seamă.

Licărirea de curiozitate care se aprinse în ochii interlocutoarei o bine dispuse în cele din urmă.

– Victima bății, care doarme acum la terapie intensivă, ne va spune mai multe, când are să se trezească. Dacă... bineînțeles, lovitura nu i-a înnodat limba!

– Sticla era plină când i-a fost spartă în cap, remarcă miss Maston. O să spună! Când o să știu mai multe, am să te țin la curent. Dacă te interesează.

– Nu mă interesează, mormăi Margaret, ridicând din umeri. Ca să fiu cinstită, incidentul ăsta ridicol mă face să mi se zbârlească părul în cap.

– Du-te să dormi puțin, îi propuse miss Maston. Ar fi trebuit să fii de câteva ore în pat. Mă tem că vom mai avea de lucru noaptea asta. În orice caz, locuiești la doi pași. În caz că apare o urgență, pot să-ți telefonez.

Expresia "la doi pași" nu era poate cea mai potrivită, pentru că în realitate Margaret avea de mers pe jos vreo zece minute ca să ajungă la marginea micului port unde locuia.

Tânăra își scoase bluza albă și îmbracă paltonul care s-o apere de frigul sfârșitului de februarie. Cu mâinile înfundate în buzunare, ochii înălțați către stele, trase în piept cu plăcere aerul răcoros. Se simți deodată mai ușurată, parcă scăpată de oboseala care se acumulase în ultima vreme. Se părea că absența șefului începea să se simtă...

Margaret era prea lucidă ca să nu-și dea seama că meseria de doctor și responsabilitățile pe care le avea deveniseră un fel de armură.

Carapacea aceasta o proteja, dar parcă o și izola de lumea înconjurătoare.

O străbătu un fior. Era obosită, fusese de serviciu paisprezece ore pe ziua de azi și așa avea să fie și mai departe, până ce Neil Venables se va întoarce.

Casa pescărească unde locuia și care era cuibul ei, nu mai avea astă-seară aceeași putere de atracție ca de obicei. Din locuința simplă, făcuse, datorită bunului său gust înăscut, un cuibușor călduț. Mobilele vechi, restaurate cu grijă, înveseleau cu tonurile lor arămii albul pereților zugrăviți.

Brocarturile, care se găseau din loc în loc, vorbeau clar despre dragostea ei pentru artă, despre răbdarea și finețea pe care le-o acorda în puținele clipe de repaos.

"E din cauza lui Bill !" decretă femeia, încercând să se smulgă din toropeala care o amorțea. În fața celor doi tineri logodiți, se simțise deodată bătrână, la cei douăzeci și opt de ani pe care-i avea. Oftând, accelera pasul. "Dacă nu dormi, n-o să ajungi la cea de a douăzeci și noua aniversare!", își reproșă. Hotărâtă, se îndreptă spre cele câteva căsuțe îngrămădite una în alta în capătul celălalt al portului. Un bâzâit, mai bine zis un zumzet, o făcu să ridice repede capul. Să fie vorba de un petrecăreț, care nu era în stare să-și pornească mașina ? Foarte puțin probabil să fie așa ceva în Meldonmouth, unde toată viața nocturnă se oprea la ora unsprezece fix. Atunci ?

Nu după multă vreme, văzu luminile unui elicopter care se îndrepta spre larg, în direcția platformei petroliere. Nemișcată, îl privi dispărând în întuneric.

Abia când elicopterul încetă să mai fie un punct luminos pe cerul plin de stele, femeia întoarse spatele mării și porni din nou spre casă. Mergând, nu putea să nu se întrebe de ce, în starea de oboseală maximă în care se afla, îl văzuse cu o surprinzătoare claritate pe bărbatul care, de bună seamă, era la comanda aparatului.

Chipul bronzat, părul blond și ochii de un albastru intens, profund... Cum putea să uite așa ceva ?

Capitolul 2

– Revino sâmbătă, ca să scoatem firele.

Cuvintele lui miss Maston, răsunară în momentul în care Margaret, după ce-și terminase tura, se îndrepta către biroul ei.

– Dacă s-o putea... răspunse interlocutorul. Nu știu dac-o să fie elicopterul disponibil. În orice caz, dacă n-am să pot veni, o să le păstrez ca amintire, anunță el poznaș.

Margaret îl privi, surprinsă. Rănitul, pe jumătate inconștient cu o zi înainte, stătea de vorbă cu Bill ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pățania nu părea să-l fi afectat prea mult.

– N-are rost să-l mai ținem aici, comentă Bill, cu o privire vioaie.

– Văd și eu, se miră Margaret.

Urișul sări în sus și, prinzând-o de mână, începu să i-o strângă recunoscător.

– Doctorul mi-a spus că dumneata m-ai cusut la loc.

Îți sunt profund recunoscător.

Pe fața marcată de o existență furtunoasă, apăruse un zâmbet sincer. Cucerită de vigoarea acestui personaj, Margaret îi zâmbi la rândul ei.

– Colegul meu o să-ți scoată punctele de sutură, sugeră doctorița. Dar să stai liniștit vreo două-trei zile.

– " Să stau liniștit " pe platformă ? Este o glumă, nu-i așa? răspunse cel interpelat. Acolo, mereu apare câte ceva neașteptat de făcut!

Izbucni într-un râs homeric.

– Mulțumesc încă o dată, și la revedere, doamnă doctor.

După aceste ultime cuvinte, uriașul porni cu pas hotărât spre ușa dublă pe care o deschise cu piciorul și ieși fără să se întoarcă.

– Spune-i să se apuce din nou de lucru treptat, ca organismul să aibă timp să se refacă după șocul prin care a trecut. Bineînțeles, cel mai bine ar fi să mai rămână cel puțin o zi la noi. . .

– Nici nu poate fi vorba despre așa ceva, se auzi un glas hotărât.

Surprinsă, Margaret ridică ochii spre bărbatul care apăruse în fața ei. Ochii acestuia parcă erau și mai albaștri decât își aducea aminte din ajun. Și erau la fel de seducători.

– Ce i s-a întâmplat a fost numai din cauza lui, continuă necunoscutul. Sper măcar să-i fie o lecție de viață.

– Dacă ți-ai supraveghea mai bine angajații, spuse Margaret, cu obraji în flăcări, nu s-ar întâmpla asemenea incidente.

– Trebuie să fac precizarea că nu este vorba despre unul din angajații "mei".

– N-ai venit special după el ?

– Nicidecum. Am ajuns pe țărm din motive personale. O să profite și el de elicopter ca să se întoarcă pe platformă, atâta tot. În felul ăsta, mai economisim niște carburant.

– Îți recuperezi muncitorul necalificat ? interveni Bill. Ciudat, nu știam că pe o platformă este nevoie și de așa ceva...

– Sunt folosiți la tot felul de lucrări, explică bărbatul cu părul blond. Pe platformă sunt absolut indispensabili. Este un loc unde nu poți să-ți permiți să ai timpi morți.

– Și crezi că la spital... încep Margaret.

– Când cineva nu e în stare să facă treaba pentru care a fost angajat, tovarășii lui trebuie să pună umărul ca să-i compenseze indisponibilitatea, i-o tăie el. Din cauza asta, omul de care ați avut grijă noaptea trecută știe foarte bine că nu mai poate să aibă la dispoziție încă o zi ca să... facă dezordine, concluzionează sec.

– Numești asta să facă dezordine? se indignă Margaret.

– Exact, veni imediat răspunsul. La început, n-a fost decât o glumă nevinovată.

– O glumă care era să se termine cât se poate de prost, interveni Bill strâmbându-se. Era într-o situație vai de capul lui când a fost adus. Ce s-a întâmplat ?

– Pe platformă, încep necunoscutul, lucrăm câte paisprezece ore pe zi și ne odihnim câte două săptămâni pe țărm. Angajatul pe care l-ați "găzduit" se pregătea să ia elicopterul care să-l aducă la locul de muncă după concediu. S-a oprit să bea un pahar împreună cu prietenul lui care ajungea acasă pentru repaosul binemeritat. A făcut imprudența să-i spună celui care abia venise acasă că "avusese grijă" de femeia lui cât lipsise.

Ochii albaștri se uitară la Margaret cu o privire amuzată. Aceasta, conștientă de examenul la care era supusă, ridică bărbia, trufașă.

– Și a făcut asta ? întrebă femeia, aparent dezinvoltă. "A avut grijă de ea?" vreau să spun.

Interlocutorul nu se lăsa înșelat, și în ochii lui apărură o sclipire ironică.

– În realitate, nu.

Ți-am spus, n-a fost vorba decât de o glumă. Din păcate, celălalt a luat-o în serios și a reacționat...

– ... spărgându-i în cap o sticlă cu un whisky excelent, trase concluzia Bill, foarte supărat.

– Oamenii care lucrează pe platformă țin la femeile lor, replică el malițios.

– Mai mult decât la o sticlă de whisky ? interveni Margaret, roșie ca racul.

Jignită, remarcase faptul că cel care dăduse explicațiile spusese "femei" în loc de "soții". Și încă pe ce ton !

– Cam așa, veni răspunsul, ironic. Se poate crede și asta, din moment ce-și dau silința să le ia cu ei, cu toate complicațiile care pot apărea de aici.

– Dacă nu le place viața asta, interveni Margaret cu năduf, de ce nu-și caută un loc de muncă stabil, cu un orar regulat, care să-i facă să aibă o viață familială liniștită? Însurați, cu neveste și copii, toată lumea ar fi mulțumită.

Doctorița simțea, cu toate că nu vedea, privirea năucă a lui Bill ațintită asupra ei.

– Uite o propunere interesantă pe care am să le-o comunic celor doi protagoniști ai scandalului de ieri-seară.

Îi zâmbi ironic.

– Sunt sigur că vor ține seama de sfaturile dumitale autorizate, doamnă doctor.

– Așa ar trebui să procedezi și dumneata, adăugă femeia, parcă împinsă de un demon interior.

Nu era felul ei să se amestece în treburile altora și n-ar fi putut să spună ce o făcuse să dea această replică.

– Eu trăiesc singur.

Nu vreau să-mi leg o ghiulea de picior, oricât de seducătoare ar fi.

Câteva clipe, o privi adânc în ochi, apoi, după ce se înclină în direcția lui Bill, se îndepărtă și dispăru, înghițit de ușa dublă care se închise docil în urma lui. Cât se poate de agitată, Margaret era gata să explodeze că nu ieșise învingătoare din acest schimb de replici.

Bill scoase un fluierat care spunea multe, și o privi profund uimit.

– N-o știam pe blânda noastră Margot atât de combativă.

– Bill ! se înfurie Margaret, surprinsă că pătrunsese în secretul timidității ei pe care-l crezuse totuși bine ascuns, sub recea dezinvoltură profesională.

– Există un defect major în armura ta, spuse Bill cu bunăvoință. Bănuia deci că purta o armură ?

– Fața te trădează, continuă Bill, bonom. Ți-am pus un barometru care-ți reflectă starea sufletească, tulburător de exact.

– În curând, mercurul va începe să fiarbă, spuse Margaret, ofensată. Sper din toată inima să nu mai avem niciodată de-a face cu ce se-ntâmplă pe platformă. Nu vreau să mai dau nas în nas cu individul ăsta. Ne-am întâlnit deja de două ori, și în ceea ce mă privește, este de-ajuns.

– Ah!... făcu Bill privind-o răutăcios. Văzându-te, s-ar fi putut crede că abia așteptai să înfigi o seringă în el.

El pufni în râs.

– Recunosc că m-am gândit la așa ceva noaptea trecută, spuse Margaret recăpătându-și buna dispoziție.

– Așa mi-a spus și draga noastră miss Maston.

– Miss Maston vorbește prea mult.

– Șșșt! făcu Bill pe un ton conspirativ. O să-mi spui mai târziu ce părere ai despre ea, pentru că acum o văd venind spre noi cu un pacient. Fir-ar să fie ! Dacă persoana asta încântătoare are nevoie de îngrijire, mi-ar face mare plăcere să mă ocup de ea...

– Într-adevăr, e încântătoare, fu de acord Margaret.

Tânăra jamaicană care o însoțea pe planturoasa miss Maston trebuia să aibă vârsta Susanei. Ținea în brațe un băiețel de vreo doi ani, și Margaret se gândi că ar fi putut foarte bine să pozeze pentru o cutie cu bomboane pentru copii, dacă n-ar fi fost expresia neliniștită ce întuneca ochii frumoși ai mamei. Copilul se văita și se zbătea, în vreme ce tatăl, înarmat cu un urs de catifea de o culoare nedefinită, încerca să liniștească puștiul.

– La început am crezut că-i mai apare un dinte, dar se pare că mai degrabă e vorba de ureche.

– Lasă-mă să mă uit la el, propuse Margaret zâmbind.

– Ți-l las ție pe mână, fu de acord Bill, care făcu o strâmbătură în momentul în care, punând mâna pe copil, îl făcuse să urle.

– Se pare că nu ești pe placul lui, glumi Margaret.

– Îmi pare rău, se scuză mama.

– Dați-mi jucăria lui. Ei bine, dragul meu, ursulețului tău îi e frică ? întrebă Margaret pe un ton glumeț.

Și, spre marea ei surprindere, micuțul încetă să mai facă scandal și întinse mânuțele spre ea.

– Am să mă apropii de dumneata, sugeră Margaret mamei. În felul ăsta, o să-l trecem mai ușor pe genunchii mei.

Câteva clipe mai târziu, trupul micuțului se lipea de bluza ei, încercând să pună mâna pe urs, și Margaret nu se putu abține să nu-i arunce lui Bill o privire triumfătoare. Micuțul mirosea bine a hăinuțe curate și a talc aromat, și părea dispus să fie consultat.

– Auu!

Margaret nu-și putu abține un țipăt de durere pentru că micuțul se agăța de părul ei.

– Teddy ! Nu ! Nu te joci cu... Ah, Lex, fă repede ceva! izbucni mama.

– Lasă că am eu grijă, sughiță Margaret.

Prinzând bine trupul mic, începu să-l gâdile energic. Manevra de diversiune se dovedi eficace. Copilul începu să se contorsioneze de plăcere, eliberând-o pe Margaret.

– Îmi pare foarte rău, dar este prima dată când vede pe cineva cu părul roșu.

Pe chipul tatălui, surprinderea fu imediat înlocuită de un acces brusc de veselie.

Margaret nu se putu abține să nu pufnească și ea în râs.

– Ei bine, a mai descoperit ceva!

– Joy ! Ce se-ntâmplă ? se auzi un glas neliniștit.

Susan Marlow făcu câțiva pași mari și se alătură micului grup.

– Teddy? E grav?

– Îl doare urechea. Am început să ne facem probleme, Lex și cu mine, așa încât l-am adus la spital.

– Stânga sau dreapta? întrebă Susan fără să mai piardă timpul.

– Dreapta.

În timp ce Susan ținea atent capul copilului, Margaret făcu o scurtă examinare. Cu o pensetă mică, extrase imediat cauza răului.

– Gata, anunță pe un ton apatic. Poți să-i dai drumul.

– Dar... s-ar părea că asemenea miniaturi se găsesc în ouăle de ciocolată cu surprize, se miră Susan examinând obiectul găsit de prietena ei.

– Micuța Georgia ! exclamă mama. Azi-dimineață a venit să-i arate lui Teddy jucăriile și parcă-mi amintesc să fi văzut așa ceva...

– Teddy s-a distrat înfundându-și jucăria asta în ureche! trase concluzia Margaret, oftând. Câteodată se mai întâmplă și asemenea incidente. Din fericire, ai fost aici ca să-l ții, îi spuse Susanei.

– Mă joc de multe ori cu Teddy, zâmbi tânăra. Hai în picioare, gânguri ea luându-l în brațe.

Cred că ar fi bine să-i liniștim pe părinții tăi, pe care i-ai cam speriat.

– Veniți, făcu Margaret invitația, haideți să bem un ceai în biroul meu. Oricum, este pauza de prânz.

– Sunteți siguri că nu deranjăm ?

– Dimpotrivă, răspunse Bill, suntem încântați să avem companie. Duminica dimineța este atât de sumbru aici.

– Ne pregăteam să mergem la biserică, explică mama, și pe urmă...

– Totul e bine când se termină cu bine, trase vesel concluzia Susan. Ați avut ocazia să rezolvați problema lui Teddy și să faceți cunoștință în același timp cu logodnicul meu. De multă vreme încerc să vi-l prezint...

– Nu pot totuși să întrerup un curs de broderie, protestă chirurgul.

– Fii serios, Bill, pufni Susan. Nu vorbi prostii!

Întorcându-se spre Margaret, Susan continuă :

– Joy ne învață subtilitățile broderiei. Ți-am mai vorbit despre asta. Ar trebui să vii la un curs. Margaret ei îi place croitoria, adăugă ea adresându-se mamei lui Teddy, însă problema doctorilor este că sunt mereu de gardă. Poate te-ai gândi la altceva dacă ai veni, măcar o dată.

Aruncă o privire ostentativ severă în direcția Margaret.

– După ce o să se întoarcă Neil, voi face în așa fel încât să-mi fac timp liber câte o seară din când în când, spuse Margaret, uimită să se audă rostind aceste cuvinte.

Fără să știe de ce, se simțea dispusă să-și acorde un pic de timp liber...

– De ce să nu veniți la noi, la cină, astă-seară ? întrebă imediat mama lui Teddy.

Margaret fu încântată să constate că tânăra femeie o găsea, și ea, simpatică.

– Câtă vreme se pare că e o zi liniștită, de ce să nu profităm? Poate n-o să mai avem ocazia prea curând. Știi drumul, adăugă mama vorbindu-i Susanei. Să nu întârzii, ca să avem timp să stăm de vorbă cu logodnicul tău și cu doamna doctor...

– Spune-mi Margaret, interveni aceasta, înroșindu-se.

– Ar fi mai simplu dacă ne-am spune pe nume, ai dreptate, zâmbi Joy. Puteți să lipsiți amândoi în același timp, tu și Bill?

– Da, se grăbi să răspundă Bill. Are cine să ne țină locul diseară. Ca să fim liniștiți, lăsăm un număr de telefon unde să putem fi găsiți, în cazul în care apare o urgență.

– Poftim, făcu Lex scriind repede pe o foaie de hârtie ruptă din agendă. ăsta e numărul.

– Atunci, vă aștept pe la șapte, hotărî Joy. Copilul o să fie deja în pat și o să putem profita de liniștea serii. Bărbații pot să vorbească liniștiți despre ceea ce-i pasionează...

– Crichet, interveni Lex.

– Fotbal! ripostă Bill.

– Sau să facă o comparație între sporturile care le plac, continuă Joy, împăciuitoare. Eu am să vă arăt operele mele.

– Cred că-ți place la nebunie broderia, dacă-i înveți și pe alții, se hazardă Margaret.

– Dădeam lecții și înainte de a-l întâlni pe Lex, dar în alte discipline. M-am specializat după aceea. În plus, este o petrecere a timpului comodă pentru mine. Lex lipsind aproape o jumătate din fiecare lună, n-am altceva de făcut decât să-mi exerseze talentul! Broderia este ceva practic, nu trebuie să fii ținut undeva, este ușor de transportat când trebuie să te muți des. Și pe urmă, să ții

cursuri seara, este un fel de a cunoaște repede oamenii, ceea ce nu este puțin lucru când ai un soț aproape nomad.

Așezată în fața oglinzii, cu peria în mână, Margaret avu impresia vagă că aceste cuvinte ale lui Joy îi trezeau niște amintiri. Neputând să precizeze această senzația fugară de ceva cunoscut, așază obiectul pe masa toaletei și, ridicând nerăbdătoare din umeri, își îmbracă rochia.

– Doamne! exclamă Bill cu un mic fluierat aprobator. Dragă Margot, ce transformare! Ce s-a întâmplat cu eminenta doctoriță Warrender? o întrebă ironic atunci când o conduse ostentativ galant la mașina lui.

– Spune-i să stea în banca lui, îi ceru Margaret Susanei, luând loc alături de prietena ei în mașina strâmtă. Și încetează să-mi mai spui Margot, spuse doctorița la adresa lui Bill care fluiera vesel, instalându-se la volan.

– E imposibil de ținut în frâu, spuse Susan zâmbind. Parc-ar fi un puști care se bucură că participă la sărbătorirea unei zile de naștere ! Și asta din cauza unei simple invitații la cină ! Șeful o să trebuiască să mai facă ceva angajări, adăugă cât se poate de serioasă. Este mult timp de când Bill n-a mai avut o zi liberă. La fel ca tine, de altfel.

– Înțeleg ce simte Bill, afirmă Margaret

Astăzi, se simțea și ea bine dispusă. Numai faptul că se machiase și se îmbrăcase cu o rochie, în loc de obișnuita bluză albă, era deja un fel de eveniment.

– Spuneai că n-ar fi trebuit să ne îmbrăcăm așa ?

Aruncând o privire, examină costumul sobru al lui Bill, rochia de velur crem a Susanei și oftă ușurată. Rochia ei verde de lână, cu volane la gât care încadrau o delicată față ovală, nu era deplasată. Corsajul cam strâns îi scotea în evidență rotunjimile discrete. Fusta amplă ajungea până sub genunchi, o lungime pe care Margaret considera că o avantajează. Ca bijuterii, nu avea decât un lăntișor de argint și ceasul de platină, cadoul de la părinții ei, de care nu se despărțea niciodată.

– Pentru Joy și Lex nici nu se pune problema să se îmbrace de gală, din câte am înțeles, spuse Susan. Nici nu știu încă, dacă vor rămâne sau vor pleca din nou.

Margaret nu puse nici o întrebare.

– Aici, ia-o la dreapta, spuse Susan șoferului. Este casa de acolo, se vede deja. Au avut noroc. Proprietarul a trebuit să plece din țară pentru doi ani și Lex s-a grăbit s-o închirieze.

– Nu de prea multe ori am ocazia să însoțesc două femei atât de frumoase, spuse Bill, mai în glumă, mai în serios, când le ajută să iasă din mașină.

Odată ajunși unde trebuia, Margaret se simțea copleșită de o stranie nervozitate.

"Ar trebui să ies în lume mai des", își spuse în sine ea.

Armura pe care o îmbrăca odată cu bluza albă o lăsa nefiresc de vulnerabilă când, uneori, era silită să renunțe la ea. Mult timp,

legăturile ei cu restul lumii se limitaseră la relațiile cu bolnavii și colegii. Perspectiva de a petrece o seară la niște necunoscuți pe care îi găsisese simpatici de la bun început, o făcea să se simtă puțin intimidată. Prezența lui Bill și a Susanei o încuraja.

– Nu luați în seamă dezordinea, le atrase atenția gazda de la bun început. Totul e cu fundu'n sus.

– Noi facem un abuz, se scuza Margaret. Dăm buzna într-o casă în care o sumedenie de lucruri sunt încă în pachete și valize.

– Nicidecum! exclamă Joy dându-i jos capa plăcută la atingere. Îmi place mohairul ! făcu ea mângâind țesătura vaporosă.

Într-un costum tricatat de culoare vineție, care-i puneă admirabil în valoare silueta, gazda era radioasă.

– Mai avem un invitat. Sunt sigură c-o să vă placă. E un prieten al lui Lex. Fac parte din aceeași echipă de pe platformă.

– Nu știam că Lex lucrează pentru compania petrolieră...

Deci așa stăteau lucrurile ! Margaret știa că Lex și Joy stăteau de puțină vreme în Meldonmouth, dar nu făcuse niciodată legătura.

– Vino, îi zâmbi Lex, vino să ți-l prezint pe companionul tău de astă-seară.

Prinzând-o de braț, o conduse în sufragerie.

– Dom, iat-o pe doctorița Warrender. Margaret, dă-mi voie să ți-l prezint pe Dominic Orr.

– Ne-am mai întâlnit, reuși cu greu să articuleze Margaret.

Bărbatul cu părul blond o fixa cu ochii lui albaștri, de parc-ar fi ținut-o. Întinse mâna și o prinse pe a ei.

– Cu doctorița Warrender am avut de-a face când am venit să-l caut pe rănitul nostru, îi explică lui Lex.

– Ce-ar fi să folosim doar prenumele în discuția noastră ? propuse Joy. Ar fi mai simplu, nu ? Lex, te ocupi tu de aperitive ? Eu mă duc puțin în bucătărie ca să văd cum stau lucrurile.

– Ce mai faci... Mar-ga-ret ?

Se găseau deodată față în față într-un colț al camerei, în timp ce ceilalți vorbeau la câțiva pași distanță.

Îi făcea plăcere să-i despartă prenumele în silabe, aproape scandându-le. Râdea de ea? I-ar fi plăcut să-i dea drumul la mână ca să poată ajunge la micul grup animat. Evident, Dominic Orr parcă avea darul s-o facă să nu se simtă bine. Constatarea asta o irită.

În prezența lui, nu mai era doctoriță, ci începea să se simtă femeie. Se strădui să-și păstreze sângele-rece al profesiei, însă omul acesta o fascina într-atât, încât aproape era înspăimântată.

– Pot să mă duc să-l sărut pe Teddy înainte de a ne așeza la masă ?

La un semn al lui Joy, Susan se grăbi să-i dea răspuns :

– Am ajuns cu câteva clipe prea târziu, se plânse ea zâmbind. Dormea ca un îngerăș și nici măcar nu s-a mișcat.

– Ah, făcu Lex, a avut parte de o zi cât se poate de obositoare. La fel ca noi ! I-am povestit lui Dom toată peripeția și intervenția ta providențială, adăugă el întinzându-i Margaretei un pahar cu cherry. Dom este nașul lui Teddy.

– Îți sunt cât se poate de recunoscător.

Margaretei, intonația i se păru malițioasă. Oare sarcasmul să fi fost una dintre armele preferate ale lui Dominic Orr ? Nu putea să uite replica lui usturătoare :

"Călătoresc singur, fără nici o ghiulea legată de picior, oricât de seducătoare ar fi."

Începu deja să regreta că Joy și Lex își dăduseră osteneala să-și invite prietenul. Ar fi fost încântată să-și petreacă seara doar împreună cu ei, cu Susan și cu Bill. S-ar fi simțit mult mai în largul ei.

Așezați la masa rotundă, invitații începură să guste bunătățile pregătite de Joy. Lex, care călătorise mult prin toată lumea, purta acum o discuție pasionantă cu Bill, care-l bombarda cu întrebări.

Dacă n-ar fi fost Dominic în stânga ei, Margaret ar fi participat la discuția plăcută a celor doi bărbați care se simțeau bine la o masă bună.

— În meseria asta, spuse Joy ridicând ochii spre tavan cu o expresie comică, sunt mai răi decât exploratorii; nu pot să stea pe loc. Le trebuie neapărat să mai facă un pas înainte.

— Mai bine ai spune că parcă am fi niște căutători de aur, completă Dom, zâmbind îngăduitor. La urma urmei, ceea ce căutăm noi nu este altceva decât aurul negru.

— După părerea mea, interveni Joy ironic, prin venele voastre, ale amândurora, curge petrol, nu sânge! Când mă gândesc că viața ar putea să fie atât de liniștită... Socrul meu a făcut tot posibilul să-l convingă pe Lex să preia cabinetul lui stomatologic, cât despre Dominic, el ar fi putut să urmeze o carieră universitară...

— Ah! lăsa Margaret să-i scape. Te credeam pilot...

— Nu e pilot, interveni Joy, surprinsă. Ai bănuț asta pentru că a venit după rănitul de pe platformă...

— Și Dom și eu știm să pilotăm elicopterul, întră și Lex în vorbă.

Amândoi avem brevete de piloți. În meseria pe care o avem, este bine să știi și asta. Niciodată nu știi când ai nevoie...

– Vrei să spui că asta poate să-ți salveze viața, corectă Joy. Ți închipui că nu-mi dau seama la ce riscuri te expui?

Cea care vorbea se înclină ușor către Margaret.

– E de necrezut. Parcă dificultățile pe care le întâmpină îi stimulează, în loc să-i descurajeze. S-ar duce și la naiba, dacă ar trebui. Deșerturi, calote glaciale, zone devastate de uragane ; lucrează în condiții catastrofale. În vreme ce e atât de frumos în Jamaica !... exclamă gazda cu o veselie care-i dezmințea vorbele.

Margaret simți o stranie tulburare văzând privirile pe care le schimbară între ei Lex și Joy. Deodată, începu să-și dorească să cunoască și ea o asemenea fericire, dacă se hotăra să se mărite într-o bună zi. Revenindu-și în fire, alungă din minte gândurile astea și ciuli urechea la spusele gazdei.

– Presupun că n-are nici un rost să încercăm să-i schimbăm, declară Joy, filozofic. Dom e geolog, explică ea întorcându-se spre Margaret. Și Lex este inginerul care supraveghează tot ce se întâmplă în timpul forajului.

– Țsta e motivul pentru care formăm un tandem ideal ! spuse vecinul din stânga ei.

Îl privi amabilă. De bună seamă, era genul de om care avea o părere foarte bună despre el în toate privințele. "Mereu arogant", își spuse femeia, iritată.

– Dom analizează eșantioanele pe care eu le scot la suprafață ca să descopere prezența hidrocarburilor, comentă Lex bine dispus.

- Și dacă nu este nici o urmă ? întrebă Bill, curios.
- Atunci, astupăm la loc puțul și ne încercăm norocul în altă parte.
- Nici chiar așa, interveni Dom, sec. Cine te aude, ar crede că dăm cu banul unde să forăm următorul puț.
- Totuși, asta e impresia pe care o lăsați uneori, voi geologii, glumi Lex.
- Te rog să nu le dai atenție, interveni Joy. Le place să se ciondănească. În realitate, din cauza asta Lex n-a preluat afacerea tatălui său. Un dentist are rareori ocazia să discute în contradictoriu cu un pacient al său !
- Ceea ce fac acum seamănă destul de bine cu ceea ce face un dentist, remarcă Lex vesel. Numai că găurile pe care le fac sunt puțin mai mari, atâta tot !
- De data asta va trebui să sapi mai adânc, interveni Dominic, vorbind deodată serios.
- Ia te uită ! exclamă Lex. Am săpat deja un kilometru și jumătate și n-ai găsit încă nici o urmă de hidrocarbură.
- O să găsim, insistă Dom. Sunt sigur de asta. Hărțile confirmă ceea ce spun eu. Aici trebuie să existe un buzunar care să conțină petrol, sunt sigur.
- Cu lingurița în mână, bătea în farfurie ca să-și susțină declarația.
- Hardy nu crede lucrul ăsta, nici Gibbons, spuse calm Lex. Margaret remarcă, iritată, siguranța de sine a vecinului său.
- Sper să ai dreptate, continuă Lex, preocupat. În definitiv, sunt doi experți din cei mai cunoscuți în domeniu, și cuvântul lor este luat în considerație în toate consiliile de administrație.

– Sunt convins că nu mă înșel.

– Într-adevăr, ai avut dreptate de mai multe ori, și ăsta e motivul pentru care consiliul ți-a lăsat mână liberă. Știu că parcă ai un al șaselea simț când e vorba despre petrol.

– Nu despre asta e vorba ! se impacientă Dom. E o chestiune de deducție logică.

– Aceleași deducții logice i-au făcut pe doi geologi renumiți să ajungă la concluzia că trebuia să facem săpăturile la câțiva kilometri mai departe de locul în care suntem, sublinie cu răceală prietenul lui.

– Dacă faptele or să arate că mă înșel, o să recunosc că am greșit și ne facem bagajele.

Uite ce ciudățenie, își spuse Margaret, bine dispusă. Nu și-l închipuia pe Dominic Orr recunoscându-și greșelile.

– Dacă te-ai înșelat în estimările tale, continuă Lex cu o privire sumbră, tu ar trebui să te gândești să-ți faci bagajele. Hardy și Gibbons n-or să te ierte niciodată că i-ai ridiculizat. De data asta, îți riști cariera, Dominic. Au fost investite sume colosale ca să te lase să continui forajele după indicațiile tale, și dacă nu obții rezultate...

Lex nu-și termină fraza, și se uită în farfurie cu o expresie deprimată.

– Atunci când petrolul o să curgă în valuri, afirmă Dominic cu înflăcărare, îmi vor mulțumi.

Margaret îl privi cu coada ochiului. În mintea lui, Dom era acum pe platformă, luptându-se cu forțele dezlănțuite ale naturii, replicând provocărilor partenerilor lui. Un bărbat într-o lume a

bărbaților ? O lume în care femeile, aceste "ghiulele la picior", n-aveau ce căuta, își spuse în sinea ei cu o amărăciune profundă și neașteptată.

Dar nu putea să se gândească la fel și referitor la profesiunea ei? adăugă, cu o tresărire de luciditate. Cu o zi înainte, și ea era adâncită pătimaș într-o viață în care munca era totul. Ultima noapte, sub efectul unei imense oboseli, barierele pe care le ridicase în jurul său se prăbușiseră, lăsând-o expusă tuturor vicisitudinilor, lăsând-o să se simtă cât se poate de vulnerabilă. În atmosfera asta plăcută, se înfioră.

Fără prezența lui Dominic Orr, ar fi fost tentată să ridice din nou carapacea confortabilă în care se adăpostise atâta timp. La spital, pe teren propriu, se simțea în stare să-l înfrunte. Întâlnirea asta neașteptată la niște prieteni comuni o lua întru totul pe neașteptate.

– Puțurile pe care le-ați forat încă nu dau petrol ? întreabă deodată Bill, cu naivitatea profanului.

– Nu-i chiar atât de simplu! exclamă Lex. Începem prin a săpa un puț experimental, un puț "sălbatic ", cum îi spunem în jargonul nostru.

– "Sălbatic? " repetă Bill făcând ochii mari.

– Da, și pe urmă instalăm platforma acolo unde se găsește petrol...

– Dar ești deja pe poziție ! interveni Dom, sec.

– Asta rămâne de dovedit.

Tonul lui Lex o încântă pe Margaret. Erau deci oameni în stare să reziste în fața unui temperament dominator...

– Continuă forajul, și o să ai cât de curând toate dovezile de care ai nevoie, adăugă geologul, ferm.

– Putem să mai săpăm încă cinci sute de metri, nu mai mult, fu de acord Lex. Dar dacă nici acum nu găsim nici o urmă de petrol...

Deodată, se lăsă o liniște tensionată.

"Lex continuă să foreze doar ca să-i facă plăcere prietenului său", își spuse Margaret într-o străfulgerare de intuiție. Altfel, ar fi ținut seama de părerile celorlalți experți și ar fi ridicat platforma în altă parte, într-o direcție diametral opusă. Dacă Lex ar fi ținut seama de concluziile celorlalți doi geologi, drumul Margaretei și al lui Dominic Orr nu s-ar fi întâlnit niciodată.

– Și dacă puțul "sălbatic" nu ajunge la rezultatele scontate? întreabă Bill, care avea darul de a nu lua în seamă tensiunile.

– În acest caz, spuse încet Dom, o să mă ocup personal de asta, și o să știu să-l silesc să continue.

Margaret tresări la această frază, ostentativ adresată lui Bill, care fusese rostită pe un ton straniu. Ridică ochii, și văzu că privirea lui Dominic Orr era ațintită asupra ei.

Capitolul 3

— Vino să-ți bei cafeaua lângă șemineu, propuse vesel Joy. Am să-ți arăt "capodoperele" mele.

Glasul lui Joy o scoase pe Margaret din starea de stupefacție în care o adâncise remarca ambiguă a geologului. Cu greutate, încercă să se smulgă de sub influența ochilor albaștri. Inima îi bătea cu atâta putere, încât fu surprinsă că nimeni nu observase acest lucru.

Intensitatea privirii bărbatului, o mișcase foarte tare. Într-o clipă, el îndepărtase ultimele apărători care-i mai rămăseseră, și-i dezvăluise gândurile cele mai ascunse, fără să le scoată însă la iveală pe ale lui.

Cu genunchii înmuiați, abia se ridică în picioare și el întinse imediat brațul să-i dea ajutor. Cu o mână, trase scaunul care urma să cadă pe jos și cu cealaltă o prinse cu putere de încheietura mâinii.

La această atingere, femeia simți un fior care o străbătu din cap până-n picioare.

– Lasă-mă să-ți duc ceașca, se oferi vecinul de masă.

Nu mai avea nici o scăpare. Dom luă ceașca de porțelan fin și o însoți până lângă șemineul în care ardea un foc din câțiva bușteni mari. Bill și Lex veniră după ei.

– Nu știam că te interesează broderia! exclamă ironic Susan, așezându-se confortabil pe genunchii logodnicului.

– Vreau să văd ce înseamnă munca unei artizane, răspunse Bill vesel.

– Așază-te aici, propuse Joy arătându-i Margaretei o canapea cu trei locuri. Eu am să mă așez la capătul celălalt și punem la mijloc lucrurile pe care le-am făcut.

Oftând ușurată, Margaret se așeză pe pernele moi. O mână îi întinse ceașca pe care o luă imediat, mulțumind.

Abia începuse să-și soarbă cafeaua când simți că se îneacă și tuși. Dominic își trăsese un scaun și se așezase la câțiva centimetri de ea. O domina cu statura lui. Avea mâna sprijinită nonșalant pe spătarul canapelei și se apleca să admire lucrările pe care le scotea la iveală Joy.

Margaret avu o mișcare instinctivă de retragere, pe care și-o temperă imediat. De ce să fiu nesuferită? Nu vroia nicicum să le supere pe gazde.

Simpatia pe care o arătaseră pentru ea de la bun început, se mai dovedise de câteva ori în cursul serii. Ce intenție frumoasă din parte lor să-l invite pe Dom ca să-i țină companie! Nu era vina lor că nu-i plăcea vecinul de masă pe care i-l aleseseră.

– Nu ți -am arătat cea mai interesantă realizare, spuse Joy desfășurând un dreptunghi mare de hârtie cadrilată.

– Și asta e o broderie? întrebă Bill, uimit.

– Nu încă, răspunse zâmbind Joy. Este doar schița pentru următoarea mea tapiserie.

– Tapiseria este pasiunea lui Margot, interveni Bill.

Aceasta îi aruncă o privire criminală auzindu-l spunându-i astfel, dar nu-și putu ascunde interesul pe care i-l trezea munca gazdei.

– Și eu am încercat să fac asemenea schițe. De unde te-ai inspirat? întrebă Margaret.

– Dintr-un desen al portului Meldonmouth pe care l-a făcut Dom pentru mine. Deabia aștept să-l realizez pe o canava. E atât de pitoresc... Schița este reușită, nu ?

Reprodus întocmai, peisajul era identic cu desenul de la care se plecase. Digul, căsuțele îngrămadite una în alta, bărcile trase pe mal, pietrele, totul era întocmai.

– Dar, e casa ta ! exclamă deodată Susan arătând cu degetul. Cea cu obloanele trase, în schiță.

– Dacă știi unde stau, spuse automat Margaret , ar fi bine să vii să vezi decorul mai îndeaproape. Dacă ai să te familiarizezi cu clădirile din port, o să înveți să recunoști nuanțele subtile cu care se împodobesc pe măsură ce se schimbă lumina. Astfel, ți-ar fi mai ușor să-ți alegi culorile pe care să le folosești în tapiseria ta. Cu ocazia asta, am să ți le arăt și eu pe ale mele.

– Merită să le vezi, confirmă Bill clătinând din cap.

– Susan și Bill trec de multe ori pe la mine, continuă Margaret.

De ce să nu veniți odată, să cinăm împreună? Sau să prânzim, dacă vă convine mai mult. . .

– Depinde cum or să aibă timp cei doi exploratori, spuse imediat Susan.

Margaret înțelese că era inevitabilă o nouă întâlnire cu geologul. Remarca Susanei nu-i mai lăsa loc de întors.

– Stăm pe țărm următoarele două săptămâni, declară Lex, bine dispus. Dom are să mai facă de câteva ori naveta până la platformă, dar oficial suntem în perioada de repaos.

Se așază lângă soția lui și o îmbrățișă tandru; ea ridică spre soț ochii plini de o admirație mută. Margaret, cu o strângere de inimă, întoarse capul să nu vadă.

– Pentru noi, duminica este ziua cea mai potrivită din săptămână, spuse Bill. Restul timpului, avem treabă până peste cap. Mai ales de când lipsește șeful.

– În cazul ăsta, să zicem că rămâne pentru duminica viitoare, hotărî Margaret.

– Rămâne stabilit, acceptă geologul.

– În cazul în care intervine ceva la spital, începu Margaret, Susan o să-mi țină locul, și o să fie gazdă.

În sinea ei, spera să apară un incident în ultima clipă, care s-o rețină la spital și în felul ăsta să nu mai fie nevoită să dea ochii cu Dominic. Poate o mică apendicită... Rușinată, alungă repede gândul ăsta din minte.

– Ai ales sculurile pe care să le folosești ? întrebă Margaret grăbindu-se să schimbe cursul discuției.

– Doar unul sau două, pentru fundal.

Joy scoase imediat lâna din cutia frumoasă de lucru pe care i-o întinsese soțul, atent.

– Culoarea pietrelor va fi mai greu de obținut, comentă gazda frecându-și nasul delicat.

– Cred că și lui Teddy i-ar plăcea mai mult o plajă cu nisip, interveni Susan. Pentru cozonacii lui, ar fi mult mai simplu!

– O să-l învăț să arunce pietre plate în apă în așa fel încât să ricoșeze de multe ori, propuse Bill, poznaș. O să fie mult mai amuzant.

– Nici nu mă gândesc! interveni imediat Lex. Și așa face o sumedenie de năzdrăvăanii !

– Bill a glumit, spuse Joy zâmbind. În orice caz, mie-mi plac mai mult pietrele.

Cu sprâncenele ridicate, ea contempla desenul.

– Alb și gri, ar fi de-ajuns ca să realizez nuanțele subtile ale pietrelor. Poate ar da mai bine lângă pereții văruiți în alb.

– Ai toate culorile din paletă, se extazie Margaret manevrând sculurile cu lână multicoloră.

– Da, am de gând să realizez o a doua tapiserie, care s-o completeze pe asta.

– Doamne! exclamă Lex ridicând ochii în tavan. Va trebui să ne mutăm cât de curând, dacă lucrezi în ritmul ăsta ! Încă n-ai văzut dimensiunile, adăugă el luând-o pe Margaret drept martor.

– Arată-mi, spuse aceasta cu mult interes.

Și ei îi plăceau lucrările de mari dimensiuni; erau un fel de companioni cărora trebuia să le acorde atenție. În existența nomadă a lui Joy, asta trebuia să fie un element de liniște.

– Este de-a dreptul o lucrare panoramică, comentă Joy desfășurând canavaua.

– Într-adevăr, fu de acord Margaret pipăind materialul aspru. Au! exclamă deodată. Închizătoarea brățării ceasului mi s-a agățat în urzeală.

– Dar nu s-a stricat, nu? se neliniști Joy.

– Nu, se desface foarte ușor. Ar fi trebuit s-o duc deja la reparat, dar n-am avut timp. E un cadou de la ai mei și țin foarte mult la el.

– Sistemul de închidere mi se pare fragil, într-adevăr, remarcă Dominic, aplecându-se să vadă.

Simțindu-se privită, Margaret, cu degete tremurătoare, se străduia să se concentreze asupra încheieturii mâinii. Bombănind în sinea ei, îi venea să-i spună vecinului să nu se mai uite atât de insistent la ea.

– Stai liniștită, spuse el la un moment dat. Cu o singură mână, n-ai să te descurci niciodată.

Margaret tresări atunci când îi luă palma în mâinile lui și se grăbi să lase nasul în jos, ca să-și ascundă roșeața care-i împurpura fața.

Se strădui să pară dezinvoltă, dar nu reuși. Își retrase instinctiv mâna, tocmai în clipa în care-i prindea închizătoarea.

– Au! M-ai ciupit!

Bărbatul desfăcu imediat bareta de metal, care făcuse să apară o urmă roșie pe pielea moale.

– N-aveam idee că poți să sari așa, comentă simplu gâdele ei.

Omul ăsta este de bună seamă o brută, își spuse tânăra femeie și se înroși mai mult, dar de data asta de furie.

- Este ca și cum... începu ea, cu dinții strânși.
Soneria insistentă a telefonului o întrerupse.
- Cine-ar putea să fie duminică seara ? întrebă Joy, surprinsă.
Bill își râse în barbă.
- Pun pariu că sunt cei de la spital, comentă el, aparent bine dispus.
Lex se ridică să răspundă.
- E aici, vi-l dau imediat, spuse cu un gest de scuză la adresa lui Bill.
- N-am avut dreptate ?! triumfă Bill punând mâna pe telefon.
Mmm... mormăi el, da, înțeleg. Nu-ți face griji, miss Maston. Vin imediat.
- Ridicând din umeri resemnat, închise telefonul.
- Prieteni, îmi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc.
- Vin cu tine, hotărî Susan, care se duse imediat să-și ia geanta.
O să-ți țin companie.
- Ce s-a întâmplat? se neliniști Margaret.
- Nu-ți face griji, o liniști Bill. O mână ruptă... fără complicații.
Am eu grijă. Doar e rândul meu.
- Da, dar... obiectă Margaret.
- Te duc eu acasă, propuse imediat Dominic, așa cum se temea doctora. Am eu grijă de Margaret.
- Mulțumesc, spuse apatic Bill.
- Margaretei îi veni să-i tragă o palmă. Auzindu-l, avea impresia că era un pachet care trebuia dus la destinație, ca și cum ar fi avut pe el eticheta " fragil ".
- Sper că nu te superi pe noi, nu-i așa ? se scuză Susan ca o fată cuminte.

– Nu vă faceți probleme, răspunse Joy. Sunt riscurile meseriei. Știu că nu e prea...

– Dom, te rog să-i ții companie Margaretei, cât am să mă duc să-i arăt o scurtătură lui Bill, spuse Lex urmându-și invitații.

– Vin și eu până la ușă, propuse Joy.

Rămasă singură cu Dominic, Margaret simți că nu mai era deloc sigură de sine.

– Ei bine, începu bărbatul așezându-se pe canapea lângă ea, dacă am primit sarcina să-ți țin companie, ce-aș putea să fac să fiu cât mai agreabil?

– Vorbește-mi... despre munca ta, bombăni Margaret punând pe tapet prima idee care-i trecu prin minte.

Ochii lui albaștri căpătară o sclipire sarcastică.

– Așa cum ai aflat deja de la Joy, comentă cu glas plictisit, sunt geolog. Altfel spus, un fel de detectiv care caută zăcăminte de petrol.

Se întrerupse galant, și Margaret încercă să caute, înnebunită, un alt subiect de conversație. Parcă simțea că prin tăcerea asta, interlocutorul încerca s-o scoată din sărite.

– Joy spune că e o meserie periculoasă, reuși ea să articuleze cu mare greutate.

– Intrigile și comploturile urzite în Consiliul de Administrație sunt mult mai periculoase decât viața de pe o platformă, declară el pe un ton sec.

Margaret se gândi la cuvintele lui Lex referitoare la viitorul lui Dom, în cazul în care căutările nu aveau rezultatul așteptat.

Astfel, în ciuda siguranței pe care o afișa, era perfect conștient de riscurile pe care și le asuma. Femeia nu se îndoia nici o clipă că

interlocutorul ei avea să scape fără nici o problemă dintr-o situație în care era nevoie de nervii de oțel ai unui jucător de pocher.

– N-are rost să mă conduci, mormăi Margaret, ca să rupă tăcerea. Sunt obișnuită să merg acasă singură, chiar atunci când plec târziu de la spital. Locuiesc la doi pași.

Orice prostie ar fi spus, era de preferat tăcerii... își spuse doctorița cu o teamă vagă. Și pe urmă, astă-seară, vroia să rămână singură, ca să-și pună gândurile în ordine și să încerce să vadă mai limpede, în mijlocul vârtejului de emoții care o agitau ca pe un smoc de paie în bătaia vântului.

Tremurând, asculta glasul interior care-i șoptea că...

– Poate locuiești la doi pași de spital, reluă interlocutorul, dar de aici e altceva. Mai ales cu tocurile pe care le ai...

Cu o privire malițioasă, se uita la sandalele cu barete fine, care-i puneau în valoare gleznele delicate.

– Nu poți să te întorci acasă pe jos în seara asta, fu de părere și Joy intrând în cameră. Începe să bată vântul. O să fie furtună.

– Furtunile astea par a fi foarte dese pe aici, comentă Lex ațâțând focul, gânditor.

– Da, spuse Margaret cu o expresie absentă.

Cu sandale sau fără, în seara asta se simțea în stare să înfrunte vitregiile naturii. Nimic nu putea să fie la fel de violent ca furtuna ce se declanșase în mintea și inima sa. Prinsă ca între ciocan și nicovală, se întreba cine va ieși învingător, judecata sau sentimentele.

În fața mașinii lui Dom, Margaret nu-și putut stăpâni o reacție de surprindere. Își închipuise că un geolog trebuia să conducă o

mașină de teren, puternică și comodă. Fără îndoială, asta din cauză că își închipuia că geologii erau bătrâni. Îi apărură un zâmbet pe buze ; avea doar doi ani mai mult decât ea, cum avea să afle mai târziu.

Automobilul lui era una dintre acele mașini puternice, cu caroserie aerodinamică.

Îl trase în fața pridvorului și, ieșind din mașină, veni la Margaret să-i deschidă portiera, cu o galanterie care o surprinse.

– Mulțumesc pentru seara asta minunată...

– Să nu mergi prea repede !

– Pe duminică!

Monstrul se strecura docil, dar cu o încetineală exasperantă pe străzile înguste. Șoferul nu părea grăbit să-și îndeplinească misiunea și pe Margaret o cuprinse nervozitatea. În mașină era o tăcere apăsătoare. Și asta cu atât mai mult cu cât motorul, spre deosebire de cele ale celorlalte mașinilor sport obișnuite, nu făcea altceva decât să toarcă și însoțitorul ei nu se gândea să-l deranjeze.

– Îl cunoști de mult timp pe Lex ? întrebă Margaret cu glas nesigur, ca să rupă tăcerea.

– De aproape zece ani.

În geamul lateral, profilul șoferului apărea cu claritatea unei medalii.

– Am făcut amândoi universitatea în același timp, adăugă el cu ochii fixați pe șosea.

– Și v-ați hotărât amândoi să faceți carieră în domeniul petrolului. Nu-i ceva surprinzător?

– De ce crezi asta?

Se simțea că încerca să-și ia însoțitoarea peste picior.

– Inginerii și geologii se completează în sectorul ăsta de activitate, continuă bărbatul cu o răbdare exagerată, ca și cum i-ar fi explicat unui copil un lucru evident.

Margaret, ofensată, se încordă.

– Am lucrat dintotdeauna împreună și vom lucra mereu să descoperim aurul negru pe care-l căutăm, adăugă el.

Margaret îi aruncă repede o privire, luată prin surprindere de inflexiunea gânditoare a glasului său.

– Casa ta e cea cu obloane la ferestre?

Ajunseseră la destinație. Deja ? Surprinsă, se redresă pe scaun, în timp ce Dominic oprea mașina în fața casei.

– Este cea cu obloane ? repetă șoferul întorcându-se spre ea.

– Da, asta e. Am să le închid înainte de a intra. Doamne! Ce vânt ! Joy a avut dreptate când a spus că vom avea parte de o furtună.

Femeia își pierdu răsuflarea când o rafală de vânt se abătu asupra ei, în momentul în care ieșea din mașină. Dom ocolise mașina ca să-i deschidă ușa. În apropierea țărmului, vântul sufla violent. Pe pietrele de pavaj inegale și cu sandalele cu toc, se clătină sub șoc și el îi întinse o mână salvatoare.

– Ține-te bine, spuse el, sobru.

Făcându-i un zid de apărare din trupul lui, o prinse ferm de mână și, încovoiați, se apropiară împreună de casă. La această atingere, Margaret simți că o lasă puterile. După ce depășiră momentul dificil, el îi dădu drumul încet. Cu un țipăt găuit, femeia se repezi nebunește spre casă.

– Am să închid obloanele înainte de a intra. Poți să pleci!

Dar inima începu să-i bată mai repede când auzi zgomotul pașilor lui răsunând pe pavaj. Femeia își făcu de lucru cu obloanele, dar nu se întoarse nici o clipă. Se agăța de ele asemenea unui naufragiat de o geamandură.

– Lasă-mă să te ajut, se auzi un glas cald.

Din câțiva pași, ajunse lângă ea.

– Cu rafalele astea de vânt, n-ai să te descurci.

– Ba te asigur că da, se enervă ea.

– Vezi bine că s-a înțepenit.

– Ba nu, se încăpățână, lovind oblonul cu furie.

O împingere violentă făcu balamaua să se deblocheze și un "au!" înfundat îi scăpă când piesa de metal i se înfipse în palmă. Își simți sângele curgând și abia își stăpâni un geamăt.

Durerea o lăsase puțin în pace, când o rafală de vânt făcu oblonul să se trântască violent lovind peretele, de unde se întoarse, aproape izbind-o pe Margaret în față. Două mâini puternice o prinseră și o traseră la o parte din traiectoria periculoasă. Dominic o ridică în brațe ca pe un pachet, abia evitând o lovitură care ar fi putut să fie mortală.

– N-ai pățit nimic? întrebă el, cu o voce gravă.

– M-am zgâriat puțin, răspunse în grabă.

Scăpase cu bine doar cu ajutorul lui, dar nu vroia să recunoască. Cu nasul lipit de haina lui de tweed, se revoltă, fiindu-i rușine de tulburarea care o cuprinsese deodată.

– Acum, dă-mi drumul! Pot să merg singură. Te asigur că nu sunt rănită.

– Mi se pare mie, sau chiar sângerezi ?

– E vorba doar de o simplă zgârietură, răspunse Margaret pe un ton aparent degajat, strângându-și batista pe degetul rănit.

Femeia își venise în fire și o lăsă jos.

– Încalță-te, spuse el întinzându-i sandaua pe care și-o pierduse în cursa pe care o făcuse.

O ajută să se încalțe.

– Du-te să te adăpostești înăuntru, mă ocup eu de obloanele astea blestemate.

O împinse ușor spre intrare.

– Mă duc să-mi iau lanterna din mașină.

Margaret protestă în sinea ei, pentru că nu era obișnuită să primească ordine și purtarea asta autoritară o revolta.

O nouă rafală de vânt o făcu să tacă. Vântul năvălise sub capa de mohair care plutea în jurul ei asemenea unui aerostat. Avea să decoleze ? Se trezi strigând fără să vrea:

– Dom!

Vijelia îi acoperi chemarea și își spuse că era mai bine. Agățându-se cu mâna sănătoasă de peretele casei, ajunse fără probleme la ușă.

Cu degetele tremurând, începu să răscolească în geantă ca să-și găsească cheia. Nu avea să-l invite pe Dom înăuntru, hotărî, cu tâmpile fremătându-i.

În grabă, își pierdu batista care-i acoperea rana. Sângele curgea în voie pe frumoasa capă care avea să se murdărească. Aplecându-se să-și recupereze batista, dădu peste cap geanta al cărei conținut se împrăstie pe jos.

– Nu te mișca, ordonă un glas frumos timbrat.

Am eu grijă să-ți gădesc cheia.

După câteva clipe se auzi un declic sec și lanterna luminează scena.

– Vrei să-ți murdărești hainele ? Hai, ridică-te!

Glasul lui Dom era agasat.

Margaret abandonează căutările și el adună repede lucrurile împrăștiate.

– Ai găsit-o ? se enervă Margaret, iritată să-l vadă inspectându-i fără jenă lucrurile.

– De ce trebuie femeile să-și înghesuie atâtea lucruri inutile în geantă? mormăi Dom. Nici tu nu faci excepție de la regula asta, o ironiză el.

– Nu e din cauză că sunt doctor... încep Margaret, agasată.

Deodată, îi displace gândul că ar fi putut s-o considere o ființă asexuată. La fel cum i-ar fi displicut s-o considere o femeie ca oricare alta.

– Aș fi crezut că ești mai ordonată, comentă cu un zâmbet larg. Dar e drept că astă-seară nu ești de serviciu. Nu ești decât Margaret.

Bărbatul schiță un pas către ea și-l privi asemenea unui animal prins în capcană. Instinctiv, își ridică mâinile ca să-și apere fața. Pentru ce făcea asta? Refuză să se gândească la acest lucru.

– Va trebui să te ocupi de el cât mai repede, spuse el arătând spre degetul rănit.

Pun pariu că a fost vorba despre un cui ruginit... Ah, uite-o, în sfârșit!

Luând legătura de chei ca pe un trofeu câștigat în luptă, vâră cheia în broască și deschise ușa.

– Mulțumesc că m-ai adus acasă, spuse sobru Margaret, grăbindu-se să intre în vestibul.

Nu mică-i fu surprinderea să vadă că în loc să-și ia politicos rămas-bun, șoferul era la un pas în spatele ei și intra în holul strâmt.

– Dar nu te-am..., izbucni, palidă de data asta.

– ...invitat ? Știu, făcu Dominic fără să se tulbure câtuși de puțin. Dar nu scapi de mine așa de ușor. Lasă-mă să arunc o privire la rana cu care te-ai pricopsit.

O sclipire ironică trecu prin ochii lui albaștri.

– Închipuie-ți că te părăsesc și, într-o hemoragie, îți pierzi tot sângele în noaptea asta. N-aș fi răspunzător?

Margaret își simți obrajii îmbujorându-se.

– Uți că sunt doctoriță, începu ea, ridicându-și bărbia cu demnitate.

– Ai dreptate, dar știi cum e proverbul: "Croitorul n-are cu ce să se îmbrace și cizmarul cu ce să se încălțe."

Fără să răspundă, Margaret îi întoarse spatele și porni spre bucătărie, urmată îndeaproape de Dom, care închisese ușa în urma lui.

Vuietul vântului se opri deodată și o liniște apăsătoare cuprinse mica locuință.

– Ferestrele din spate au și ele obloane ?

– Nu, răspunse automat Margaret. În spate, e adăpost.

Se întrebă cu ce semăna această conversație idioată, și se lăsă să cadă pe un taburet.

– Dacă vezi sânge, te incomodează chiar atât de mult? o ironiză Dom, căruia nu-i scăpa nimic.

– Nu vorbi prostii, replică necruțător femeia, conștientă că rana de la deget nu era nimic față de faptul că simțea lăsând-o picioarele. Mă grăbesc să mă descalț.

Nici nu termină de vorbit și se grăbi să scape de sandale. Cu picioarele goale, își dădea seama că gestul ei o priva de câțiva centimetri care ar fi îmbărbătat-o. În privirea lui Dom sclișea o mică flăcără, care nu făcea altceva decât să-i sporească stânjeneala.

– Ține-ți batista lipită de deget, am să-ți scot capa.

În acest fel, continua să aibă inițiativa. De bună seamă, obișnuința de a comanda prinsese rădăcini în el, se gândi Margaret cu o resemnare jenată.

Mâinile cu degete lungi ca de muzician îi desfăceau agrafa de la gât.

– Ridică-te !

Îi trase capa de pe umeri și o așeză cu o neașteptată grijă pe spătarul unui scaun.

– Arată-mi degetul !

Fără să aștepte să-i dea voie, o prinse de mână. Rana nu mai sângera, însă batista se lipise de ea și femeia făcu o strâmbătură de durere când i-o dădu la o parte.

– Ia te uită ! exclamă doctorița. Ai făcut-o să sângereze din nou.

Totul fusese atât de repede, încât ochii i se umplură cu lacrimi. Se întoarse cu spatele și alergă să-și pună degetul sub robinetul cu apă rece. Nu trebuia s-o vadă plângând. Șocul îi pricinui o emoție puternică, dar îi permise să-și regăsească sângele-rece obișnuit. Dom comanda pe platforma lui petrolieră, dar nu la fel stăteau lucrurile în casa ei, își spuse femeia, furioasă, și era timpul să-l facă să înțeleagă lucrul ăsta.

– E nevoie de o injecție antitetanos, începu bărbatul.
– N-am de ce să mă tem din punctul ăsta de vedere, replică gazda, tăios.

Și constată spre marea ei liniște că doctorița Warrender revenise iarăși la cârmă. În orice caz, în glasul ei nu mai era nici o urmă de șovăire.

Dominic Orr avea să înțeleagă că în fața lui nu era o femeie oarecare, gata să-l lase să-și impună prestanța și purtarea autoritară.

Va mai urma o întâlnire, duminica viitoare, dar până atunci mai avea timp să se gândească. Fiecare lucru la timpul lui. Cu un gest hotărât, își aplică un pansament adeziv pe rană.

– Bineînțeles, doamnă doctor. N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta.

La fel ca ea, și tonul lui Dom devenise mai hotărât. Părea să aibă o intuiție formidabilă, lucru nu prea liniștitor pentru ea.

– A fost o seară foarte plăcută.

Femeia îi aruncă repede o privire, cu capul pe spate, din cauză că era mai scundă decât el. Cu ciudă, văzu în ochii lui sclipirea ironică pe care o cunoștea.

– Foarte plăcută, consimți femeia cu răceală. Dar cred că a venit timpul să ne despărțim.

Încercase să dea cuvintelor sale banale o intonație tăioasă, dar se părea că Dominic Orr nu era omul care să răspundă într-o manieră convențională.

– Într-adevăr, murmură el zâmbind.

Se uită discret la ceasul de la mână.

– Ne despărțim, cu toate că n-am ajuns la miezul nopții, micuță Cenușăreasă, șopti bărbatul apropiindu-se de ea.

Cuprinsă de panică, Margaret se dădu înapoi, dar cum bucătăria era mică, se trezi cu spatele lipit de perete, și el o cuprinse cu blândețe în brațe.

– Noapte bună, Margaret. Mulțumesc pentru seara aceasta foarte plăcută.

Glasul lui nu mai avea urmă de ironie. O ridică în brațe ca pe un copil și capul lui acoperit cu păr auriu se aplecă spre ea. Imobilizată astfel, nu putu să scape și gura lui dulce puse stăpânire pe buzele ei.

Degeaba se zbătu, protestând, el nu-și slăbi strânsoarea și femeia îi simți buzele pe gât. Nu-i mai rămânea decât un mijloc să scape, și-l folosi.

Îl lovi violent în fluierul piciorului. Însă, fiind desculță, nu făcu altceva decât să-și strivească degetele.

– Nu știi ce mă oprește să nu-ți trag o bătaie la fund, prostuță mică, făcu el dojenitor.

O ținea prizonieră în mâinile întinse, fără să atingă pământul.

– N-o să îndrăznești! îl ironiză ea, strângând din dinți.

Ochii îi scliffeau de furie și începu să se zbată, făcând totul să se elibereze.

– Lasă-mă-n pace !

Știind bine că mai mult avea s-o doară pe ea, femeia îl lovi din nou și păli văzând chipul însoțitorului ei încordându-se.

– Sunt multe feluri de a îmblânzi pisicile sălbatice, spuse el pe un ton plin de subînțelesuri.

O lăsa jos, dar nu-i dădu drumul. Femeia începu să se agite în toate părțile ca să scape dar, aparent fără nici un efort, o ținea prizonieră. O mână puternică îi ridică bărbia, obligând-o să dea capul pe spate, apoi buzele lui arzătoare puseră stăpânire pe ale ei.

Fără să vrea, femeia răspunse sărutului acesta, cu aceeași ardoare ca a agresorului, și se simți devenind moale și fără greutate în mâinile lui.

El se îndreptă în sfârșit.

– Dom... Cuvântul acesta fu ca un murmur plângător.

– Noapte bună, Margaret. Și mulțumesc pentru noaptea asta fermecătoare.

Tonul era puțin ironic, dar în adâncul ochilor albaștri sclipea o lumină stranie și tulburătoare. Margaret nu-i putu înfrunta privirea și lăsa ochii în jos.

– Rămâi... se auzi bălmăjind. O să fac o cafea.

– Crezi că sunt bărbatul care să se mulțumească doar cu o cafea? mârâi el dând-o înapoi cu un gest brutal.

Rănită în amorul propriu, Margaret ridică încet capul, tocmai la timp ca să vadă îndepărtându-se un spate athletic, care dispăru, înghițit de tenebre. Șuieratul lugubru al furtunii tăcu în clipa în care Dom închise ușa în urma lui. Margaret auzi portiera trântindu-se, bâzâitul domol al motorului și văzu lumina farurilor măturând ferestrele în trecere. Se trezi singură în vestibulul întunecat, pradă unui tumult interior care rivaliza în intensitate cu vuietul elementelor descătușate ale naturii.

Disperată, înțelese că în această furtună, pentru ea nu exista decât un singur refugiu: brațele lui Dom.

Capitolul 4

— Slavă Domnului ! E luni!

Margaret își înăbuși un căscat și își perie hotărât părul. Fără să se fi uitat la pendulă, știa că era în întârziere. Lumina zilei care străbătea perdelele o făcuse să sară din pat și se îmbrăcase într-o viteză record. Bluza albă îi masca neorânduiala ținutei.

Bluza ei albă...

Preț de o clipă, contemplă pliurile rochiei pe care o purtase în seara anterioară, și pe care o aruncase pe spătarul unui scaun înainte de a se urca în pat. Sub fotoliul de alături se vedeau sandalele care completau toaleta elegantă. Sandalele tinerei femei pe care o chema Margaret... Ei bine, în dimineața asta, Margaret nu mai exista, nu mai era decât doctorița Warrender, și era foarte bine așa.

— Din fericire, astăzi e luni ! spuse ea cu un oftat de ușurare, neprefăcut." Ceea ce-mi trebuie, este să fac o tură prin spital, ca să

văd cum mai stau lucrurile cu pacienții pe care-i avem ", hotărî cu tonul unui medic care prescrie un regim draconic unui bolnav. Refuza să analizeze mai atent cauzele indiscutabilei sale proaste dispoziții. Alungând amintirea lui Dom, care o ținuse trează multă vreme, se grăbi să termine cu pregătutul.

– Ce mai face accidentatul de aseară ? îl întrebă repede pe Bill, fără să-i mai spună bună dimineața.

Intră în biroul ei, să-și îmbrace bluza proaspăt călcată. O privire la vechea pendulă o mai liniști. Datorită vecinului care, binevoitor, o adusese de acasă cu mașina, cu toate că se trezise târziu, era cu cinci minute în avans față de programul zilnic obișnuit.

Vântul nu încetase, ba dimpotrivă, fusese furtună toată noaptea. Acalmia din zori nu fusese decât de scurtă durată și rafalele reîncepuseră cu o violență sporită. Țsta era motivul pentru care Margaret preferase să lase obloanele închise înainte de a pleca la spital. Pe platforma petrolieră trebuia să fie cumplit. Se gândi că Dom poate rămăsese pe țărm, până la urmă. Nu era în cele două săptămâni de " liber "?

– Mâna ruptă este cât se poate de bine, spuse deodată Bill. Să știi că Neil a sunat chiar înainte să apari.

– Fir-ar să fie ! exclamă Margaret, cât se poate de nervoasă. Nu putea să mai aștepte puțin, până veneam și eu !

Bill o privi, mirat.

– Tu vii întotdeauna devreme... N-avea de unde să știe că ți-ai schimbat obiceiul.

– Știi, se scuza Margaret, necăjită. Sunt atât de obosită. Și pe urmă, aseară...

Se întrerupse brusc. Cum avea să-i explice lui Bill peripețiile de care avusese parte?

– Înțeleg, încuviință Bill cu un zâmbet sardonice. Cele câteva ceasuri de relaxare ți-au pricinuit un șoc. Nu ești învățată, de bună seamă... Ei bine, mă tem că va trebui să ne obișnuim cu așa ceva. Neil crede că va veni înapoi duminică, și nu singur! Ne aduce un confrate, care să ne ajute. Ce părere ai? Amândoi vom avea parte de un program mai omenos, n-o să mai fim ca două mașini și o să ai tot timpul de care ai nevoie să pregătești cina de duminică, Margot!

– Uită că Neil se va întoarce epuizat, spuse Margaret, reținut. Duminică va avea neapărat nevoie de un repaos.

Nu-și termină fraza, brusc conștientă de privirea stranie a colegului său.

– Dom te-a condus acasă, aseară ? întrebă Bill, inocent.

– Da! răspunse sec Margaret, hotărându-se să nu ia în seamă surprinderea interlocutorului său.

Doctorița se uită la ceas, fără să se ascundă.

– Mai ai la dispoziție încă cinci minute ca să te calmezi, înainte de a începe turul de inspecție matinală, rosti Bill, binevoitor.

– Dar... protestă Margaret, sunt calmă.

Uimită că Bill o citise, femeia hotărî că era timpul să redevină stăpână pe sine. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă toată lumea i-ar fi citit pe față ca într-o carte deschisă?

Absorbită curând de sarcinile de serviciu, își regăsi sângele-rece și acea disciplină care, în exercițiul funcțiunii, deveniseră o a doua natură. Cu un oftat de ușurare, revenise la armura providențială.

– Ce dimineată!

Cocoțată pe un colț de birou, cu o cană de cafea într-o mână și un sandviș în cealaltă, Margaret oftă profund.

– Am întârziat în vizita mea pentru că a trebuit să-i îngrijesc pe cei cărora le-au căzut niște țigle în cap așteptând autobuzul.

– Noroc că rănilor n-au fost prea serioase, comentă miss Maston.

– Nu înțeleg de ce, pe aici, nu se fixează țiglele mai bine pe acoperișuri, mormăi Margaret. Cu furtunile astea... Constructorii ar trebui să țină seama de capriciile vremii.

– Așa fac de obicei, totuși se mai întâmplă și așa ceva, spuse miss Maston.

– Unde este doctorul Quinn ? întrebă deodată Margaret.

– E în sala de operații, unde are de rezolvat o apendicită.

– Bietul Bill! îl compătimi Margaret. Susan va trebui iar să mănânce de prânz singură. O să încerc să-i țin companie, dacă pot.

– Consideră-te fericită dacă reușești să-ți termini sandvișul, remarcă miss Maston, morocănoasă. Nu se știe ce surprize aduc "bip-urile" astea.

– Să nu dea Dumnezeu ! comentă Margaret apăsând pe butonul aparatului care răsuna insistent în buzunarul ei.

Cu un gest brusc, ridică receptorul.

– Sunt doctorița Warrender. Despre ce e vorba?

Imediat, pe chip i se întipări o expresie neliniștită.

– Da... da. Spuneți-le că trimitem pe cineva. Ne descurcăm noi.

Epuizată, lăsă telefonul jos și se uită la responsabilă de la urgențe cu o privire nedumerită.

– Asta-i culmea ! Platforma petrolieră are nevoie de un medic. De urgență! Ca și cum am fi niște iluzioniști gata să scoatem oricând din pălărie, cu o baghetă magică, ce le trebuie lor imediat. Trebuia să se întâmple așa ceva, și în plus, în lipsa șefului!

– Așteptați ca doctorul Quinn să iasă din sala de operații, propuse miss Maston.

– Nu știu dacă ar fi bine să-i lăsăm să aștepte. Dacă Bill are probleme cu apendicita lui, s-ar putea să mai dureze chiar câteva ore. Or, este vorba despre un caz de urgență.

– Parcă știam că au un medic la bord, nu ? reacționă cu surprindere miss Maston.

– Așa e, dar se pare că e vorba despre mai mulți accidentați. Cel cu care am vorbit n-a fost prea exact.

Margaret bătea darabana în birou în timp ce se gândea.

– Trebuie să mă duc eu, hotărî, în silă.

– Nici să nu vă gândiți la așa ceva ! interveni miss Maston. Ce s-ar întâmpla cu serviciul nostru de urgențe dacă ați lipsi ? Cine l-ar coordona ?

– Am să-l sun pe doctorul Rollason, decretă Margaret punând mâna pe telefon.

Apăsând butoanele, formă repede numărul.

– Ce meserie! gemu doctorița. Bietul Ralf, a ieșit la pensie abia de șase luni și l-am chemat deja de patru ori să ne dea o mână de

ajutor. Am fost inspirați când i-am oferit crosele alea superbe de golf drept cadou de rămas-bun!

Ridică din umeri, ca să sublinieze remarca.

– Ralf? Slavă Domnului că ești acasă! rosti doctorița, ușurată. Ai ghicit! Da, avem nevoie de tine... Încă o dată. Mă tem că e vorba de o urgență.

Trebuie să plec de la spital imediat. Tocmai am primit un telefon.

Era tentată pentru o clipă să-l trimită în locul ei pe platformă, dar renunță.

– Bill e în sala de operații și, cu furtuna asta, putem să ne așteptăm la orice. Am avut deja parte în dimineața asta de niște capete sparte din cauza țiglelor căzute de pe o casă. Da, e vorba despre niște oameni care așteptau liniștiți autobuzul în stație. Să nu mai vorbim! Îți mulțumesc, Ralf ! spuse doctorița, închizând.

Întorcându-se spre miss Maston, îi explică repede:

– Doctorul Rollason o să fie aici în zece minute. Mă duc să-mi iau trusa. Mă așteaptă o mașină, care să mă ducă la elicopter.

– Doar n-o să urcați în elicopter pe o vreme ca asta! exclamă miss Maston, foarte impresionată.

– Nu mă duc acolo ca să mă distrez, replică ironic Margaret, adoptând un ton dezinvolt.

Așezată lângă pilot, nu se simțea în largul ei în aparatul mic, pe care valurile parcă vroiau să-l înhațe cu brațele lor înspumate. Cu bărbia pătrată, bărbatul mesteca de zor gumă.

– Uite-ți pasagera, Jim, spusese șoferul mașinii, care o dusesese la pista de decolare.

Acesta din urmă nu-și ascunsese surprinderea când o văzuse apărând în fața spitalului.

– Mi s-a spus că trebuie să vin să iau un doctor.

– Eu sunt acela, răspunsese rece Margaret, foarte demnă. Să mergem ! adăugase pe un ton acid. Remarca ei caustică nu-l deranjase pe șoferul care comentase, placid :

– Păcat că medicul meu de familie nu seamănă cu dumneavoastră! Asta m-ar face să mă îmbolnăvesc mai des!

Acesta începuse un monolog plin de haz, care în cele din urmă o bine dispusese pe tânăra femeie, când ajunseră la pista de decolare.

– El cine e? întrebasese doctorița făcând semn spre cel care era instalat la comanda aparatului.

– Pilotul, răspunsese fără ezitare șoferul. Nu vă faceți griji, pare un puști, dar este as în meseria lui. Margaret răsuflă ușurată când văzu că pilotul nu avea ochii albaștri.

– Nu vă faceți griji, m-am descurcat cu elicopterul meu și în condiții mai vitrege, spuse vesel numitul Jim cu un puternic accent american. "Meu-l" pe care-l rostise firesc parcă vroia să însemne un orgoliu părintesc.

– Nu-i așa că vizibilitatea e bună ?

Margaret lăsa capul în jos și imediat îi păru rău. Vizibilitatea era mult mai bună decât și-ar fi dorit. Ar fi vrut să vadă mai mult pământ și mai puțină apă.

– Nu-mi închipuiam că aparatul ăsta poate fi atât de puternic, spuse doctorița, ca să nu se mai gândească la valurile care se agitau sub carlingă.

Zburară până la platformă în cea mai mare viteză. Spre platformă și, foarte probabil spre Dom. Fără îndoială, era atât de neliniștită din cauza acestui mijloc de transport, nou pentru ea.

– Ăsta e un model foarte puternic, explică tânărul pilot, încântat să vorbească despre elicopterul lui. Poate să parcurgă distanțe mari.

Margaret nu prea acorda atenție spuselor vecinului ei. Curând, zări ceva ca o minusculă pată neagră și stabilă în mijlocul mării dezlănțuite. La mică distanță, se vedea alta. Să fi fost niște vase?

– Uite! făcu deodată pilotul. Chestia aia sumbră, acolo, e platforma.

Margaret își stăpâni o tresărire neliniștită.

– Curios lucru, eu văd două.

– În stânga e platforma, și în dreapta vasul însoțitor.

– Care... la ce folosește? întrebă femeia ca să-și mai alunge neliniștea, nu că ar fi interesat-o.

– Are la bord atelierele, tot materialul care ar trebui folosit în caz de incendiu și tot felul de instalații. În caz de evacuare, el duce personalul la țărm.

– Acolo e și spitalul?

– Nu, răspunse laconic ghidul.

Margaret tăcu. Răspunsul acesta îi spulberă speranțele. Trebuia să aterizeze pe platformă, unde întâlnirea cu Dom era inevitabilă. Înghiți cu greu și se pregăti să fie gata pentru orice eventualitate.

– Ajungem... anunță Jim.

Ceva care aducea a compasiune se trezi în inima Margaretei când se uită cu luare-aminte la structura metalică. Părea minusculă

și complet pierdută în mijlocul valurilor dezlănțuite, undeva între cer și mare, invizibilă de pe țărm.

– Platforma este semi-submersibilă, explică tânărul Jim. O mare parte se află sub apă, explică el binevoitor.

– Într-adevăr, nu se vede mare lucru la suprafață. În afara... pilonului acela. Acolo vom ateriza ?

– Pilonul ăla cum îi spuneți, este catargul ... Și fiți liniștită, nu este o pistă de aterizare, spuse pilotul cu un zâmbet larg. O să aterizăm în partea cealaltă, pe porțiunea aia octogonală.

Destinate s-o liniștească pe pasageră, aceste explicații nu-și atinseră scopul propus. Porțiunea octogonală asupra căreia îi atrăsese atenția nu se vedea mai mare decât o batistă!

– Ești sigur că poți ateriza acolo... cu vântul ăsta? riscă să întrebe Margaret, neliniștită.

În definitiv, n-ar fi fost prima dată când un elicopter ar fi aterizat în valuri...

– Nu vă faceți griji, o asigură expertul. De altfel, au mare nevoie de dumneavoastră! Or să fie foarte mulțumiți să vă vadă !

– Și eu, fu de părere Margaret, fără să știe prea clar despre ce era vorba.

Și, cu mâinile sprijinite pe cotiere, își puse toate speranțele în Cel de sus în momentul în care Jim începu să coboare spre minuscula pistă de aterizare.

Ca niște furnici, jos se agitau mai multe siluete. Pista era din ce în ce mai aproape, dar Margaret începu să-i privească atent pe bărbații strânși în jurul locului unde trebuia să aterizeze. Cu capetele neacoperite, cu toată furtuna, doi dintre ei îi atraseră

imediat atenția. Unul avea părul de un roșu aprins și, lângă el, se înălța silueta cuiva cu părul auriu.

Micul grup se apropie de pistă, dar un bărbat rămase nemișcat, cu ochii ridicați spre cer. De la distanța asta, era imposibil să-ți dai seama de culoarea lor, însă Margaret presimți că erau albaștri, albastrul acela intens pe care-l cunoștea atât de bine. Cu tâmpile zvâcnindu-i, se pregăti să coboare.

– Gata! sări în sus Jim. Chiar la mijloc! V-am spus să nu vă faceți griji. Lăsa-ți ! Iau eu trusa.

Margaret puse piciorul jos și multe brațe se întinseră să-i vină în ajutor să-și păstreze echilibrul. După ce o văzură coborâtă cu bine din elicopter, bărbații o lăsară în pace și se duseră să-și vadă fiecare de treburile lui. Unul singur rămăsese pe loc și o privea pătrunzător.

– Ce cauți aici?

O mână de fier se așeză pe umărul delicat al Margaretei. Bărbatul părea furios la culme.

– Am trimis elicopterul să caute un doctor, domnule Orr, interveni un glas hotărât. Al nostru a fost rănit în furtuna de aseară.

– Știu, îl întrerupse el cu brutalitate. Nu-i totuși un motiv ca să vii aici, îi spuse el mai blând Margaretei.

– Vroiați un doctor și uite că aveți unul. Îți aduc aminte că sunt medic, îl ironiză ea, rănită în amorul propriu.

Nervozitatea acumulată în timpul zilei se transforma în furie, în fața acestei primiri neașteptate. Cu ce drept...

– Pentru mine, ești înainte de orice femeie, ripostă violent geologul.

Și aici, nu e locul pentru o femeie, mai ales pe o asemenea vreme. Te rog să-mi faci plăcerea și să pleci.

– Nici nu mă gândesc! se revoltă Margaret, profund jignită. Am venit să am grijă de răniți și să-i duc pe țarm dacă este nevoie. Furtună sau nu, așa am să fac! decretă, impetuoasă.

Dom îi aruncă o privire criminală; o ostilitate de nedescris i se citea în ochi. "Dar, dacă e atât de furios din cauză că i-am încălcat teritoriul? se gândi Margaret tresărind. "

– Am să cercetez cine e de vină pentru asta, mârâi bărbatul întorcându-i spatele.

– Purtarea ta de om al cavelor nu mă intimidează! strigă femeia după câteva clipe.

O auzi, pentru că se întoarse imediat și, prinzând-o de mână, îi spuse amenințător :

– Dacă mă forțezi, n-am să ezit s-o fac. E clar?

Apăsarea degetelor se accentuă și o trase brutal lângă el ca să fie sigur că auzise tot ce-i spusese.

– Am să plec când am să cred eu de cuviință, mârâi Margaret, și nu înainte!

Se zbătea din toate puterile să scape de strânsoarea de fier care făcea s-o doară mâna.

– Lasă-mă în pace! Am venit aici să am grijă de răniți, nu să fiu maltrată.

Durerea sporindu-i puterile, îl împinse violent și, luat prin surprindere, bărbatul șovăi o clipă, dar nu într-atât încât să-i dea drumul.

– Să nu mai pui niciodată mâna pe mine... Ah!

Margaret se eliberă cu o smucitură și, în timpul mișcării bruște de a se îndepărta de el, ceasul i se agăță de puloverul lui Dom și cureaua i se deschise. Se grăbiră amândoi să prindă bijuteria în zbor, dar nu reușiră. Cu o expresie profund tulburată, Margaret urmări traiectoria obiectului care avea să aterizeze pe marginea platformei. Năucită, se întoarse cu spatele, nefiind în stare să urmărească dispariția prețioasei amintiri în valurile dezlănțuite. Cu ochii plini de lacrimi, se uită la geolog.

— Presupun că ești mulțumit, îi spuse cu dispreț. Mulțumită ție, tocmai am pierdut un dar de la părinții mei. Singurul lucru care, pentru mine, avea valoare.

Capitolul 5

— Iată-l pe responsabil, doamnă doctor, spuse un glas stânjenit.

Margaret recunoscuse glasul puternic al bărbatului care, înarmat cu trusa ei, se dusese să-și cheme superiorul în timpul altercației tinerei femei cu geologul. Ea se răsuci pe călcâie și tresări, surprinsă.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, doamnă doctor.

Necunoscutul se apropie de ea, cu mâna întinsă.

— Vremea pe aici e destul de neprielnică. Am avut câteva mici probleme noaptea trecută. Am dator să veghez la bunăstarea oamenilor mei și eu am trimis după dumneata.

— Știu.

Margaret nu-și putu reține un zâmbet. Aspectul noului venit o punea în încurcătură. Era un bărbat între două vârste, pântecos, cu un început de chelie în vârful capului, obraji roșii și o expresie surmenată. N-ar fi surprins-o dacă l-ar fi văzut la un ghișeu de

bancă sau în cabinetul unui avocat. Pe platformă, părea la fel de nelalocul lui ca ea. Gândul ăsta o făcu să-i vină inima la loc.

– Vino cu mine, am să-ți arăt unde-i spitalul nostru.

Se răsuci pe călcâie și ea îl urmă. Purtarea lui prietenoasă era cea a unui ghid curtenitor care escortează un invitat înăuntrul unui sanctuar. Margaret arunca priviri uimite în jurul ei. Vuietul valurilor furioase, spuma care zbură prin aer, platforma care parcă vibra, toate astea i se păreau ireale. Făcând un efort, grăbi pasul.

Dom venea și el? N-ar fi putut să spună. Auzea pe cineva mergând în spatele ei, dar nu se putu hotărî să se întoarcă să vadă despre cine era vorba. Când ghidul se opri în fața unei uși închise, aruncă pe furiș o privire și constată că îi urmase doar cel care-i ducea lucrurile. Ciudat, se simți dezamăgită. Canaturile ușii se deschiseră și pătrunse într-un univers familiar. Deși mic, locul părea cât se poate de bine echipat.

– Și când te gândești că nici măcar n-am un înlocuitor, declară un glas obosit.

Margaret făcu un pas spre cușeta în care era întins un bărbat cu o față cenușie și fruntea umedă, medicul de bord.

– Ești singurul rănit ?

– Abia am avut timp să mă ocup de alți doi, înainte ca furtuna să-mi vină de hac, remarcă medicul, amuzat. Ei sunt bine mersi. Doar niște zgârieturi.

– Și dumneata ? întreabă Margaret. E grav ?

– Cred că e vorba de o fractură de tibie. Am auzit un trosnet sinistru.

Îi scăpă un geamăt de durere.

– Ai luat ceva pentru calmare?

– Nu, răspunse cel întrebat încercând să zâmbască. Trebuia să fiu lucid, în cazul în care aş fi avut nevoie să dau instrucţiuni unui medic benevol. N-am vrut să risc să-i abandonez, adăugă el cu simplitate.

– Am să-ţi fac imediat o injecţie, hotărî Margaret pregătindu-şi seringă. Te previn că n-ai să simţi nimic, îi spuse maşinal.

– Te rog, scuteşte-mă de discursul obişnuit, îi zâmbi confratele. Margaret ridică din umeri.

– Şi mai spui că nu doare! exclamă rănitul când acul i se înfipse în carne. Ei bine, de data asta nu pun la socoteală. Poţi să faci o scurtă pauză.

Cu un oftat de uşurare, bolnavul se relaxă, lăsând injecţia să-şi facă efectul şi să-i potolească durerile.

După aceea, Margaret pierdu noţiunea timpului. Abia era conştientă de violenţa furtunii care vâjâia afară şi clătina platforma. În sala mică, se consacră cu totul trebii pe care o avea de făcut, fără să-şi permită o clipă de repaos. La spital, era secondată de asistente, dar aici, tânăra femeie era singură. Deşi ştia că nu avea rău de mare, fu surprinsă că reuşea să-şi păstreze echilibrul.

Bărbatul care-i adusese trusa vârî capul pe uşă.

– Domnul Orr întreabă dacă mai durează mult, doamnă doctor. Ca să ştie când să pregătească elicopterul.

– Spune-i domnului Orr că nu ştiu, ripostă sec doctoriţa. Când o să termin, am să-i spun responsabilului vostru.

Şi adăugă cu un zâmbet :

– Aş avea nevoie de ajutor.

N-ai putea să-i ții piciorul până pun eu ghipsul?

– Nu știi, doamnă, răspunse cel întrebat făcând un pas înapoi.

Aș vrea, dar...

Palid la față, se întoarse.

– Mă duc să caut pe altcineva, murmură el luând-o la fugă.

– E prea mult! exclamă Margaret.

Toți bărbații sunt la fel, își spuse, resemnată. Se înhamă să facă treburile cele mai grele, însă dispar imediat ce văd o zgârietură. Se încruntă, nervoasă. Fără ajutorul cuiva, nu se putea descurca. Nici nu se punea problema să lase liber piciorul pacientului, pentru că exista riscul ca oasele să se miște din nou, agravând fractura. N-ar fi fost deloc ușor.

– Spune-mi ce trebuie să fac, propuse deodată un glas pe care-l cunoștea.

– Tu ?! exclamă Margaret.

După ce-și veni în fire după surpriză, începu să vorbească, străduindu-se să se comporte firesc.

– Pune o mână aici, cealaltă sub călcâi și ține bine! După ce prinzi bine, am să-mi retrag încet mâinile, și vezi să nu-l miști.

Prezența lui o făcea să simtă o stranie tulburare.

"Mor de foame", se trezi spunându-și, încercând să găsească o scuză neînsemnată care o împiedica să-și vadă de treabă. Se gândi la sandvișul abia început pe care-l abandonase pe birou. Murea de foame, de asta abia reușea să se țină pe picioare. Oftă adânc. De mult timp plecaseră de pe pământ stabil. Automat, lăsă capul în jos și se uită spre încheietura mâinii, dar imediat o cuprinse un val de furie.

– E ora șase, anunță asistentul improvizat. Haide să continuăm, adăugă el pe tonul unui superior care-și hărțuiește subalternul.

Margaret își mușcă buzele, fără să spună un cuvânt. În cea mai deplină liniște, cu nervii încordați, se apucă să lege bandajele. Fără îndoială, Dom îi dădea o mână de ajutor doar împins de dorința de a o vedea cât mai repede plecată.

– Gata, poți să-i dai drumul. O să țină.

Nu-i mulțumi pentru ajutor și, încordată, se duse la mica chiuveță unde se săpuni din belșug. Înțelegea oare că asta însemna că-l lăsa să plece? Ca să fie și mai clar, se mai clăti o dată, după care începu să se șteargă meticolos pe mâini. Din păcate, nu-l cunoștea deloc pe Dominic Orr.

De vină era furtuna, oboseala sau nemâncarea? Începuse să se clatine și făcea eforturi să stea dreaptă.

– Haide să terminăm, văd că nu mai poți, spuse Dominic pe un ton iritat.

– Lasă-mă să termin, mai am câte ceva de făcut pacientului meu. Spre surprinderea tinerei femei, el nu avu nimic de protestat.

– N-am rău de mare... se scuză ea. Am să mă așez pe o cușetă cât am să mă ocup de ultimele detalii.

– Unde vrei să te așezi ?

– Acolo. De ce ?

– Am să te țin.

Înainte ca doctorița să poată scoate un cuvânt, se postă în spatele ei, la o distanță respectabilă, ca să n-o deranjeze în timp ce-și îngrijea pacientul, dar fiind gata în orice clipă s-o ia în brațe în cazul în care i s-ar fi făcut rău.

– Poți să te sprijini de mine, dacă vrei.

" Cred că e grăbit să scape de mine", își spuse Margaret cu cinism. O dată-de două ori, brațele lui o opriră să cadă pe podeaua care se clătina și o copleși, fără să vrea, un sentiment de recunoștință.

Ca să-și desăvârșească opera, aranja cu grijă ghipsul doctorului care era inconștient și își simți genunchii tremurând. Se strădui să se redreseze și-și trecu dosul palmei peste fruntea udă de sudoare. Dom nu făcuse nici o mișcare, cu brațele întinse, gata s-o prindă.

– De data asta, am terminat, spuse ea pe un ton nesigur.

– Eu nu, declară el pe un ton aparent amenințător.

– Lasă-mă-n pace... bâigui Margaret.

Dar nu mai putu să continue după ce el îi pusese stăpânire pe buze. Cu tâmpilele zvâcnind, Margaret nu-și mai auzea decât inima care-i bătea în piept nebunește.

– Uite... O amintire din expediția asta eroică.

Îi dădu drumul până la urmă și ea căzu pe cușetă, cu răsuflarea tăiată.

– Ce înseamnă... începu, furioasă.

– Asta ai vrut, nu ? i-o tăie el glacial. O mare aventură? Așa vor descrie toate ziarele evenimentul. Parcă văd deja titlurile. " O doctoriță înfruntă furtuna ca să sară în ajutorul echipajului unei platforme petroliere... ". Asta ai venit să cauți, nu-i așa ? Publicitate, nu?

– Cum îndrăznești... începu tânăra femeie pe un ton neutru. Bill trebuia...

Pe urmă se opri, înainte de a începe să dea explicații.

De ce s-ar fi justificat în fața acestui personaj arogant?

" Puțin îmi pasă " hotărî, revoltată. " Să creadă ce vrea. "

– Așadar, Bill a rămas cumișel la spital fiindcă că tu i-ai dat ordinul ăsta, nu? Pentru că în absența șefului, tu ești cea care comandă, nu? Mă întreb pe cine ar fi trimis Neil Venables, dacă ar fi fost la post. . .

După tonul pe care-l folosea, era clar că știa răspunsul. La fel și Margaret, dar ea nu vroia să pornească o discuție pe această temă.

– Asta să fie libertatea femeilor ?... o ironiză el. Doamne ferește!

– Dacă libertatea femeilor înseamnă a scăpa de tirani ca tine, sunt pentru! ripostă Margaret, care nu se gândise niciodată la problema asta. Cât despre înclinația mea pentru publicitate, am să spun că am avut parte de o călătorie epuizantă într-un aparat ridicol, ore întregi de muncă și pierderea unui ceas la care țineam mult.

– Doar tu ai fost de vină că l-ai pierdut.

– Cum poți să spui așa ceva. . .

– Știai că brățara era defectă, i-o tăie brusc interlocutorul. Și pe urmă. . . ce idee să porți bijuterii când vii într-un asemenea loc.

– Fii liniștit, am să plec, replică Margaret ai cărei ochi se înceteșară de lacrimi de furie.

Îl privi câteva clipe, gânditoare, apoi începu pe un ton cât se poate de firesc :

– Pacientul meu este acum transportabil, am să-i spun responsabilului că suntem gata să plecăm.

Simți că i se pune un nod în gât și ca să facă ceva, se întoarse spre cușeta rănitului.

– Mă tem că va trebui să ne mai acceptați un timp ospitalitatea, doamnă doctor Warrender.

O siluetă cunoscută apăruse în cadrul ușii și, cu ochii obosiți, se apropie de ea.

– Problema transportului rănitului e o chestiune de viață și moarte ?

– Cerule, bineînțeles că nu ! Și-a fracturat piciorul și am făcut ce trebuia, atâta tot, explică Margaret.

– Trebuie neapărat ca doamna doctor să ajungă la spital, interveni Dom. E lipsă de personal la spitalul unde lucrează...

N-avea încredere în spusele ei ?

– Nu-i un motiv întemeiat ca să autorizez decolarea elicopterului pe asemenea vreme.

– O să pilotez eu aparatul, dacă Jim nu vrea s-o facă.

– Elicopterul va rămâne jos, domnule Orr, replică responsabilul cu un calm impresionant. Vântul este prea puternic ca să autorizez o decolare altfel decât în caz de extremă urgență. Or, doamna doctor tocmai mi-a explicat că nu e nimic neliniștitor.

Margaret îi aruncă geologului o privire triumfătoare. Se uită drept în ochii lui, unde citi o condamnare fără drept de apel : "Sărmana doamnă doctor însetată de glorie ", se putea citi în ochii lui albaștri, disprețuitori.

Își înălță la rândul ei bărbia. Să creadă ce vrea! Doar n-avea să-i explice unde se găsea Bill când primise mesajul.

– Putem trimite un mesaj radio la spital, ca să le spunem cum stau lucrurile?

Nu trebuia ca Bill și miss Maston să se neliniștească.

– Bineînțeles, răspunse responsabilul. Ce să le transmitem?

– Spune-le c-am să aduc o "fraktură" imediat ce situația meteo o va permite. Și vreau să știu dacă doctorul Rollason poate să continue să-mi țină locul până atunci. Am fost nevoită să-l rechiziționez după ce am primit mesajul de la voi.

– Mă ocup eu însumi, hotărî responsabilul. O să caut și un pat pentru la noapte.

– Dă-i cabina mea, propuse Dom dintr-o dată amabil.

– N-aș vrea să te privez, refuză imediat Margaret.

– Ar fi prima dată când cineva străin s-ar culca aici, spuse bărbatul malițios. În orice caz, cum trebuia să fiu pe mal, cabina mea și a lui Alex e disponibilă. Eu o să stau lângă rănit și doctorița Warrender s-ar putea culca în locul meu. O să am grijă de bolnav. N-are de ce să se neliniștească.

– Dacă e nevoie de ceva, interveni deodată Margaret, să mă chemi pe mine.

– Mi se pare un aranjament perfect, remarcă responsabilul cu un calm care o scotea din sărite. Urmează-mă, am să te conduc în apartament. O să mergem să și mâncăm. Cred că mori de foame.

– Va trebui să traversăm puntea? întrebă Margaret, neliniștită.

În ochii albaștri ai bărbatului, sclipi imperceptibil o scânteie ironică.

– Nu, fii liniștită, zâmbi ghidul ei. Ținem prea mult la dumneata ca să riscăm să te ia vreun val. . . Trebuie să recunoști că e o dovadă de a ne arăta recunoștința!

Margaret zâmbi, însă Dom fu cel care, prin tăcerea lui, avu, ca să spunem așa, ultimul cuvânt. Rămas în infirmerie, o privi cum se

îndepărtează, cu o expresie întrucâtva amuzată. Reușise ! Își însușise domeniul ei , foarte hotărât să aibă grija de pacientul ei!

Ea ocupa acum domeniul lui Dominic.

Examină cabina strâmtă cu o expresie de aprobare. Nici un centimetru pătrat nu fusese pierdut și admiră cu câtă ingeniozitate se străduise să folosească la maximum spațiul disponibil, în același timp fără să trezească sentimentul de claustrofobie.

– Am să dau ordin să fie pregătită cușeta asta, îi promise ghidul, până atunci, poți să-ți lași aici trusa și să-ți faci puțin toaleta înainte de cină. O să trec să te iau peste zece minute.

Margaret încuviință clătînând din cap și se uită automat la ceas. Nevăzându-l la încheietură, avu o izbucnire nervoasă și-și aruncă nemulțumită lucrurile pe o comodă.

– Pune-le în dulap, o sfătui însoțitorul. Suntem obligați să ținem totul încuiat pe o vreme ca asta.

Acest lucru explica goliciunea locului.

– Pe curând !

Margaret se instală pe o cușetă. Cea a lui Dom? Avu intuiția că aceasta era. Întinzându-se pe patul strâmt, privi în jurul ei. Acesta era deci universul lui Dom : acesta și marea furioasă care izbea platforma pentru a-i pedepsi pe musafirii insolenți.

Deliberat, începu să se gândească la Dom.

Ce ființă uimitoare și câte contraste în această personalitate puternică... Poet, când vorbea despre meseria lui... chiar aspru, alteori. I se mai întâmpla să fie și amabil. Nu avusese el ideea de a-i aduce cana cu cafea când fuseseră la Joy, pe urmă să-i lege brățara ceasului?

Aici venise să se refugieze după ce o condusese acasă. Pe cușeta asta dormise noaptea trecută. Poate și visase. Dar ce, sau pe cine? Pe ea, oare ? Puțin probabil. Margaret schiță un zâmbet. Dom mergea singur, fără "ghiulea la picior ". Puțin îi păsa că săruturile lui o bulversaseră, tulburându-i liniștea sufletească! Fără îndoială, considera că era singura vinovată, ca și pentru pierderea ceasului...

Agasată, se ridică brusc. Deja se simțea stingherită. Luându-și pieptenul, începu să-și aranjeze părul. Auzi un ciocănit în ușă.

– Văd că ești gata, remarcă responsabilul.

Admirația sinceră pe care o citi în ochii acestui bărbat o făcu pe Margaret să-și recapete optimismul. O mâncare bună avea s-o facă să se simtă în largul ei.

– Domnul Orr și pilotul vor mânca împreună cu noi, o anunță ghidul.

Pe loc, îi pieri pofta de mâncare.

– M-am gândit că ți-ar face plăcere să ai la masă niște chipuri cunoscute, continuă cu amabilitate amfitrionul.

– Mda...

O să suporte și încercarea asta și se va retrage imediat ce se va ivi ocazia, pretextând oboseala.

– Aici e popota.

Cuvântul evoca tristețea cazărmilor și nu se putea aplica săliței confortabile pe care o avea în fața ochilor. Dom și pilotul se ridicară la apropierea nou-veniților. Pilotul se grăbi să-i așeze galant scaunul și ea surprinse sprâncenele lui Dom încruntându-se. Atunci, lărgi zâmbetul de mulțumire pe care i-l adresa lui Jim, cu inima bătându-i mai repede. Dom nu era gelos, nu se putea așa ceva !

– Nu se întâmplă prea des să avem invitați la bord, zâmbi pilotul. De fapt, am impresia că ești prima invitată de onoare care mănâncă împreună cu noi.

– Să sperăm că o să fie și ultima dată, mormăi Dom ursuz.

Margaret se înroși. Era nevoie de o asemenea grosolănie, mai ales în prezența unor martori ?

– Tocmai am transmis un mesaj la spitalul din Meldonmouth, domnule.

Un tehnician, aruncând pe ascuns o privire spre Margaret, venea să-i raporteze superiorului. Expresia furioasă a lui Dom o bucură pe tânăra femeie, care-i adresa un zâmbet deschis mesagerului.

– Ți-au transmis un mesaj de răspuns ? se interesă responsabilul.

– Pentru doamna doctor. Din partea doctorului Quinn. Vă aduce aminte că ieșirile la iarbă verde cu mâncăruri alese pot cauza coeficientului de zveltețe, doamnă...

Mesagerul pufni în râs și dispăru imediat. Margaret pufni și ea, neputând să se stăpânească.

Mâncarea servită aici era surprinzător de gustoasă.

Parcă se afla la un restaurant renumit.

– Mâncarea e grozavă ! exclamă ea. Totdeauna mâncați așa?

– Bineînțeles, afirmă amfitrionul, bucuros. Suntem acuzați că suntem prea răsfățați de șeful nostru!

– Dacă vrem să avem oameni de încredere pe șantier, trebuie să-i hrănim ca lumea. Nu e mare lucru, dacă vrem să-i facem să suporte mai bine condițiile grele de lucru, interveni Dom.

– Recunoaște că te așteptai la o mâncare mediocră, glumi gazda.

Margaret nu putu să nu zâmbească.

– Nu chiar, dar nu credeam să găsesc o mâncare atât de rafinată într-un asemenea loc.

– Sunt mai multe distracții la bord, începu micuțul pântecos, fericit să-și poată lăuda instalațiile cu care era dotată platforma. Pe timp frumos, ți-am fi putut propune o partidă de ping-pong sau un film. Dar cu furtuna asta, trebuie să ne mulțumim cu sala de lectură.

Urmându-l pe ghid, Margaret avea sentimentul din ce în ce mai puternic că se afla într-un univers ireal. Fără tangaj, s-ar fi crezut într-un hotel confortabil. Sala de lectură era tapisată cu mochetă. Încăperea era plină de fotolii spațioase și măsuțe pentru cei care vroiau să scrie scrisori. Se auzea o muzică plăcută de ambianță.

– Un număr mare de tehnicieni studiază aici, ca să obțină diplome complementare, explică responsabilul. Ritmul în care lucrăm le dă posibilitatea.

– Lex Noble mi-a explicat că stați două săptămâni la bord și două pe țărm, spuse Margaret.

– Personalul lucrează în schimburi de câte douăsprezece ore, continuă gazda. Cei care vor să-și continue formarea, au posibilitatea s-o facă. Am organizat chiar cursuri de limba engleză. Cum angajații nu sunt toți de aceeași naționalitate, e un mijloc bun de a-i reuni.

– Într-adevăr, am constatat că vin de peste tot, spuse Margaret. Manevrantul pe care l-am îngrijit este australian, pilotul american, Lex vine din Jamaica și Dom este cetățean englez. Mă întreb dacă cel care mi-a adus trusa nu e cumva norvegian. Și chiar dumneata, adăugă ea malițios, nu cumva ești scoțian?

Micuțul pântecos se înclină cu un zâmbet.

– Accentul meu este atât de evident? Amestecul ăsta de naționalități este unul dintre farmecele meseriei noastre.

Margaretei îi veni să caște.

– Dar eu vorbesc și trebuie să fii obosită după o zi atât de grea, se scuză imediat vorbitorul.

– Am să fac o scurtă vizită la bolnavul meu și după aceea o să mă duc în cabină, hotărî Margaret ascunzându-și un nou căscat.

– Te conduc până la infirmerie.

Convinsă că ar fi putut să ajungă și singură, Margaret îl urmă totuși. Când intră în localul cu miros de farmacie, își văzu pacientul așezat pe cușetă, citind cu interes o revistă de schi.

– Un picior rupt nu-i de-ajuns?... E un sport al naibii de periculos. Și pe urmă, ar trebui să dormi, adăugă doctorița, cu severitate profesională.

– Da, dar ce sport! Și pe aici, cu toate dealurile astea, ar fi un loc ideal unde să-l practici.

Sper să găsim petrol și să ne instalăm definitiv.

Se ridică în capul oaselor. Cu privirea atentă, nu părea să aibă nici un gând să se odihnească.

– Totuși. . .

– Fii drăguță, murmură confratele ei. Rana nu mă doare și dacă citesc, mai uit supărările.

– Bine, acceptă Margaret. Te cred, dar te rog să nu faci imprudențe. Nu vreau s-o iau de la capăt.

– Nici eu !

Margaret ajuse ușurată în cabina ei. Își dădu jos pantofii. Se hotărî să doarmă în ce avea pe ea, pentru că nu se gândise să-și ia și o cămașă de noapte în trusa medicală. Își împături fusta și o așeză pe comodă alături de pulover. În această ținută lejeră dar decentă o surprinse Dom.

– Ce cauți aici? exclamă el violent, trântind ușa.

– Credeam că trebuie să stau în cabina ta, bâigui tânăra femeie.

De ce nu mai rămăsese îmbrăcată câteva clipe? Își ridică nervos mâinile, conștientă de dantela indiscretă care-i acoperea sânii. "Nu te mai uita așa la mine!" își spuse în sinea ei.

– De ce n-ai rămas la infirmerie ca să vină cineva să te ia ?

– Mă orientez destul de bine, ripostă ea.

– Te felicit pentru asta, o luă el peste picior, dar să nu uiți un lucru : ești singura femeie la bord printre douăzeci și patru de bărbați. . .

– M-am întâlnit cu mai mulți, îl întrerupse ea cu dinții strânși. Sunt încântători.

– Nu mai face pe copila nevinovată!

Nu-ți dai seama ce efect poți avea asupra unui bărbat, mai ales îmbrăcată așa ?!

O prinse de umăr ca un clește și o împinse în fața oglinzii.

– Uită-te la tine ! îi porunci, scuturând-o zdravăn. Nu înțelegi riscurile pe care ți le asumi? Medic fiind, nu poți fi atât de naivă.

– Dacă n-ai fi dat buzna fără să bați la ușă, nu m-ai fi surprins în ținuta asta, mormăi ea.

Și, întorcându-se cu spatele la oglindă, îl privi în față, înfuriată la culme.

– Cu ce drept intri aici ?

Furia o făcea să uite cât de sumar era îmbrăcată.

– E cabina mea. Am dreptul firesc să intru aici. Responsabilul mi-a spus că erai la căpătâiul bolnavului, așa încât am profitat de ocazie ca să-mi iau niște lucruri cât lipseai.

Bineînțeles, ea era de vină și de data asta!

– Ia-le și pleacă, îl îndemnă. Și vezi să nu uiți nimic ! Am să încui ușa!

Fraza lui Dom o tulbura.

"Nu-ți dai seama ce efect poți avea asupra unui bărbat..." Degetele lui o strângeau cu putere, dar atingerea i se părea că-i făcea sângele să circule mai repede în vene. Ca să-și ascundă tulburarea, recurse din nou la indignare.

– Trebuie să-ți plătesc chirie pe cabină ca să-mi păstrez intimitatea ? îl luă peste picior, furioasă la culme, dar cu genunchii tremurând.

– Ai să plătești înainte, pisicuță sălbatică, șopti insolent adversarul. Ghearele tale nu mă impresionează.

Cu o mișcare hotărâtă, o trase spre el. Tânăra femeie se zbatu, dar fără succes. Deschise gura să protesteze, dar buzele lui puseră stăpânire pe ea. Degeaba bătea cu pumnii în pieptul lui puternic.

– Dom, Dom, rosti ea monoton. Dom, Dominic...

El îi dădu drumul. Tânăra femeie întinse mâna să-i mângâie trăsăturile virile. Încet, bărbatul se aplecă spre ea dar, răzgândindu-se, se ridică imediat și în ochii lui apărură scipire de dispreț. Margaret, uluită, se dădu un pas înapoi.

– Dom... reuși ea să bâiguie.

– Văd că și pisicile sălbatice torc atunci când sunt mângâiate, o luă el în râs.

Margaret se încovoie ca și cum ar fi primit o lovitură. Deci, de asta o sărutase! Ca să-i dea o lecție. Nu pentru că ar fi dorit-o. În jurul ei, cabina parcă începu să se învâртеască.

– Dar... dar tu...

– Te-am sărutat ?

El chicoti o clipă.

– Dar asta ai vrut, nu? Credeai că sunt un sfânt ? Fii mulțumită că m-am oprit aici !

Întorcându-i spatele, ajunse la ușă din câțiva pași. Din prag, îi azvârli o ultimă săgeată, cu un rictus amar:

– După plecarea mea, să încui ușă și să n-o deschizi până mâine dimineată.

Fără nici un cuvânt în plus, ieși, trântind violent ușa în urma lui.

Împietrită, Margaret rămase în cabina goală.

– Te iubesc, Dom.

Te iubesc... se auzi murmurând cu un accent de disperare.

Își luă fața în mâini și începu să plângă. Refuza dragostea care o lovise ca un fulger. Cum ar fi putut să iubească un bărbat care avea ca principiu "să nu-și lege o ghiulea de picior?" Știind bine că nu era nici o speranță, plângea și mai tare, apoi se hotărî să-și vină în fire.

Cu pași tremurători, se duse să caute în buzunarul de la fustă batista brodată pe care o ținea mereu acolo. Cu gesturi stângace, începu să se șteargă pe obraji și brusc, încremeni. Afară, se auzeau niște glasuri. Adunându-și puterile, se duse în grabă la ușă și trase zăvorul.

"Orice nimic mă sperie acum, își reproșă cu asprime, simt că înnebunesc! Dom a vrut să mă sperie și a reușit."

Temerile pe care el încercase să i le trezească erau neîntemeiate. Râsul nervos îi înțepeni deodată în gât. Dragostea pe care o simțea pentru el nu era la fel de neîntemeiată? Cum putuse să se îndrăgostească de un bărbat care hotărâse să alunge din viața lui sentimentul pe care ea de-abia îl descoperise?

Capitolul 6

Noaptea trecu cu o încetineală exasperantă. În ceasurile lungi, Margaret retrăi săruturile pe care Dom i le administrase ca pedeapsă.

"Am înțeles lecția", își spuse cu amărăciune când se trezi dimineța din somnul care nu o odihniise prea bine. Fără ceas, îi era imposibil să știe cât era ora. Totuși, își aduse aminte de explicațiile responsabilului, mai ales cele referitoare la schimbările și trase concluzia, după ceea ce se auzea afară, că trebuia să fie ora șapte.

Totuși, luase o hotărâre pe care se pregătea s-o pună în aplicare. După plecarea lui Dom, disperarea se transformase într-o furie rece pentru cinismul de care dăduse dovadă față de ea. Nu-i iertase nici pierderea ceasului.

Se gândi mult timp la asta, trecând în revistă împrejurările în care dispăruse bijuteria. Își amintea clar că văzuse obiectul

descriind o traiectorie care o trimisese peste bord, dar nu văzuse ceasul căzând în apă. Parcă simți un șoc, când îi veni în minte ideea asta. Se ridică în capul oaselor, dintr-o dată foarte vioaie. În definitiv, poate ceasul nu fusese înghițit de ape. Fără îndoială, putea să fi ajuns pe o grindă metalică subțire și acum se legăna în bătaia vântului, așteptându-și proprietara să vină să-l recupereze... Acum, știa ce avea de făcut.

Parcă pentru a o încuraja în demersul ei, se auzi un glas pe coridor :

– Cum a fost vremea azi-noapte ?

– Ne-a scuturat bine de tot, răspunse tehnicianul echipei de noapte omologului care venise să preia schimbul. Dar începe să se liniștească. Dacă merge tot așa, o să ne putem apuca din nou de foraj.

Margaret auzi vorbele astea și-și spuse că era momentul potrivit să încerce să iasă. Își amintea exact locul în care Dom și cu ea se înfruntaseră. Când glasurile nu se mai auziră, se strecură cu precauție spre puntea superioară. Îngrozită, constată că furtuna nu se liniștise deloc, după părerea ei. Valuri înalte ca niște munți măturau puntea și pe lângă ele, platforma părea minusculă.

O rafală de vânt o luă în primire de îndată ce ieși și se prinse de tocul ușii ca să-și păstreze echilibrul.

– Dacă plec acum, își spuse, am o șansă să evit următorul val. Dacă nu plec, n-o să știu de ce o să mă țin și mi-ar părea rău.

Deschise larg ușa și o blocă pentru a reuși să se întoarcă dacă era nevoie.

Inspirând adânc, se avântă pe punte.

Violența vijeliei o sufocă, și-n ochi îi apărură lacrimi care-i înceteșară privirea. Le șterse cu dosul palmei și se agăță de ceva acoperit cu o prelată... cine știe ce mașinărie.

Avu un moment de ezitare. Vuietul vântului depășea cu mult ceea ce văzuse până atunci. Valurile bubuiau amenințător când se spărgeau, și echilibrul precar îi spunea că ar fi mai bine să se-ntoarcă de unde plecase. În clipa aceea văzu ceva care sclipea pe marginea platformei. "Ceasul meu", își spuse. "Trebuie să mă duc să-l iau."

Neluând în seamă teama, își luă elan.

Valul se repezi spre platformă cu un urlet sinistru. Teamă o tintui locului. Ridică ochii. Valul se ridica la mai mult de douăzeci de metri deasupra punții metalice, acoperind cu coama lui verzuie lumina palidă a dimineții. Parc-ar fi fost un monstru pregătit să ia în brațe o victimă nevinovată. Împietrită de spaimă, Margaret căuta în zadar creasta înspumată a valului, dar hidra nu avea așa ceva, fiind parcă un bloc compact de apă, gata să se năpustească dintr-o clipă în alta pe punte, peste ea. Îngrozită, țipă :

— Dom! Dom!

Impactul fu atât de puternic, încât fu luată pe sus și aruncată încolo, ca un simplu țânțar. Înnebunită, se gândi : " De îndată ce-o să se potolească, o să mă întorc în cabină". Însă valul gigantic o luă și se simți alunecând, inexorabil, spre marginea platformei. Cu teamă în suflet, începu să dea nebunește din mâini și din picioare, într-un efort disperat să se ridice. Cu un zgomot cumplit, valul o dezechilibra în cele din urmă și o aruncă pe jos ca pe o păpușă de cârpă și, ca într-un film văzut la ralanti, văzu clar

obiectul care-i atrăsese atenția. Era un cablu de oțel care ținea legată o mașină. Uite pentru ce-și riscase viața... Catargul tremura deasupra ei ca și cum s-ar fi zvârcolit. Într-o clipă, va ajunge în apă.

– Doom ! urlă din nou.

Dar apa-i năvăli în gură, sufocându-i apelul. Nu mai avea mult până să se-nece...

– Ține-te bine !

O mână puternică o prinse de braț și avu impresia că oasele or să-i trosnească. Miraculos, mâna de fier învinse furia valului.

– Atenție, mai vine unul !

De data asta, era glasul lui Dom. Îl chemase în ajutor și venise. Măinile lui puternice făcură degetele amorțite ale Margareti să se prindă de o balustradă metalică.

Al doilea val îi acoperi cu metri cubi de apă, sufocându-i cu violența lui nemiloasă, îi strivi de punte, apoi mătură platforma. Margaret simți rostogolirea puternică a valurilor care încercau s-o tragă cu ghearele lor puternice. În jurul mijlocului ei, brațul lui Dom nu-și slăbea strânsoarea. Agățată de rampă cu energia disperării și cu capul înfundat în puloverul ud, se simți, în ciuda primejdiei, în siguranță. Apa perfidă retrăgându-se în sfârșit, se lipi de el, la capătul puterilor.

– Să plecăm, înainte să vină altul peste noi!

Ridicând-o în brațe, o aruncă pe umăr fără ceremonie și se grăbi s-o ia din loc. Cu capul în jos, ea văzu apropiindu-se, dar fără să se teamă de data asta, un nou monstru. Remarcă fără să vrea cum cargoul care-i însoțea se apropiase considerabil de platformă. Părea să înainteze cu mersul unui crab.

– Uf! exclamă Dom înghesuindu-se înăuntru.

Întorcându-se, abia avu timp să trântescă ușa înainte ca un nou val s-o lovească în plin. Își lăsă jos povara de pe umăr și cu spatele rezemat de perete, încercă să-și tragă sufletul.

– Dacă n-ai fi fost... începu Margaret.

– Dacă ușa asta n-ar fi rămas deschisă, i-o tăie el violent împingând-o, n-aș fi știut că erai pe punte.

– De unde-ai știut că eram eu ? întrebă Margaret, jignită de atitudinea lui. Ar fi putut să fie oricare altul din echipaj...

– Nu puteai fi decât tu, mormăi Dom. Nici unul dintre cei de aici n-ar fi făcut imprudența să nu închidă o ușă. Mai ales pe o vreme ca asta. Dacă ții să fii decorată pentru ajutorul pe care l-ai dat unui echipaj aflat într-o situație critică, fă în așa fel încât medalia să nu-ți fie decernată post-mortem!

Margaret se înroși ca racul.

– Cine a vorbit de medalii? Nici nu-ți dai seama ce rău îmi pare că a trebuit să vin pe platforma asta blestemată. Nu mă gândesc decât la un singur lucru : să mă întorc cât mai repede pe pământ.

– Mi s-ar părea înțelept, declară el cu asprime. Avem deja destule probleme ca să mai trebuiască să ne ocupăm și de o inconștientă ca tine. Ești nebună dac-ai riscat să ieși pe punte cu valurile astea. N-ai auzit loviturile de berbec ale furtunii, astă-noapte ?

– Nu mi-am dat seama, veni răspunsul murmurat.

– Am remarcat totuși că responsabilul nostru te-a pus în gardă.

– Credeam că glumea.

– "Glumea?"

Dom o privea neîncrezător.

– Crezi că e o glumă să riști să înfrunți valuri atât de violente? Să se mai liniștească puțin ca elicopterul să poată decola, ca să ne găsim și noi liniștea sufletească.

– N-am nevoie să aștept elicopterul ăsta ridicol, replică Margaret, supărată. Cargoul o să mă ducă la țarm.

– Nu mai vorbi prostii ! replică Dom mușcător. Vaporul e ancorat mult prea departe de noi.

-N-ai dreptate... spuse Margaret, jignită să-l vadă mereu punându-i vorbele la îndoială. Nu numai că e aproape, dar se îndreaptă chiar spre noi.

– Sparks ! strigă Dom.

Un bărbat care trecea în fugă se opri.

– Îmi pare rău, domnule Orr, sunt...

– O clipă ! ordonă Dom prinzându-l de mână. Doamna Warrender îmi spune că a văzut cargoul îndreptându-se spre noi.

– Are dreptate, domnule, spuse operatorul radio. Abia am primit un mesaj. Unul dintre motoare e în pană și cargoul e în derivă. Se face tot posibilul să pună lucrurile la punct, dar dacă nu se grăbesc, o să ne lovească.

– Du-te și spune-i imediat responsabilului și sună alarma, îl îndemnă Dom.

Pe urmă o luă pe Margaret de mână.

– Vino cu mine !

O duse la infirmerie unde medicul, lungit pe cușeta lui, citea o revistă de sport.

– Repede, în picioare ! O să sune alarma!

Smulgând revista pacientului, Dom dădu la o parte păturile, fără menajamente.

– Mă întorc în zece minute. Ocupă-te de el !

Chiar în clipa aceea, se auzi urletul sinistru al sirenei.

– Ce se-ntâmplă ? se impacientă doctorul, începând să se îmbrace grăbit.

– Cargoul care ne însoțește e în derivă.

Fără să piardă o clipă, Margaret își ajută bolnavul să vâre piciorul rănit în pantaloni.

– Cel de la radio spune că se teme de o coliziune.

– Nu se înșală, replică imediat doctorul. Unde-a plecat Dom ?

– Iată-mă !

Cu un gest grăbit, el aruncă bolnavului un pachet din care ieșeau niște curele și șireturi.

– Îmbrac-o repede. Eu o ajut pe Margaret. Întoarce-te, timpul trece.

Cu o abilitate pe care ți-o dă practica, îi puse "în doi timpi și trei mișcări" vesta de salvare.

– Stai lângă pacientul tău și dă-i ascultare, recomandă Dom concis. Mă duc să văd ce se-ntâmplă. Pe curând.

– Vesta ta... murmură Margaret.

Avusese două, când venise mai devreme și acum pleca fără nici una.

– O să caut una... spuse el pe un ton evaziv.

Margaret simți un nod în gât

– Mi-ai dat-o pe a ta, nu-i așa ?

Pentru ea, renunțase la acest accesoriu prețios.

Ce s-ar întâmpla în caz de accident ? Cu degetele tremurând, începu să-și desfacă șnururile de fixare pe care le potrivise cu grijă.

– Fii liniștită! ordonă Dom prinzând-o de încheietură ca s-o oprească.

– Dar tu n-ai vestă !

– Știu să înot!

Și, lucru de necrezut, un zâmbet îi lumină chipul.

– N-ai nici o șansă să scapi dacă n-ai... gemu ea, folosind fără să-și dea seama același argument pe care-l folosisese el înainte. Dom...

Margaret nu va uita niciodată trosnetul sinistru care însoți coliziunea dintre cargou și platformă.

Totul se balansă în jurul ei. Sub picioare, puntea se înclină, reveni la loc, se înclină din nou. Se auziră țipete. Niște uși se deschiseră și cealaltă extremitate a infirmeriei se precipită spre ea cu o viteză fulgerătoare. Cu un gest reflex, își cuprinse fața în palme, dar reuși să vadă o ușă a dulapului deschizându-se cu un pocnet sec, lăsând să vină spre ea un morman de lenjerie imaculată. Pernele și păturile de pe jos îi amortizară căderea, se propti de peretele despărțitor, dispăru în mijlocul unui maldăr compact și fu lovită de o masă tare. Cuprinsă de panică, începu să se zbată când deodată greutatea încetă s-o mai apese.

– Îmi pare rău, n-am putut să mă opresc, spuse Dom ajutând-o să se ridice.

– Te-ai lovit?

– O mică zgârietură.

Margaret ridică ochii spre el și deveni palidă.

– Sângerezi!

– Nu-i nimic, spuse el ștergându-și grăbit dâra roșie care curgea dintr-o zgârietură de pe frunte. Sunt prea înalt și m-am lovit de dulap.

– Am să te dau în judecată, bombăni doctorul de bord. Îmi strici mobilierul din infirmerie!

– Ai grijă de piciorul dumatăle, îl sfătui Margaret zâmbind.

– Nu găsesc nimic nesperos în ce-am spus, gemu confratele ei.

– Nici eu, supralicită Dom, privind-o surprins.

– E din cauza doctorului tău, explică Margaret stăpânindu-și râsul. Când mă gândesc că i-am spus că schiul e un sport periculos... Pe lângă viața pe o platformă, e o joacă de copii...

O sclipire poznașă se aprinse în ochii lui Dom

– E drept că e periculos, spuse el ironic. Poți să-ți rupi și aici picioarele ! Și chiar fără schiuri!

– Mai bine m-ați ajuta să mă ridic în loc să râdeți de mine, protestă medicul.

Ochii albaștri îi întâlneau pe cei verzi și Margaret tresări imperceptibil. Era prima dată când în ochii însoțitorului ei nu era nici sarcasm, nici furie. Doar o mică scânteie, prevestitoare de veselie, sclipa în privirea aceea tulburătoare. Simți o mare satisfacție, care o făcu să uite clipele prin care trecuse. Acest început de răs nebunesc pe care-l simțeau amândoi, țesea între ei o primă legătură, din teamă, firește, dar adevărată.

Acest prea scurt moment de complicitate luă sfârșit când medicul comandă :

– Pregătiți-vă să acționați !

Degeaba își rupsese piciorul, ascultase ce se auzea afară și trăsese concluziile care se impuneau.

– Du-te și află ce se-ntâmplă, Dom.

Ochii albaștri îi părăsiră pe cei ai Margaretei, care se simți deodată înfrigurată. O siluetă apăru în cadrul ușii, și-l recunoscu pe manevrantul pe care-l îngrijise. Îl sprijinea pe un coleg.

– Iarăși tu ! exclamă prosteste.

– Da, dar de data asta, n-am nimic. Mecanicul pe care l-am adus are o coastă ruptă.

– Pune-l acolo, ordonă confratele Margaretei, și ajută-mă să stau în picioare.

Dom o șterse ca să-și îndeplinească misiunea. Margaret avu impresia că fusese abandonată și se aruncă orbește în activitate ca să atenueze sentimentul de gol dureros pe care i-l pricinuia absența lui.

– Ți-am mai adus un șchiop, auzi glasul familiar al lui Dom, câteva clipe mai târziu. Mai sunt încă doi care trebuie să coboare.

Un umăr scrântit, niște degete fracturate și un ușor traumatism cranian apărură curând și infirmeria strâmtă păru mai degrabă un câmp de bătaie. Handicapat din cauza piciorului în ghips, medicul făcea tot ce putea.

Dom era prezent peste tot. Căra răniții, îi deplasa în sala cea mică și lua tot felul de inițiative. Un zgomot cumplit însoțea această activitate intensă. Un scârțâit, o frecare a tablei cargoului

de carcasa platformei, care o făceau pe Margaret să-i vină să urle. Se întreba cât timp mai putea rezista cargoul înainte de a ceda acestui ruliu nemilos.

Deodată, zgomotele încetară. O smucitură violentă fu cât pe ce să-i facă să cadă, urmată imediat de un scrâșnet teribil.

– Au reușit ! izbucni Dom.

Ea parcă n-auzea motoarele navei pornind. Zvâcnirile lor surde agitau platforma. Vibrațiile se transformară într-un fel de tuse slabă și încetară. O tăcere grea se așternu peste ocupanții infirmieriei. Cu sprâncenele înălțate, Dom pândea.

– Asta a fost! Cargoul s-a desprins!

Trepidațiile se amplificară și căpătară un ritm normal. Sub picioarele lor, puntea își recăpătă deodată poziția inițială când nava se desprinsese de carcasa metalică. Imediat se auziră țipete de bucurie și de ușurare.

– Mulțumesc pentru ajutor, doctore Warrender, spuse doctorul sărutând-o zgomotos pe obraz. Ai fost nemaipomenită!

Margaret se simți roșind până în albul ochilor. Dacă Dom n-ar fi fost acolo, n-ar fi reacționat sau poate i-ar fi răspuns confratelui cu aceeași monedă. Ridicând puțin bărbia, hotărî că era mai bine să stea în banca ei. În tot cazul, erau oameni care o apreciau la adevărata valoare, își spuse, recunoscătoare. Pentru cel care-i mulțumise, de bună seamă că nu era o "ghiulea la picior"!

– Sunt într-un tot de acord cu tine, spuse Dom cu glas molatic.

Uluită, Margaret îl privi în față. Ridicând-o ca pe un fulg în brațele lui atletice, el repetă :

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Margaret.

În ochii albaștri, apărură sclipiri vesele și în infirmerie, toată lumea făcu un cerc, foarte interesați de turnura pe care o luau evenimentele. Margaret, jenată, se înroși ca un rac.

– Lasă-mă jos imediat ! ordonă ea, furioasă.

Se supuse fără să se grăbească, părând amuzat de stânjeneala ei. Tinerei femei îi veni să-i tragă o palmă, dar se abținu. Toată lumea se uita la ei. Atunci, făcu un efort să se calmeze și reuși chiar să zâmbească... Se felicită imediat pentru talentul de actriță. Nimeni care o asculta nu se îndoia că trata situația cu dispoziția care-i convenea. Nimeni? Când întâlni privirea lui Dom, înțelese că nu era atât de naiv și-i știa motivul tulburării.

– De data asta, spuse responsabilul dând buzna în infirmeria devastată, sunt ultimele tresăriri.

– Atunci, o să putem decola cât de curând, nu-i așa? interveni Margaret, neascunzându-și graba de a pleca. Nu te mai mișca ! Își sfătui confratele. Mă ocup eu de transferul pacienților la Meldonmouth.

Urma să se întoarcă în universul ei liniștit și familiar.

– Să mă înștiințezi și pe mine, îi spuse deodată Dom responsabilului. Mă duc și eu pe țarm.

– Dar... începu Margaret, stupefiată.

– Este perioada mea de repaos, preciză geologul pe un ton suav.

– Puteți să transmiteți un mesaj la spital ? Spuneți-le să trimită o ambulanță la eliport.

Responsabilul încuvință clătinând din cap și Margaret adăugă pe un ton aparent inocent:

– Mai spuneți-le că am să rămân la bord până o să aveți un înlocuitor care să asigure îngrijirea tuturor.

Instinctiv, știa că trebuia să evite cu orice preț să se întâlnească pe aceeași traiectorie cu

Dom... Ceea ce nu avea cum să nu se întâmple dacă venea să-și viziteze colegii spitalizați, de exemplu.

– Ești foarte grijulie... mârâi el.

– Sunt singura care poate să judece...

– Foarte amabil din partea duminică, interveni politicos responsabilul, dar așteptăm un medic dintr-o clipă în alta.

Așadar, soarta ei era hotărâtă.

– Doamnă doctor, interveni deodată manevrantul. Înainte de a pleca, nu puteți să-mi scoateți firele?

– E prea devreme, începu ea cu un zâmbet larg.

Totuși, examinându-l, observă că aerul sărat accelerase procesul de cicatrizare și că se puteau scoate firele de sutură.

– Stai jos, spuse ea arătând chiar locul unde stătea Dom.

Cu foarfeca în mână, își vedea de treabă, când auzi pe altcineva.

– Doamnă, am o așchie în palmă...

Nu se știe cum, în fața ușii se formase un șir de pacienți, deși toți păreau în cea mai bună stare de sănătate. Margaret se stăpâni să nu pufnească în râs.

– Eu nu m-am bucurat niciodată de o asemenea popularitate, comentă amuzat medicul de bord.

Margaret îi aruncă o privire complice și surprinse expresia furioasă a lui Dom.

– Dacă te deranjez... interveni el pe un ton sever.

– Dar... nu mă deranjezi absolut deloc, ripostă doctorița cu o blândețe ironică.

El îi aruncă o privire furioasă. "Dacă nu l-aș cunoaște", își spuse din nou tânăra femeie, "aș crede că e gelos".

Fără o vorbă, el se răsuci pe călcâie și dispăru pe culoar. Profund tulburată, Margaret îi păru rău că nu fusese atins de mușcăturile geloziei.

La capătul puterilor, abia aștepta să pună piciorul pe pământ. Vroia să regăsească liniștea cuibului ei, pentru că lucrurile care se întâmplaseră în cursul nopții o doborâseră. Confratele îi declară deodată, cu simpatie:

– În curând, o să putem decola. Furtuna se potolește.

Pe la prânz, furtuna se liniștise. Margaret se duse pe punte și, în valurile obișnuite, nu recunoscă monștrii care asaltaseră platforma spre dimineață.

Înainte de a pleca, li se oferă să ia masa de prânz la bord, o mâncare pregătită cu o grijă demnă de un local renumit. Cu nasul în farfurie, Margaret evita cu grijă să dea ochii cu Dom, care era așezat în dreptul ei, cu fața întunecată.

– Îndată ce răniții vor fi îmbarcați, o să fim gata, interveni pilotul ridicându-se de la masă.

– Am să te ajut, decretă Dom la adresa Margaret, ridicându-se la rândul lui. Mai e puțin vânt.

– Și eu ! se oferă pilotul.

– Mulțumesc, zâmbi Margaret întorcând spatele geologului.

Cu toate că nu prea-i convenea, trebui să constate că fără ajutorul celor doi n-ar fi reușit niciodată să-i îmbarce pe bolnavi.

Pe punte, tehnicienii și un furnicar de oameni reparau stricăciunile cauzate de cargoul care ajunsese din nou la locul unde fusese ancorat de la bun început.

– E rândul tău !

Copleșită de spectacolul acestei activități frenetice, Margaret nu văzuse că toți pacienții fuseseră urcați în aparat. Dom se apropie de ea prin spate și, înainte de a putea protesta, o luă în brațe.

– Lasă-mă jos ! țipă istovită. Sunt în stare să urc și singură.

– Vroiam să mă asigur că n-o să rămâi ultima, ripostă aparent binevoitor răpitorul ei.

Și, schițând un zâmbet, o lăsă să cadă fără menajamente pe un loc.

– N-are rost să mă strângi așa, n-o să plec de aici, protestă ea cu nerăbdare.

Într-adevăr, Dom se așezase pe locul de alături și era înghesuită între peretele carlingii și trupul athletic al geologului.

– Nu trebuie neglijată nici o precauție, comentă el cu malițiozitate.

– Acum, putem să plecăm, prieteni. Destinația, Meldonmouth! Anunță bucuros tânărul pilot.

Elicea începu să se învârtască ascultătoare și după câteva minute de încălzire luară repede înălțime. Margaret rămase tăcută, cu chipul încruntat.

– Fir-ar să fie de furtună! murmură pilotul cu un fel de respect. Ia uitați-vă !

Cu nasul lipit de hublou, Margaret se simți înfiorată de priveliște.

- S-ar putea spune că bărcile au fost răsturnate.
- Țiglele de pe acoperișul meu... murmură gânditoare tânăra femeie și începu să scruteze peisajul în direcția portului.
- O să ajungem prin partea cealaltă, n-ai cum să-ți vezi casa, spuse Dom.

Avea dreptate, dar parcă avea totdeauna dreptate, nu? Pilotul făcu un viraj larg și începu coborârea. Tânăra femeie examină atent locul de aterizare și văzu ambulanța lângă hangar. Inima începu să-i bată mai repede. Vehiculul lung, cu un aspect aparent sinistru, reprezenta salvarea ei. Odată ce se va instala împreună cu bolnavii și ușile grele se vor închide în urma ei, Dom putea să facă ce vroia. Doar n-avea să-i propună să-l ducă în oraș. Dacă n-avea un mijloc de transport, trebuia să meargă pe jos...

– Așteaptă-mă aici, spuse el deodată, cu glasul de bărbat obișnuit să fie ascultat. Mă duc să-i spun ceva șoferului ambulanței.

– Trebuie să cobor! ripostă Margaret, jignită de tonul lui de comandant.

" Își închipuie că este încă pe platformă ", își spuse cu antipatie. " Aici, sunt la mine, și eu sunt cea care dă ordinele acum. "

Dar instrucțiunile erau inutile. Ambulanța făcea manevrele cele mai eficace ca să se apropie de elicopter sub îndrumarea unei siluete îmbrăcate într-o bluză albă.

– Bill !

– Salut, Margo ! trâmbiță el.

Cu o mână fermă, o ajută să coboare și, dacă n-ar fi fost ceilalți, i-ar fi sărit de gât, ușurată.

Bill, dragul de el!

– Cum merge treaba la spital? întrebă ea.

– Ca pe roate, răspunse pe un ton familiar cel întrebat. Neil s-a întors ieri cu un medic nou, ăsta e motivul pentru care mă vezi aici. Patronul îți ordonă să te duci direct acasă și să te o-dih-nești. Începând din momentul ăsta, adăugă doctorul prinzând-o de încheietură, ești li-be-ră!

Surprins, el exclamă imediat:

– Unde ți-e ceasul?! Până la urmă s-a rupt brățara, nu ?

– Da, și prețioasa mea bijuterie a zburat peste bord, spuse cu simplitate, evitând să-l privească pe Dom.

– L-ai... l-ai pierdut pe... platformă ? rămase Bill cu gură căscată. Margot, îmi pare așa de rău... Știu cât de mult țineai la el...

– N-are rost să-l jelesc, i-o tăie Margaret care începea să simtă niște furnicături în pleoape.

Infirmierul îi privi cu o expresie apatică.

– Putem să plecăm, doctore Quinn. Toți bolnavii sunt în mașină.

Întrebător, el o privi pe Margaret.

– Mai este un loc și pentru mine? întrebă ea cu voce tremurătoare.

– Pe genunchii mei, făcu Bill pe bufonul. Somptuosul nostru vehicul este arhiplin.

– Am eu grijă s-o conduc pe Margaret. Am mașina parcată în spatele hangarului, interveni Dom.

– Vin cu voi... începuse femeia, aruncând o privire spre Bill.

– E perfect! declară acesta adresându-i-se lui Dom. Atunci, pe duminică, Margot. Dacă invitația ta la cină mai este valabilă, bineînțeles.

– Da, da, încuviință mașinal colega lui pe un ton resemnat.

– Stai aici, spuse Dom. Mă întorc să te iau într-un minut.

Se supuse. O copleși descurajarea. De când se întâlnise cu Dom, i se părea că puterea de decizie îi fusese anulată, existența i se schimbase iremediabil.

– Dă-mi trusa, s-o pun în portbagaj.

Fără un cuvânt, se conformă.

– Urcă !

Tot fără o vorbă, se așează pe locul din dreapta șoferului.

Deodată, epuizarea o doborî. Acționa ca un automat, ascultând ordinele lui Dom fără nici o tresărire, cu o pasivitate anormală. Șoferul se așează lângă ea și spuse cu glas aspru :

– O să urmezi sfaturile șefului tău sau vrei să mai faci încă o dată dovada caracterului tău aprig, întorcându-te la spital ?

– Am vreo șansă, cu tine la volan ? răspunse Margaret abia auzit.

O privi fix câteva clipe înainte de a răspunde.

– Păcat că șeful tău a fost absent când am cerut noi ajutor. N-ai fi în starea asta acum. . .

– Trebuia luată o hotărâre, și am luat-o.

O oboseală nemăsurată tempera aciditatea replicii sale. Se rezemă de spătarul de piele și ochii începură să i se închidă fără să vrea.

Dacă nu pleca imediat, ar fi căzut într-un somn adânc. Ce-ar fi făcut el atunci ?

O lacrimă îi curse pe obrazul încrețit de neliniștea ultimelor ore. Măinile nemișcate i se odihneau ca niște lucruri inutile pe genunchi. Lângă ea, Dom rămânea absolut nemișcat. Chipul lui aspru nu trebuia să fie departe de al ei, pentru că-i simțea răsuflarea caldă mângâindu-i gâtul. Cu ochii închiși, simți că el se mișca. Îndreptându-și spatele, răsuci cheia de contact și motorul începu să se audă mergând docil. Rupând deodată liniștea ambianței și cu o voce blândă, el rosti pe un ton de constatare:

— E timpul să te duc acasă.

Capitolul 7

– Doamne ! Ce spectacol !

Margaret simți mașina oprindu-se, pe Dom coborând și portiera închizându-se în urma lui. Făcu câțiva pași și ea tresări. Parcă mergea pe pietriș. Unde se oprișe ? Nu era momentul să se plimbe pe plajă... Cu un efort imens, deschise ochii și se uită uimită la grămada de pietre care se înălța în fața parbrizului.

– De ce te-ai oprit pe coastă ?

Dom vroia să-i dea o nouă lecție obligând-o să se întoarcă pe jos acasă? Prinzând mânerul, împinse ușa să iasă la rândul ei din mașină. Dar parcă era încuiată. Iritată, împinse tare cu umărul și se trezi proiectată afară.

– Atenție! strigă Dom prinzând-o din zbor.

Ridicând-o în brațe, o duse ceva mai încolo unde o lăsa jos.

– Crezi că e cel mai potrivit moment pentru plimbări printre stropi de valuri purtați de vânt ? Începu, furioasă.

Abia atunci văzu acoperișul și coșurile dincolo de grămada de pietriș. Acoperișul ei, coșurile ei. Toate țiglele erau la locul lor.

– Nu suntem pe plajă. Am adus mașina cât mai aproape de cuibul tău. Nu știu dacă o să putem ajunge cu grămada asta de pietriș care astupă drumul până la intrare. Furtuna și-a făcut de cap!

– O să găesc un mijloc să mă strecur înăuntru, șopti ea.

Da, dar cum? Baricada era impresionantă. Pentru că mai încercase deja să facă lucrul ăsta, știa cât e de greu să meargă pe pietriș. Nu era decât un mijloc să treacă peste un asemenea obstacol. Trebuia să-și ia avânt și să înceapă asaltul acestei bariere instabile. În starea de oboseală în care se găsea, nici nu se punea problema unui asemenea demers.

Frântă de oboseală, se clătină și Dom abia avu timp să-i întindă mâna de care să se agățe.

– Dă-mi cheia, îi propuse Dom.

– În buzunarul de la haină, răspunse mașinal Margaret. Dar la ce-ar folosi ? Ușa e blocată.

– E timpul să te urc în pat.

Aplecându-se, o luă fără nici o vorbă în brațe și porni direct spre obstacol. Chiar așa încărcat, reuși să-și păstreze echilibrul și să pornească spre casă, peste pietriș. Ajuns pe un morman de pietre, începu să râdă zgomotos.

– Se pare că ferestrele n-au avut de suferit.

Margaret deschise puțin ochii, îngrijorată.

– Poți să stai în picioare ?

Cu răsuflarea tăiată, ea încuviință clătinând din cap.

– Din fericire, locul nu e înclinat spre tine.

Margaret nu-și putu stăpâni un frison.

– Trebuie să facem curățenie. Vor trebui degajate împrejurimile, remarcă ea fără convingere.

– O să vedem mâine. În orice caz, e aproape noapte.

– Bine că avem curent!

După ce descuiase ușa, Dom răsucise comutatorul și intrase în vestibulul strâmt. O dată intrată, Margaret se îndreptă imediat spre bucătărie.

– Unde te duci ?

– Să fac o cafea, reuși să bâiguie.

Se șterse cu dosul palmei pe frunte. O dorea capul.

– Trebuie să te duci să te culci. . .

O prinse de umeri, o făcu să se întoarcă spre el și o sărută cât se poate de hotărât.

Sărutul acesta o surprinse. Parcă era sărutul unui părinte iubitor dat unui copil obosit și cam neascultător. Cu ostilitate, se smulse din îmbrățișarea lui.

– Lasă-mă să te ajut, spuse el, delicat.

Margaret capitulă.

– În zece minute îți aduc să bei ceva cald.

Cu un gest hotărât, deschise frigiderul.

Margaret îl văzu scoțând o sticlă cu lapte. Ea ieși din încăpere poticnindu-se și începu să urce scările.

Frigul din camera ei parcă îi trase o palmă. Lăsase o fereastră deschisă înainte de a pleca de acasă. Cuprinsă de frig, auzi zgomote de vase venind din bucătărie.

Revenită la realitate, deschise un sertar în care începu să caute cu energia disperării. Acolo trebuia să fie pijamaua, ascunsă sub un teanc de lenjerie. Țesătura groasă avea s-o încălzească. Se înroși, aducându-și aminte de reacția lui Dom când dăduse peste ea, sumar îmbrăcată, în cabina lui. Să dea Dumnezeu să nu se mai întâmple și astă-seară așa ceva!

Se auzi scara scârțâind. În câteva clipe, avea să fie acolo. Își luă imediat lenjeria și o ascunse sub plapuma de puf. Se vârî sub cearșaful pe care-l strânse în jurul ei.

– Brr!

Cuprinsă de frigul din așternut, se ghemui ca un ursuleț. Pașii se opri ră în fața ușii. Auzi o ciocănitură și, nefiresc, persoana respectivă așteptă să i se spună să intre.

– Intră! bolborosi ea.

Trebuia să fie frig, pentru că îi clănțăneau dinții.

Ușa se deschise și apărură în sfârșit o siluetă înaltă. Brusc intimidată, Margaret lăsă ochii în jos, dar avu timp să remarce tava cu cările și aroma plăcută de cacao, ce-i gâdila plăcut nările. Stomacul ei protestă și își dădu seama că nu era doar epuizată, dar și moartă de foame. În brațele lui Dom, erau înfășurate cu grijă, în prosoape roșii, două sticle cu apă caldă.

– Ce idee minunată ! exclamă Margaret văzându-le.

Și, drept recunoștință, uită de timiditate.

– Una pentru picioare, declară salvatorul...

Cu un gest hotărât, așeză tava pe noptieră și vârî sub cearșaf obiectul întremător.

– E perfect, oftă Margaret cu un oftat recunoscător.

– ... și una pe care s-o ții în brațe, ca pe un ursuleț de pluș.

Îl privi perplexă.

– Mama ne dădea întotdeauna două, comentă el cu gravitate, când eram copii. Și când ești la capătul puterilor, înghețat și speriat, simți că devii din nou copil, nu-i așa ?

Îngrozită, Margaret schiță un gest de împotrivire dar se răzgândi, dându-și seama de justetea remarcei. E drept că-i era puțin teamă de el...

– Ți-am pregătit niște tartine cu pâine prăjită. Mănâncă până nu se răcesc.

Feliile de pâine prăjită și untul cald erau delicioase. Cacaoa cu lapte era fierbinte și Margaret o bău cu înghițituri mici.

Așezat pe marginea patului, Dom bea și el în liniște. Parcă făcuse asta toată viața, băuse mereu cacao la căpătâiul Margaretei, ca în seara aceasta lugubră de februaarie.

– Mai ți-e foame ?

Margaret infirmă clătinând din cap. I se închideau ochii fără să vrea. Simțea o căldură plăcută pătrunzând-o și restul din jurul ei îl vedea ca printr-un voal. Se înfundă între perne și le simți înconjurând-o cu căldură. Avea pleoapele grele, atât de grele... De jos, auzi zgomot de vase și pe urmă apă curgând în chiuvetă. În momentul în care era gata să adoarmă, își aduse deodată aminte că nu-i ceruse lui Dom cheia înapoi.

Un zgomot de frecare metalică, regulat, o trezi. Intrigată, se strădui să deschidă ochii și văzu lumina zilei strecurându-se printre obloane. Începu să se frece la ochi ca să alunge și ultima urmă de vis. Așa o găsi Dom când apăru în pragul ușii, cu părul ciufulit, căscând cu gura mare, de parc-ar fi fost un copil de șase ani. Dom confirmă :

– Parc-ai avea șase ani.

– Aseară, aveam impresia că am cel puțin șazeci.

Margaret se simțea din nou vioaie; oboseala dispăruse, lăsând-o proaspătă și bine dispusă.

– Trebuie să fie târziu.

Dom trase perdelele și lumina palidă a soarelui de iarnă pătrunse în încăpere.

– A trecut de zece, dar nu uita ordinul patronului tău. Astăzi, odihnește-te. Fii liniștită, uite micul dejun.

Cu o mână sigură, îi puse o tavă pe genunchi. Erau acolo șuncă, chifle calde, tartine cu cașcaval și cafea.

– Mănâncă. Eu am mâncat deja.

Margaret luă cu furculița o bucată de șuncă, dar nu făcu gestul până la capăt. Cheia ei ! Aseară, nu-i mai ceruse să i-o dea înapoi. Oare dormise la ea?

– Pâinea e proaspătă. Am trecut pe la brutar, când am venit azi-dimineață.

Discret, oftă ușurată. Vârî în gură pâinea și șunca prăjită și începu să le savureze.

– Cheia ta... spuse Dom întinzându-i-o. Te-am încuiat când am plecat ieri.

Dormeau atât de bine, încât n-ai fi auzit hoții dac-ar fi furat toată casa.

– M-a trezit un zgomot, murmură Margaret.

– Eram eu și colegii mei degajând ușa, presupun, spuse interlocutorul, pe un ton firesc.

– Colegii tăi?!

– M-am întâlnit cu doi dintre ei, aflați ca mine în repaos, care bântuiau prin oraș. Au venit să-mi dea o mână de ajutor.

– Dar, Dom, începu Margaret, n-ar fi trebuit... Sunt sigură că municipalitatea s-ar fi ocupat de asta. Nu te afli pe țărm ca să muncești, e perioada ta de repaos.

– Mda... Naivitatea ta e admirabilă. Din păcate, dată fiind amploarea catastrofei, n-au timp să se ocupe de casa ta. Pe drumul care leagă Meldonmouth de orașul vecin sunt tone de pietre și două buldozere lucrează din plin să le degajeze. Trebuie neapărat restabilită circulația.

Într-adevăr, era un singur drum care făcea legătura cu orașul vecin. Fără îndoială, autoritățile făceau tot posibilul să pună lucrurile în bună ordine.

– Oamenii lucrează de mult timp în fața casei mele ? întreabă Margaret între două înghițituri. Trebuie să mă scol, să le pregătesc ceva de mâncare.

– S-a rezolvat.

– Atunci, o să-i invit la masa de prânz, protestă Margaret.

– Îți propun să pregătești masa numai pentru doi. Până la prânz, o să terminăm. Nu-i opri să plece, or să se simtă prost. I-am auzit vorbind.

Vor să plece să parieze la cursele de cai, de îndată ce vor termina aici. Nu le strica ziua. Am eu grijă de ei.

– Dar... uiți că e vorba de casa mea... Crezi c-or să fie de acord cu un bacșiș ?

– Nici nu te gândești la așa ceva ! exclamă Dom. I-ai jigni ! Mă ocup eu de ei.

O lăasă acolo și după câteva clipe zgomotele de lopată începură din nou.

Când se uită să vadă ce avea în frigider, oftă ușurată.

– Din fericire, măcelarul mi-a adus carnea ieri, înainte de a pleca!

Nu mânca decât puțină carne și mesele ei erau frugale față de ce se mânca pe platformă. Fiind singură, prefera să cumpere cantități mici de provizii, preferând să se ducă mai des. Ceafa, antricoatele și cârnații ar fi fost suficienți pentru ea și Dom. "Numai să nu fi folosit toată șunca", își spuse, distrată.

– Dar... nici nu s-a atins de ea!

Bucata pe care o cumpărase ea era neatinsă. Trebuie să fi trecut și pe la mezelărie când ieșise de la brutar. Uite că iar îi era datoare ! Ridică din umeri, iritată. L-ar invita la masa de prânz și astfel, ar fi chit cu el... Fără să mai pună la socoteală dac-ar veni și duminică, la cină.

– Au plecat ! auzi deodată glasul lui Dom în spatele ei.

Tresări violent și friptura de pe grătar căzu cu zgomot pe aragaz.

– Fii liniștită ! o ironiză Dom. Viața pe mare nu-ți prieste. Ești nervoasă ca o adolescentă!

Și, liniștit, îi luă grătarul din mână.

– Nu fi ridicol ! i-o trânti Margaret, smulgându-i ustensila. De ce nu m-ai anunțat de plecarea lor? Aș fi putut măcar să le mulțumesc, spuse pe un ton de reproș.

– Nu m-au lăsat, ripostă Dom. Discursul tău poate le-ar fi făcut plăcere, dar n-aveau timp să mai ajungă să parieze. Or, pentru ei, cursele sunt cât se poate de importante. De asta m-au însărcinat. . .

– Știu, i-o tăie scurt Margaret.

Fiind nervoasă, atinse cu un deget placa electrică de care nu-și mai amintea s-o fi pornit. Țipă în gura mare și își vărî degetul în gură.

– N-ai destulă carne? întrebă malițios invitatul. Totul mi se pare delicios, adăugă el, cu nările fremătând de plăcere. Ce bine miroase !

– O să ne așezăm la masă imediat ce o să fii pregătit, spuse Margaret.

– Imediat, dacă vrei, răspunse el prompt.

Și, în picioare în fața chiuvetei, începu să se spele cu săpun pe mâini.

– Simte-te ca acasă ! aruncă Margaret, acidă.

Un zâmbet îi luminează chipul.

– Am făcut-o deja, ripostă el placid, punând mâna pe prosopul agățat de un cârlig.

– Îmi place mai mult decât să iau o gustare în oraș.

Cu o expresie veselă, el examina masa pusă pentru două persoane.

– Ești nesuferit ! exclamă lamentabil Margaret.

Un hohot vesel dezveli un șir de dinți surprinzător de albi.

– Sunt sigură că i-ai tocmnit pe oamenii ăia într-un fel sau altul, spuse pe un ton neîncrezător.

– Acuzația nu este neîntemeiată.

Nici un sentiment de vinovăție nu se citea pe chipul lui bronzat.

– Dacă le-ai dat bani, vreau să ți-i dau înapoi.

Încruntată, Margaret hotărî că venise clipa să-i spună lui Don că nu mai vroia să-i fie în permanență datorare. Putea să-i dea bani pentru munca pe care o făcuse, fie, dar nu vroia să accepte că-i luase locul dându-le oamenilor o recompensă pe care trebuia s-o dea ea.

– Plățile se pot face în mai multe feluri, spuse el cu blândețe.

Și cum, ea aștepta cu ochii măriți continuarea, el adăugă :

– În numerar... sau în natură.

– În natură ?! rămase cu gura căscată Margaret, căreia îi păru imediat rău că pusese întrebarea.

Întorcându-se brusc, începu să ia carnea de pe grătar ca s-o pună pe o tavă.

– Ei bine... începu el, privind-o cu coada ochiului.

Margaret prinse strâns mânerul grătarului, luptând cu magnetismul ochilor albaștri care o priveau cu insistență.

– Cu o tavă cu friptură, înainte de a se răci ca să nu mai fie bună de mâncat ! trase concluzia cu un răs înfundat.

Sclipirea ironică din ochii lui trezi în ea porniri ucigăse pe care și le stăpâni cu greutate. La ce-ar fi folosit dacă i-ar fi răsturnat tava în cap ? Se gândi la frigiderul gol și nu mai spuse nimic.

Un zgomot îi atrase deodată atenția lui Dom.

Ridicând sprâncenele, întoarse capul, spre ușurarea Margaretei.

– Ai auzit ?

– E ziarul, spuse gazda.

În sufletul ei, își dorea să plece în vestibul și s-o lase să-și vadă de treabă în liniște, pentru că în prezența lui, își pierdea siguranța gesturilor.

– La ora asta primești ziarul? întrebă surprins. Ești ultima clientă la care ajunge distribuitorul?

– Firește că îl primesc la ora micului dejun, răspunse ea automat. Dar a fost furtună. Drumul a fost blocat... E timpul să-și vadă de treabă buldozerele...

– Hai să-l căutăm, propuse Dom, cu sarcasm.

Margaret auzi pocnetul sec al capacului cutiei de scrisori care se închidea și un tropăit care se îndrepta spre bucătărie. Zgomotul pașilor se opri brusc.

– O să se răcească friptura! strigă ea, puțin agasată.

Maestre sau începătoare, bucătăreselor le place ca mâncarea să fie servită la temperatura potrivită. Margaret nu făcea excepție de la regulă.

– Vești interesante despre vreme ? întrebă, degajată.

Întrebarea fusese pusă mai mult din politete, decât că ar fi interesat-o. Dom intră încet în bucătărie. Ea îi așează farfuria plină pe masa de lemn și-i arată un scaun.

– Foarte interesante, veni scurt răspunsul.

Surprinsă de tonul cu care-i răspunsese, Margaret ridică repede ochii spre oaspetele său. Nu se simți deloc bine când îi văzu privirea fixă. Fără să rostească o vorbă, se așează în fața ei și tot fără

o vorbă, așeză pe masă ziarul la care era abonată. Pe prima pagină, erau etalate niște titluri mari, bătătoare la ochi.

Uluită, Margaret citi, cu un glas răgușit:

" O eroină în furtună. O doctoriță înfruntă natura descătușată ca să-i îngrijească pe răniții de pe platformă."

Capitolul 8

Prânzul fu un dezastru. Titlurile mari din ziar parcă săpau o prăpastie între ei.

Fără să vrea, Margaret nu-și putea dezlipi ochii de pe prima pagină a ziarului. Totul era trecut acolo. Chiar și faptul că vorbise cu medicul de bord despre primejdiile schiului. Însemna deci că el le dăduse ziariștilor toate informațiile. Își văzu din nou confratele îmbrățișând-o sub privirile furioase ale lui Dom. Fruntea lui încruntată din clipa aceea o făcu pe Margaret să-i piardă pofta de mâncare.

Cu furculița în mână, mănca în silă, aruncând câte o privire pe furiș spre ziar.

Printre lacrimile care-i inundau ochii, literele i se păreau neclare; totuși, se străduia să citească articolul. Paragrafele erau consacrate prezentării detaliate a stricăciunilor produse de furtună. Ravagiile considerabile înregistrate în regiune erau nimica

toată față de cele care-i bulversaseră viața, se gândea cu amărăciune.

– N-am nimic să-mi reproșez ! Nu m-am văzut cu nici un reporter.

Incapabilă să suporte tensiunea care se instalase în încăpere, izbucnise. Își trânti cuțitul cu zgomot pe masă și cu un gest nerăbdător, dădu la o parte farfuria de care abia se atinsese.

– Știi, spuse Dom cu un glas neutru tăind o felie de pâine. Eram când te-ai dus să te culci, continuă ungând pâinea cu unt, și eram și dimineața, când te-ai trezit.

Încet, apropie pâinea unsă cu unt de gură și mușcă din ea fără prea multă convingere.

– Ce vrei să spui ? întrebă Margaret stacojie. Dacă n-ai fi fost acolo, crezi că m-aș fi grăbit să-mi " vând " povestea unui ziar de doi bani ? Dă-mi voie să-ți spun că am altceva mai bun de făcut...

Făcu o grimasă nemulțumită.

– Să strâng masa după ce o să termini de mâncat, de exemplu ! rosti cu arțag.

– Am terminat...

O privi cu răceală.

– O cafea ? propuse Margaret, stânjenită de proasta ei dispoziție.

– N-avem timp de pierdut.

Întinzând o mână, Dom luă farfuria aproape plină și o așeză peste a ei.

– N-avem timp ? întrebă Margaret, surprinsă.

Astăzi i se spusese să se odihnească, nu ?

De îndată ce-o să plece Dom, o să strângă în bucătărie și o să se spele pe cap. Părul i se umpluse de sare.

– Nu, spuse cu gravitate Dom. Dacă mă uit la ceas, văd că e aproape ora patru. E timpul să spălăm vasele și să mergem să cumpărăm de mâncare. Datorită mie, cred că ți s-a golit frigiderul.

Când puse untul la loc, Margaret constată că avusese dreptate.

– De altfel, nu mai sunt decât cereale și tocmai am mâncat ultima chiflă.

Aparent, el știa totul.

– Uite ce se-ntâmplă când te aprovizionezi de la supermarketuri, oftă Margaret cu glas tare. Nici nu se pune problema să le dai comanda prin telefon...

Zâmbind, Dom ștergea cu zel tacâmurile.

– Știi mai bine decât mine unde se pun, spuse el întinzându-i-le.

– Parc-ai fi făcut asta toată viața, îl luă peste picior Margaret și invitatul își încordă fălcile.

– Am trăit un timp împreună cu Lex și Joy, spuse el zâmbind. Bărbații aveau grijă de vase și tacâmuri și Joy de mâncare. Era încăpățânată la capitolul ăsta.

– Bravo ! aprobă Margaret, ascunzându-și surprinderea.

Dom degeaba protesta că nu putea să-și lege o ghiulea de picior, pentru că se părea că n-avea dificultăți să se adapteze la viața de familie.

"Sunt din nou surprinsă de aspecte neașteptate ale acestei personalități ieșite din comun", își spuse tânăra femeie.

– Ce spuneai?

Ridicându-și întrebător sprâncenele, Dom se întorsese spre Margaret.

– Nimic, răspunse ea înroșindu-se.

" Am ajuns să vorbesc singură !" își reproșă imediat.

– Și totuși? insistă Dom, aranjând grătarul în dulap.

– Oh... nimic, evită ea să răspundă, înroșindu-se și mai mult. Mă gândeam la drumurile pe care le am de făcut și la masa de duminică.

Încă nu se gândise la meniul pe care avea să-l servească. Experiențele pe care le avusese în ultimele zile o făcuseră să uite de invitația atât de inconștientă.

– De ce să nu profiți de mașină ca să faci toate cumpărăturile deodată ?

Era o soluție, bineînțeles. Margaret se mai simți o dată cu spatele la zid. De bună seamă, avea răspuns la toate.

– Grăbește-te, lansa călăul ei, altfel, o să ajungem prea târziu.

"Bine, atunci!", se hotărî Margaret. Își îmbracă impermeabilul, își luă sacoșa și coșurile pentru provizii. Avea să le ducă Dom, pentru că el insistase să le ia.

Inutil, femeia trânti ușa de la intrare și o încuie. Foarte curând, o cuprinsesă remușcările când se gândi la serviciul pe care i-l făcuse. Ce-ar fi făcut cu pietrele care ajunseseră în fața casei, dacă n-ar fi fost el și colegii lui ?

– Ești sigur că vrei să mă însoțești la cumpărături? întrebă ea cu glas de copil. Nu ești obosit după efortul de azi-dimineață ?

– Doamne ! exclamă însoțitorul ei. Femeile sunt atât de nehotărâte ! Nimic nu e mai enervant ca oamenii care se schimbă

la fiecare treizeci de secunde ! Gata cu vorba și urcă ! ordonă el, repezit.

Într-o tăcere care nu anunța nimic bun, șoferul porni motorul și demară.

– Nu trebuie să-ți dai osteneala să cobori, spuse Margaret.

Erau în fața prăvăliei măcelarului.

– Am să dau comanda și o să mi-o aducă mâine.

– De fapt, ce ne pregătești bun pentru duminică? întrebă el, curios și neliniștit în același timp.

Margaret îi aruncă o privire surprinsă.

– Curcan, răspunse imediat. N-a trecut de mult Crăciunul și e ceva care se potrivește încă.

Alesese o soluție pe care o găsea practică, în primul rând. Pentru șase persoane, ar fi fost perfect și pe urmă, lui Teddy i-ar fi plăcut foarte mult. Copiii se dau în vânt după curcan, nu-i așa?

– Bună idee!

Încântarea care se citea pe chipul lui Dom o făcu pe Margaret să zâmbească amuzată.

– Să fie oare pasărea care-ți place cel mai mult? întrebă, puțin malițios.

Văzuse că-i plăcea mâncarea bună și că avea apetit, dar nu bănuise că putea să fie un gurmand.

– Nu numai curcanul, răspunse el serios. Tocmai anul ăsta, Joy , Lex și cu mine n-am avut parte de friptura tradițională de Crăciun.

Margaret făcu ochii mari.

– Am petrecut Crăciunul în sala de așteptare a unui aeroport, din cauza unei probleme mecanice și a unei furtuni de zăpadă.

Am rămas cu o amintire sinistră...

– Și n-ați avut ocazia să sărbătoriți Crăciunul după aceea?

Margaret simți o compătimire sinceră față de ei.

– Am avut foarte mult de lucru. Pe urmă, am fost parașutați aici, și am început forajul.

În glasul lui era ceva care aducea a melancolie și Margaret îl privi cu atenție. Să fi fost oare o nouă fațetă a bărbatului acestuia care vroia să fie absolut independent? Era oare călcâiul lui Achile? Făcea parte dintr-o familie numeroasă și regreta atmosfera unui cămin în această ceremonie atât de aparte?

– O să ai Crăciunul tău, îi promise deodată.

Ochii lui Dom scânteiară.

– Curcan, cozonac și toate celelalte. Dar aş înlocui "pocnitorile" cu baloane. Ar fi mai puțin periculos pentru Teddy, completă ea.

– O să le umflu eu, de acord ?

– Fără probleme, cu condiția să-mi promiți să folosești pompa mea. Altfel, riști să-ți spargi vreun vas de sânge, spuse Margaret pe un ton profesional.

– Bine, doctore, acceptă Dom cu o supunere suspectă.

– În cazul ăsta... începu ea.

Pufniră amândoi în râs.

– N-ați primit comanda ? întrebă neliniștit măcelarul, care purta un șorț impresionant.

– Ba da, ba da! protestă repede Margaret. Dar am avut o vizită. Niște veri din provincie, adăugă înroșindu-se. Aș vrea să comand un curcan pentru șase persoane.

– Mă duc să caut baloane, auzi un glas la ureche.

– Dar... începu Margaret.

Prea târziu, pentru că Dom ieșise din prăvălie și mergea cu pași mari către papetăria care era alături de bijutier. Se întâlniră după câteva minute în fața mașinii.

– Ai luat curcanul ?

– Ai luat baloanele ?

Din nou, pufniră amândoi în râs.

– Și acum, la băcănie, spuse Dom luând coșurile. Cred că lui Teddy îi place jeleul de coacăze.

Se plimbară ca doi copii prin raioanele supermarketului.

– Clementine ? propuse Dom arătând un borcan pântecos.

– La borcan ? Nici să nu te gândești la așa ceva ! protestă Margaret, șocată. O să găsim unele proaspete în piață. O să mai am nevoie și de verdeță.

Cumpărară niște clementine mari cât bila de biliard, cimbrisor și ceapă mărunță. Margaret, căreia îi plăceau merele, se lăsă tentată de niște mere verzi și puțin acrișoare, varietatea ei preferată. Dom alege un ananas bine copt, neluând în seamă remarca: " e o prostie " a însoțitoarei lui, care se încruntă pentru o clipă.

– Și acoperișul dumatăle ? îl întrebă Margaret pe băcanul care făcea socoteala.

– Țiglele n-or să mai cadă din nou. Acum, totul este bine fixat. Erau destul de vechi, se plânse comerciantul. Doamna doctor o să-și aducă aminte de asta, adăugă el adresându-i-se lui Dom. Cu toți șchiopii care au ajuns la ea...

– Într-adevăr, interveni Margaret.

Luni, n-am avut timp să șomăm.

– E ciudată repeziciunea cu care se termină furtunile astea, murmură Dom.

Punând coșul în mașină, se uită gânditor spre stânci.

– Și când te gândești că acum douăzeci și patru de ore, marea era atât de neîmblânzită.

Vorbea fără ranchiună, cu un calm surprinzător, în fața liniștii serii care cobora peste golf.

– Zona este bine cunoscută pentru vijeliile care se declanșează pe neașteptate, remarcă Margaret filozofic. Furia elementelor naturii este la fel de promptă și când se declanșează și când se opresc. Așa a fost mereu pe țărmurile noastre.

Cu tristețe, se gândi că aceste considerații despre climat se aplicau la fel și în relațiile ei cu Dom.

În aerul după-amiezii, se cutremură deodată.

– Să ne întoarcem, decretă Dominic, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Trebuie să ne ocupăm de baloane.

– Ești atât de încărcat... începu femeia când ajunseră în pragul ușii. Lasă-mă măcar să iau pachetul ăsta.

– Nu ! protestă Dom. Dacă iei unul, o să cadă toată grămada! Și pe urmă, sunt mult mai ușoare decât povara pe care am ținut-o ieri în brațe, încheie cu un zâmbet ironic.

Margaret vârî cheia în broască. Să facă acest lucru, trebui să-i întoarcă spatele și era mai bine așa, pentru că nu vroia să-i vadă obrajii roșii.

– Dacă nu te grăbești, amenință Dom, parcă văd că hârtia o să se rupă!

Margaret se grăbi să intre și desfăcu una dintre prelungirile mesei din bucătărie.

– Pune ceainicul pe foc, bombăni ea. O să fac eu ordine.

Stânjenită de prezența lui, începu să facă treabă cu gesturi bruște. Golind coșurile, urmărea inconștient toate gesturile lui Dom. Apa care curgea cu zgomot de la robinet, șuieratul gazului, scrâșnetul unui chibrit, tot ritualul care însoțea pregătirea ceaiului. Trecu imediat la cealaltă sacoșă.

– Atenție, cade !

Cu aceeași mișcare, tăbărâra pe pachetul cu jeleu care, după un zbor planat, ajunse într-un echilibru precar pe marginea mesei.

– Îl țin eu !

– Ba eu !

Amândoi prinseră cu câte o mână punga de plastic.

– E al meu !

– Da. Dacă plătești un zălog.

Cu pachetul într-o mână, Dom o trase lângă el cu cealaltă.

– Jucam totdeauna gajurile de Crăciun.

Ținea obiectul deasupra capului cu o expresie de satisfacție.

– Încă nu e duminică, remarcă Margaret.

Aruncând o privire, cântări ce șanse avea să ajungă la punga cu jeleu. Nu avea practic nici o șansă. Dom era mult prea înalt, n-avea cum să ajungă acolo, chiar dacă se înălța pe vârfuri. Buzele lui se apropiară de gura ei și ea întoarse capul.

– Ei bine, murmură Dom. Și gajul ?

O mângâie pe gâtul alb și subțire.

– Trișezi! protestă Margaret.

Nu este duminică, ți-am mai spus-o!

Dar reproșurile nu erau prea convingătoare. Cum putea să rămână fermă în răspunsul ei, câtă vreme era atât de aproape de ea? Inima începu să-i bată mai repede.

– Fetițo, n-ai vârât niciodată degetul în crema prăjiturii care orna masa pregătită din ajun?

Îi pusese întrebarea având un zâmbet întipărit pe buze.

– Ni-cio-da-tă, răspunse Margaret aparent cu convingere.

– Sunt convins că minți, tranșă bărbatul acoperind-o cu sărutări, în chip de pedeapsă, pe obrazul catifelat care se înroși imediat.

Învinsă, Margaret se întoarse pe jumătate spre el; brațele i se încolăciră în jurul gâtului lui Dom când șuieratul strident al ceainicului invadează încăperea liniștită.

– Fierbe apa!

– Fir-ar a naibii... mârâi Dom cu jumătate de gură.

Brațul care ținea pachetul căzu și acesta se zdrobi cu zgomot, fără ca Margaret să facă un gest să-l prindă. Cu o mână timidă, ea mângâia părul lui blond.

– Să înceteze o dată șuieratul ăsta infernal! se enervă Dom.

"Nici o nenorocire nu putea fi mai mare, în momentul în care se naștea o idilă, decât șuieratul încăpățânat al unui ceainic". Gândul ăsta declanșă râsul lui Margaret care, cu un gest prompt, luă pachetul cu jeleu de coacaze și-l puse imediat în dulap.

– Nu ți-ai plătit gajul.

Margaret întinse mâinile spre ceainicul care arunca abur.

– Ba da, spuse ea fără convingere.

Gajurile nu se plătesc decât o dată.

Obrajii i se înroșiră. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul.

– Cum așa?! exclamă Dom. Nu cunoști regulile? Pentru fiecare jeleu roșu, plătești două gajuri !

Mâna lui se apropia de ceainicul pântecos și, instinctiv, Margaret țipă :

– Ia mânușa !

– Au ! făcu Dom când degetele i se încleștară pe mâner. Ce frige!

Cotidianul, cu cortegiul lui de incidente banale, năruise magia acestui moment de intimitate.

– Te rog să-mi pui un pansament.

– Pune mâna sub robinet și lasă să curgă apă rece. O să-ți fie mai bine.

Doamna doctor constată că nu avea nici o bășică. De altfel, chiar dac-ar fi avut una, n-ar fi putut să-l îngrijească. Să-l atingă pe Dominic... Nu spusese el că nu-și lega "o ghiulea de picior"?... Aducându-și aminte de acest lucru, i se puse un nod în gât și după-amiaza pe care o petrecuseră împreună i se păru deodată că avea un gust de cenușă.

Cu un glas trist care tremura, ea spuse:

– Ce-ar fi să bem un ceai? Mor de sete.

Capitolul 9

Dom nu făcu nici un comentariu referitor la brusca lui schimbare de dispoziție. Îi aruncă doar o privire întrebătoare și, descifrând în felul lui expresia dureroasă din ochii verzi, ridică din umeri indiferent.

Margaret, tremurând, era împărțită între dorința de a se cuibări în brațele lui și teama ca el să nu vadă în pornirea ei decât o provocare.

Fără un cuvânt, îi întinse o cutie metalică și-l privi vărsând apa fierbinte peste frunzele de ceai. Se folosisese de mănușa ignifugă, de data asta.

— Una sau două bucăți ?

— Mulțumesc, fără zahăr.

Cuvintele astea banale accentuau tensiunea care se instalase între ei. Interludiul sonor și banal pusese capăt atmosferei intime și calde care domnise între ei puțin înainte, în încăperea mică.

– Mă duc să umflu baloanele, spuse deodată Dom, în timp ce tu termini de pus lucrurile la punct.

– Nu uita de pompă ! spuse ea arătându-i-o.

– Unde vrei să le pun după ce termin ?

– În camera de zi.

Cu coada ochiului, îl văzu intrând acolo. Îi apărură lacrimi în ochi. "Preferă să stea singur în living decât să-mi țină mai bine companie. Nu face altceva decât să confirme hotărârea de a nu-și lega o ghiulea de picior."

– Sper să se folosească de pompă, spuse cu jumătate de glas, regăsindu-și mentalitatea de doctoriță.

Prin ușa întredeschisă, se auzi "puf-paful" pompei, care o făcu să răsuflă ușurată. Pe chipul Margaretei se întipări o expresie de satisfacție, dar care, imediat, fu înlocuită de o expresie contrariată. Dar ea, învățase lecția ? Urma și ea sfaturile prudente pe care rațiunea i le dădea tot timpul ? I se părea că sentimentele, la fel ca nervii, atingeau culmea. Deodată, auzi în spate glasul lui Dom.

– Am pus toate baloanele pe canapea. O să le pui unde vrei.

Îl respinsese și refuza să-l ajute să decoreze casa. Ca o femeie adevărată, era supărată pe el. Cu spatele încovoiat, își vedea de treabă, tăcută, rumegând reproșurile pe care le avea de făcut asupra lui.

El așteptă câțva timp și, în fața tăcerii ostentative, își luă haina pe care o îmbracă grăbit.

– La revedere.

Un gest vag însoți salutul, îi întoarse spatele și o lăsă singură în bucătărie. Pocnetul portierei o trezi pe Margaret din stupoarea în

care o cufundase această plecare bruscă. Ajunse la fereastră exact atunci când stopurile din spate dispăreau în noapte. Dom plecase, fără să-i spună la revedere, "mai degrabă fără s-o sărute", o corectă un glas interior.

Un sentiment de solitudine o copleși brutal, frângându-i inima fără menajamente.

Astfel, se hotărî ca a doua zi, după o noapte de nesomn, să se ducă la spital, unde să caute un leac care să-i abată și să-i ușureze suferința. Fața albă precum creta și cearcănele de sub ochi nu trecură neobservate.

– Ai o față înspăimântătoare, comentă Bill cu sinceritatea lui obișnuită.

– Ești sigură că te-ai odihnit suficient? întrebă mai politicoasă Neil Venables. În fine, oftă el bine dispus, presupun că o să te liniștești când o să afli că am avut cea mai mare grijă de pacienții tăi.

– Nu-i vorba despre asta... interveni imediat Margaret.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, continuă interlocutorul bonom. Toți lucrăm în branșă. Asta-ți va da ocazia să faci cunoștință cu noul nostru recrut.

– E cineva cumsecade, interveni Bill Quinn.

Ea încuviință și răspunse :

– Ce păcat că Neil n-a adus pe cineva ca el... Sunt într-un totu de acord cu alegerea lui. În schimb, adăugă Margaret mai tare, intrând într-un nou salon pentru vizita de dimineață, am ceva de pus la punct cu dumneata.

– Cu mine ? întrebă surprins medicul de pe platformă întrerupând lectura revistei preferate. De ce ?

– Dumneata ești răspunzător pentru articolul care a apărut în ziar ?

– Dar... spuse confratele, buimăcit. Credeam că ai merita un salut din partea tuturor.

– Nu-mi place o asemenea publicitate, replică Margaret sec. Vorbele astea goale ale ziariștilor mă dezgustă.

– Îmi pare rău, declară vinovat rănitul de pe platformă.

– Ar fi trebuit să înțelegi că nu mi-ar plăcea, continuă nemiloasă Margaret. Te rog, dacă domnii ăștia de la presă vor veni să te vadă din nou, nu le mai da apă la moară pentru poveștile lor eroice! Ne-am înțeles ? Dacă nu, mă văd constrânsă să te pedepsesc din nou.

– O să fiu un model de discreție, promise nefericitul, gândindu-se la injecția pe care o suportase deja. Ce crudă ești !

– Nu-i așa ? se auzi un glas cunoscut.

Roșie ca racul, Margaret se răsuci pe călcâie.

– Ce cauți aici ? întrebă cu oarecare amabilitate. Nu știi că vizitele sunt permise numai între anumite ore?

Și când te gândești că venise la spital tocmai ca să nu se mai gândească la el...

– M-a lăsat Bill, replică Dom cu delicatețe. Plictiseala este singurul lucru de care suferă colegul meu și am venit să-l ajut s-o înfrunte mai ușor.

Îi arată un teanc de ziare și reviste pe care le ținea sub braț.

– Dacă-l încurajezi să practice sportul lui preferat, îl luă peste picior Margaret, mai are de zăbovit pe la noi !

– De ce spui asta ? întrebă ironic cel despre care se vorbea.

Sportul pe care-l prefer nu e mai puțin periculos decât viața de pe platformă și ai riscat fără ezitare să vii și tu acolo !

– Dacă Margaret a răspuns apelului de la voi, interveni imediat Bill, a fost numai pentru că eu eram în momentul acela în sala de operație.

Margaret se încordă, nu vroia ca Dom să cunoască adevăratul motiv al venirii ei la bordul platformei. Nu era treaba lui. Îi aruncă o privire plină de reproș lui Bill, care n-o luă în seamă.

– Dacă-ai fi fost liber, credeți-mă că eu aș fi venit.

Margaret simțea privirea lui Dom pătrunzând-o, acuzând-o că-i ascunsese adevărul.

– Sunt încântat că n-ai putut veni, continuă medicul de bord. Recunosc că noi n-am avut nimic de pierdut. De fapt, sunt fericit că ți-ai găsit ceasul, dragă doctore Warrender. Așa, nimic nu va păta amintirea curajoasei tale expediții.

– Ceasul meu ?! rămase Margaret cu gura căscată. Dar știi bine că a căzut peste bord.

– Ciudat, ciudat, murmură confratele ei. Când a venit azi-dimineață, pilotul elicopterului mi-a spus că un scafandru l-a găsit agățat de lanțul ancorei. Am crezut că ți-a fost dat înapoi, nu? spuse doctorul, întorcându-se către geolog.

Dom trebuia să fi avut ceasul în buzunar când venise să degajeze în fața ușii și nu-i spusese nimic? Ochii Margareti sclipiră plini de ură.

– De ce nu mi-ai spus că-l aveai ? îl întreabă imediat.

– De ce nu mi-ai spus din ce cauză ai venit la bord în locul lui Bill? contraatacă cel întrebat. În orice caz, ca orice comoară

descoperită întâmplător, îmi aparține de acum, trase el concluzia cu o insolentă ostentativă.

– Vorbești prostii ! țipă Margaret. Este al meu și vreau să mi-l dai imediat !

– Nu-l am, spuse Dom, glacial. Orice obiect găsit trebuie încredințat autorităților competente. Ar trebui să știi asta, adăugă el ca și cum ar fi vorbit cu un copil îngust la minte.

Margaret făcu un efort supraomenesc să redevină stăpână pe ea însăși.

– Ei bine, cui trebuie să mă adresez ca să-l recuperez?

– Mă îndoiesc că ți-l vor da înapoi fără recipisă. Și recipisa e pe numele meu.

Amuțită de atâta tupeu, Margaret se uita la el cu ochii mari și gura deschisă, incapabilă să articuleze un cuvânt. Trecu câțva timp până să-și recapete uzul vorbirii.

– O să știu să intru din nou în posesia a ceea ce-mi aparține, chiar dacă ar trebui să-mi folosesc toate puterile!

Ochii verzi îi priviră intens pe cei albaștri ai lui Dom, prin care trecu o expresie misterioasă pentru câteva clipe.

– Ei bine, facem vizita mai departe ?

Neil Venables intră în salon cu un pas surprinzător de vioi pentru cineva de corpolența lui, și Margaret, surprinsă, văzu că era însoțit de Lex Noble.

– Colegul te căuta, îi explică lui Dom șeful spitalului, și mi-am permis să-l aduc la dumneata. Acum, vă rog să mă scuzați. . .

Cu o înclinare politicoasă a capului, șeful plecă.

– Știam c-am să te găsesc aici, începu Lex.

– Care sunt noutățile?

Margaret îl simți pe Dom încordându-se. Ca de foarte departe, auzi cuvintele lui Lex.

– Nu prea bune, încep eu el circumspect. De îndată ce a fost posibil, scafandrii au coborât. De altfel, atunci ți-au găsit ceasul, spuse Lex zâmbindu-i Margaretei. Au procedat la un examen minuțios al instalației și au putut constata că puțurile au suferit mari deteriorări. Furtunile nu sunt deloc blânde pe aici. Și pe urmă, coliziunea cu cargoul, asta mai lipsea...

– Cât timp ne trebuie pentru reparații ?

Tensiunea lui Dom era pentru Margaret aproape palpabilă.

– Cât timp ? repetă Lex gânditor. Depinde...

Margaret simți un fior străbătând-o. Glasul lui Lex, atât de ferm de obicei devenise ezitant.

– Lucrările de repunere în funcțiune vor impune niște cheltuieli mari, adăugă el, laconic.

Parc-ar fi fost un medic la căpătâiul unui bolnav foarte grav.

– Totdeauna sunt așa, interveni sec Dom. Și ce vrei să faci ? întrebă brutal.

– Cum vrei tu, se resemnă prietenul lui. Un raport pe tema asta a fost expediat

Consiliului de Administrație. După o oră, am primit un mesaj radio prin care ni se ordonă să oprim operațiile. Se vor întâlni membrii Consiliului ca să ia o decizie pentru continuarea sau oprirea forajului.

Margaret îi aruncă lui Dom o privire piezișă. Era livid, dar hotărât. Își aminti cuvintele lui Lex. Întâlnirea asta putea să

însemne ruina tuturor eforturilor întreprinse de geolog și înfrângerea lui. Impulsiv, se întoarse spre el și-l atinse cu palma pe braț.

– Dom... șușoti ea.

– La naiba cu instrucțiunile, izbucni el privind degetele crisplate pe mânăca lui.

Margaret își retrase mâna.

– Începeți reparațiile și reluați forajul! Este petrol, dar încă n-am săpat destul.

– Nu uita că încă n-am întâlnit nici o urmă de hidrocarbură, spuse Lex cu glas stins.

– O să găsim! decretă Dom cu năduf.

Se duse și se postă în fața prietenului său.

– Fă-o pentru mine, Lex. Știu că am dreptate.

În salonul mic cu pereți albi, toată lumea își ținea răsuflarea. Din încheștarea asta, cine avea să iasă învingător?

Dom vroia prea mult cerându-i prietenului său să aleagă între încrederea pe care o avea în priceperea lui și loialitatea față de angajatori. Făcând ce-l îndemnase Dom, Lex risca să-și compromită cariera.

Jamaicanul nu ezită mult timp.

– Accept să continuu, pentru tine, și de asemenea pentru mine.

Un zâmbet larg îi luminează chipul și în ochii lui negri se aprinse o scânteie misterioasă.

– Atunci, vino. Nu mai avem nici un moment de pierdut.

– Nu uita c-o să prânzim împreună, duminică, îi aduse aminte grăbit Bill.

– O să fim acolo, spuse Lex peste umăr. O să ne ajutați să sărbătorim!

– Să sărbătoriți? murmură Bill Quin perplex. Să dea Cel de sus ca ceremonia să nu se transforme într-un priveghi... mormăi el cu pesimism.

Pentru Margaret, ziua trecu cu o încetineală exasperantă. Consultațiile nu se mai terminau. Plânsul copiilor, confidențele părinților, totul parcă-i zbârlea părul în cap tinerei femei. Străduindu-se să fie atentă la spusele pacienților săi, pândea un semn de viață de la Dom. Pe la ora cinci, îi plesnea capul de durere.

– Nici o veste de la Dom ? întrebă Bill intrând în cabinet.

– Nici una, răspunse Margaret, buimacă.

Se uita la telefon cu ură, ca și cum ar fi vrut să-l pedepsească pentru tăcerea încăpățânată.

– Nici o veste, repetă ea cu glas tremurător.

– Sunt nebuni amândoi, izbucni placid Bill. Dacă direcțiunea află ce sunt pe vale să facă...

– Singurul avantaj pe care-l are dacă se mărită cu un doctor, spuse Susan cu glas vibrant, este că are un serviciu sigur!

– Să nu crezi asta! Se grăbi să declare Bill. Nici eu nu sunt pus la adăpost de o concediere.

Închipuie-ți că îl cos aiurea pe un pacient. . .

– Nu te sfătuiesc, i-o tăie Susan, veselă. Năzdrăvănii de felul ăsta sunt interzise. Terminați cu glumele, adăugă ea, nu știu de ce vă faceți atâtea griji. Când cei de la Consiliu vor fi informați ce fac Lex și Dom, ei vor fi găsit deja petrol.

– Și dacă nu găsesc ?

Bill se încruntă.

– Vom ști duminică, la Margaret, pentru că o să ne întâlnim toți la dejun.

– Masa de Crăciun să nu se transforme într-o masă de înmormântare, spuse chirurgul, descurajat.

– Nu face mutra asta ! îl mustră Susan. Pesimismul tău o să devină contagios până la urmă.

– Mă întreb cum o să reacționeze Joy când va afla hotărârea soțului ei, gemu Margaret.

– Va deschide o acțiune de divorț, asta e sigur, spuse Bill, care era din ce în ce mai morocănos.

– Nici vorbă ! exclamă Susan. Îl va susține până la capăt. Doar o cunosc!

– Să dea Domnul ca totul să se termine cu bine, oftă Margaret. Îmi pun dosarele la punct și mă duc acasă. Am o grămadă de lucruri de făcut pentru duminică.

– Sâmbătă sunt liberă și o să vin să te ajut, propuse imediat Susan. De acum înainte, poate o să aflăm noutăți.

Însă a doua zi, nici geologul nici inginerul nu dădură semn de viață. Margaret se hotărî să rămână la birou mai mult decât de obicei, sub pretextul că se ocupă de probleme administrative, dar

în realitate ca să aștepte să sune telefonul. Al naibii aparat rămânând mut, se hotărî în sfârșit să-și ia paltonul și să plece. Cu pași fără vlagă, se îndreptă spre ieșire.

Zilele începeau să se lungească. Februarie se termina, lăsa locul lui martie și atmosfera se schimbaseră puțin. Un început de primăvară plutea în atmosferă. În loc s-o bucure, această constatare o întrista. Ideea acestei mese de Crăciun i se părea deodată absurdă.

– Ce prostie ! se luă la rost cu jumătate de glas.

Un zgomot asurzitor dar familiar umplu aerul. Dom nu era la comanda aparatului. Trebuia să fie Jim, care făcea naveta ducând oameni și materiale care erau așteptate în grabă.

Abia deschisese ușa când i se păru că baloanele multicolore năvălesc peste ea. Epuizată, închise ușa livingului. Și dacă mâine Lex și Dom nu puteau să răspundă invitației? Însemna că Joy și Teddy aveau să rămână acasă... Trebuia oare să anuleze întâlnirea?

Susan ajunse la ea când Margaret își termina micul dejun.

– Aș bea și eu o cafea, declară tânăra femeie făcând în același timp și gestul de autoservire. Imediat ce termini, o să putem începe pregătirile. Abia aștept ziua de mâine!

– Apropo de mâine, spuse Margaret cu glas stins. Nu știu dacă e o idee prea bună...

- Margaret! o întrerupse Susan. De ce spui asta?
- Lex și Dom vor fi poate ocupați să repare stricăciunile de la platformă, se hazardă Margaret.
- Or să termine lucrările astă-seară, tranșă Susan. Și de îndată ce aspectul ăsta al problemei va fi rezolvat, se vor apuca din nou de forat !
- Declarația aceasta fu punctată de un gest hotărât și ceașca de porțelan tremură în farfurie.
- Mi-ar plăcea să am entuziasmul tău, spuse trist Margaret. Cafeaua i se păru deodată de o amăreală insuportabilă.
- Dacă dau greș...
- Direcțiunea îi va apostrofa, fără îndoială, admise Susan. Dar și pe Lex, la fel ca pe Dom.
- O să fie mai rău pentru Dom, murmură Margaret.
- Cum așa ? întrebă prietena ei, surprinsă.
- Pentru că l-a obligat pe Lex, în numele prieteniei lor, să nu respecte hotărârea venită de sus. Dacă-i compromite cariera, nu și-ar ierta-o niciodată...
- Pe buzele Margaretei, fraza nu-și găsi sfârșitul.
- Îl iubești, nu-i așa ? întrebă Susan după o clipă de tăcere.
- Chiar se vede ? se plânse Margaret.
- Bineînțeles ! exclamă prompt Susan, dar fii liniștită, este de bună seamă din cauză că și eu sunt îndrăgostită și am detectat aceleași simptome la tine, spuse ea, veselă.
- Fruntea mică i se încreți.
- Cred c-aș muri de îngrijorare dacă Bill ar fi în situația în care se află Dom. E grav, nu-i așa?

– Foarte grav, răspunse Margaret. Nu putem decât să sperăm și să așteptăm.

Hotărâtă să alunge gândurile negre, împinse scaunul cu o mișcare grăbită și se ridică. Nu era momentul să-și piardă curajul.

– Într-un fel sau altul, mâine o să știm mai mult, spuse gazda, străduindu-se să vorbească ferm. Și atunci, o să avem nevoie de o masă bună ca să sărbătorim, sau să ne consolăm. La treabă !

– Doamne ! exclamă Susan, înfundându-se în pernele de pe canapea câteva ore mai târziu. Nu mai pot !

– Am păstrat un balon, ca să aibă Teddy cu ce se juca . Copilul sper să-și dea seama cât ne-am străduit.

– M-ar surprinde! replică Margaret cu bun-simț. În orice caz, m-am gândit la jeleul lui roșu!

Ca într-un fulger, își aduse aminte de scena în care se înfruntaseră ea și cu Dom. " Nu te mai gândi ! " se mustră cu severitate. Și ca să facă o diversiune, propuse :

– Ceva bun de mâncare ?

Hotărâtă, se ridică din locul confortabil în care stătea.

– Nici vorbă ! exclamă Susan, cu o spaimă ostentativă. Pregătirea tuturor bunătăților mi-a tăiat pofta de mâncare ! Am șters-o! O să vin să te ajut mâine să pui masa. Cu atâtea bunătăți, dejunul tău o să fie un succes!

" Un succes ", își spuse Margaret cu inima grea.

De cum își văzuse invitații în cadrul ușii, înțelesese după expresiile lor îngrijorate că succesul sărbătorii era compromis. Joy afișa o veselie ostentativă, dar în ochii ei se citea o mare neliniște.

– Avem o foame de lup ! exclamă Lex cu convingere.

Dar, la masă, se mărgini să se joace cu tacâmurile, ronțăind politicos o bucatăică de friptură. Din când în când, o tăcere cădea asupra adunării prea preocupate ca să întrețină o conversație. Și în liniștea asta, zgomotul tacâmurilor de argint de porțelanul farfuriilor căpăta o rezonanță sinistră. Cu nervii încordați la maximum, Margaret se stăpânea cu greu să nu urle. Chiar și Susan, de obicei atât de volubilă, tăcea.

Când venise, Dom îi adresase gazdei un salut grav, distant. Margaret simțise o mare suferință. Grija de a o ține departe de greutățile lui profesionale îi apărui ca o respingere. Cu tristețe, își observa invitații. Numai Teddy și Bill nu împărtășeau morocâneala celorlalți.

– Vedeți că mă iubește și eu la fel, triumfă chirurgul întinzându-i copilului un balon roșu.

– Nu de tine nu-i plăcea, comentă Joy zâmbind, ci de bluza ta albă. N-a uitat injecțiile și vaccinurile !

– Culoarea asta l-a terorizat, interveni Dom privind-o fix pe Margaret, care începu să se foiască pe locul ei.

Cu o ușurare abia mascată, gazda acceptă propunerea lui Bill care, înarmat cu o cârpă, le alungă, pe Susan și pe ea, din bucătăria neîncăpătoare.

– Voi ați pregătit masa, hotărî el. Noi o să avem grijă să spălăm vasele.

Se dădu la o parte ca să-i lase să intre pe Lex și pe Dom care-l urma ră fără împotrivire, cu mormane de farfurii murdare în brațe.

– Și eu? protestă molatic Joy. Pot să vă dau o mână de ajutor ?

– Rămâi lângă Teddy, draga mea, ordonă Lex.

Soția se supuse fără un cuvânt. Margaret fu surprinsă de această docilitate la care nu se aștepta, dar nu făcu nici un comentariu.

– Nu-ți face griji, interveni deodată Joy, ca și cum i-ar fi citit gândurile. E bine așa.

Chipul i se luminează cu un zâmbet și ochii începură să-i sclipească de bucurie.

– Totdeauna e așa, adăugă ea, nu fără un pic de stânjenală. La început...

– Vrei să spui că... ești... ? fu surprinsă Margaret.

– Ei da ! sări în sus Susan. Anul viitor, va mai fi un invitat la festinul tău de la sfârșitul anului...

– Joy ! izbucni Margaret. Mă bucur atât de mult pentru tine ! Tu și Lex trebuie să fiți bucuroși la culme !

– De bună seamă, spuse tânăra jamaicană, dar în clipa asta, sunt puțin îngrijorată pentru viitorul nostru. Știți că Lex a trecut printr-o perioadă grea și familia mea e atât de departe...

– Dom ăsta! explodează Margaret. Numai la el se gândește !

– Nu spune asta, interveni repede Joy. Sunt sigură că au dreptate.

– A reînceput forajul? întrebă impetuos Susan. N-am îndrăznit să-i întreb.

– Da, imediat ce au terminat reparațiile. Au găsit chiar și urme de hidrocarburi, spuse Joy animându-se. Exact cum anunțase

Dom. Dar n-au ajuns încă la zăcământ și Lex nu știe dacă trebuie să continue să sape, așa cum îi cere Dom. De asta raporturile dintre ei sunt tensionate, așa cum se vede.

Îi scăpă un oftat.

– Nu-ți face griji, adăugă ea întorcându-se spre gazdă. Lex ține la fel de mult ca și Dom să ajungă la zăcământ. Dacă se adeverește că se află petrol acolo unde spune Dom, înseamnă că vom putea rămâne aici un an sau doi, timp destul ca să ne ocupăm de familie. Aș vrea atât de mult ca eforturile lor să se concretizeze, termină vorbitoarea, lăsând ochii în pământ.

– Cu toate grijile pe care ți le pricinuieste, mai ales în momentul ăsta, îl susții? întrebă Margaret, neîncrezătoare.

– Dom încă nu s-a înșelat niciodată.

– Există un început pentru orice, o luă Margaret peste picior. În orice caz, n-are dreptul să-ți impună un asemenea stres, în starea în care te afli ! Am să-i spun ce cred despre atitudinea lui!

Brusc, se ridică de pe scaun și se duse spre bucătărie.

– Am terminat, declară cu convingere Lex. Toate sunt la locul lor.

– În cazul ăsta, poți să te duci să-i ții companie lui Joy. Eu am venit să fac un ceai.

– Și eu ? întrebă Bill.

– Teddy se plictisește, are nevoie de tine, improvizează Margaret.

– Pot să te ajut ? întrebă Susan care stătea, cu sprâncenele ridicate, în pragul ușii și privea, intrigată, purtarea dictatorială a prietenei sale.

– Du-te mai bine să-i ții companie lui Bill, decretă Margaret.

– Ce pedeapsă ai pentru mine ? Întrebă cu blândețe Dom, imediat după ce ușa se închise în urma lui Susan.

– Ei bine... începu Margaret, simțind că nu-și găsește cuvintele. Trebuie să întrerupi cercetările, izbucni fără preambul. Joy este neliniștită la culme.

– Din cauza ei a acceptat Lex să mă ajute, i-o tăie el pe un ton neutru. N-o cunoști. E o femeie de un curaj admirabil.

– Într-adevăr, fu de acord Margaret. Și va trebui să aibă, mai ales în momentul ăsta.

– Știu.

– Știi că Joy este...

– Însărcinată ? Da, răspunse calm Dom.

Pusese la cale întrevederea asta între patru ochi ca să-i spună o noutate și uite că știa deja...

– N-ai dreptul... începu femeia cu înfocare.

– Și nici tu !

Glasul lui Dom răsună sec. Cu un gest elegant, se îndepărtă de masa pe care era așezat. Mișcările lui o făceau să se gândească la grația periculoasă a felinelor, stăpâne pe situație, gata să se năpustească asupra prăzii. Se dădu repede înapoi, văzându-l apropiindu-se și se trezi nu după mult timp, lipită cu spatele de perete.

– Nici tu, repetă el, amenințător.

De data asta, Margaret era prizonieră, încolțită între silueta lui înaltă și mobilă.

– În calitate de doctor, spuse ea învârtind ca o sabie deasupra capului statutul ei profesional.

– Nu ești doctorița lui Joy, remarcă el suav.

– Suntem prietene.

– Prietenia noastră datează de atâta timp...

Ca un animal urmărit, Margaret aruncă o privire rapidă în jur, căutând o soluție, un mijloc să fugă. Dom, imperturbabil, îi bloca drumul. O cuprinse frica, dar furia o făcu să-i ordone:

– Lasă-mă să trec!

– Cu o condiție. Să-mi plătești un gaj.

Se amuza s-o vadă ajunsă la discreția lui, tropăind nerăbdătoare.

– Nu uita că sărbătorim Crăciunul.

– O să strig după ajutor.

– După ce ți-ai alungat invitații ? Ce negliobie! N-or să se grăbească să-ți sară în ajutor. I-ai făcut să plece de aici...

– Dă-te la o parte și lasă-mă să trec, îl repezi Margaret. M-au trimis să fac un ceai. Or să se neliniștească dacă întârzii prea mult.

– Nu înainte de a te conforma, începu din nou schingiuitorul, care avea ordine în idei.

"Asta-i tot ce știe să spună !" izbucni Margaret în sinea ei.

– Crăciunul a trecut de mult, lansă ea sec. Chiar trebuie să-ți aduc aminte ?

Termină cu copilăriile!

Își blestemă zilele că avusese ideea acestei cine sărbătorești.

– Trei luni deja? comentă Dom liniștit. În cazul ăsta, s-a păstrat de minune !

Cu ochii în tavan, el fixa cu surprindere grinzile. Margaret îl imită și păli.

– Vâsc ? Dar cine a putut... ?

Înroșindu-se deodată ca racul, bolborosi :

– Doar nu crezi că eu am agățat creanga asta...

Își închipuia că se cățăraseră, ca la circ?

– Te asigur că nu eu...

"E tot ce știi să spui !" se pedepsi cu severitate.

– N-am spus niciodată un asemenea lucru, reîncepu Dom cu glasul monoton de care se temea, dar câtă vreme e acolo, să ne folosim de el.

Fața ridicată a prăzii sale oferea o țintă ideală. Așa se face că buzele lui Dom se așezară cu precizie peste ale Margaretei, înăbușindu-i protestele cu o ploaie nemiloasă de săruturi. Învăluită în brațele lui puternice, Margaret simți o mare tandrețe copleșind-o. Argumentele, cu grijă pregătite, se topiră la aceasta atingere.

– Dom... Dom... șopti femeia, abia mai respirând.

– Margot, unde naiba-ți ascunzi paharele? se auzi glasul vesel al lui Bill.

Din pragul ușii, îi privea stingherit, clătinându-se de pe un picior pe celălalt.

– Îmi pare rău, se scuză intrusul. Să ies și să bat la ușă ? Întrebă de conveniență.

Dar dacă lui Teddy îi e sete...

Luând ceainicul, Margaret se grăbi să-l umple și să aprindă focul.

– Sunt încântat că vâscul Satanei a fost folosit așa cum trebuie, îi luă peste picior chirurgul.

– Deci este o idee a Satanei, remarcă Dom aruncând o privire spre Margaret. Uite măcar un mister lămurit!

La naiba cu creanga asta mizerabilă ! blestemă tânăra femeie. Dacă Bill n-ar fi dat buzna, Dom i-ar fi spus oare c-o iubea ?

Capitolul 10

În sinea ei, Margaret era supărată foc pe bietul Bill. Cum putea să fie atât de neîndemânatic ? Fără intrarea asta intempestivă, poate ar fi primit răspunsul la întrebarea care nu-i dădea pace. Cu un gest grăbit, luă un pahar mare.

– Doar un strop, preciză Bill.

– Fără sifon, decretă Margaret, trezindu-se în ea reflexele de medic. Am suc proaspăt de portocale. Ține, du-i asta !

– S-ar zice că micul nostru prieten nu are deplină încredere în mine, pufni Bill, văzându-l pe micuțul care mergea cu pași mărunți pe urmele lui.

– E bun, mulțumi copilul întinzând paharul pe care-l golise.

– Nu te grăbi așa, spuse Margaret ștergându-l pe năsuc.

Cu pas nesigur, Teddy se apropie de Dom și întinse mânuțele grăsuțe.

– Mă iei pe sus ?

Geologul se aplecă firesc și-l luă pe copil în brațe.

– Se pare că mi-am găsit ceva de făcut până la urmă, spuse acesta trăgând cu coada ochiului la Margaret.

– Mă ocup de ceai și vin și eu, decretă ea.

Grăbită să pună în ordine totul, de data asta întâmpină ușurată suieratul ceainicului. Dom iese, în timp ce povara lui savant gădilată, râdea de plăcere. În liniște, Bill își vedea de treabă, stivind cămile și farfurioarele pe două tăvi.

– Nu fi așa de crudă cu el, Margot, murmură el deodată.

Crudă? Nu el era cel crud? De ce o lăsa așa, în nesiguranță? Luând tava, Margaret se duse în încăperea mare și o așeză pe o masuță joasă.

– Susan ți-a arătat realizările mele? întrebă gazda pe un ton ostentativ dezinvolt. Le lăsasem pe comodă.

– Admir finețea lucrăturii, comentă plăcut impresionată Joy, care parcă-și recăpătase tonusul obișnuit. Și scaunele... adăugă mângâindu-le broderiile, ce minunăție!

– Margo este înzestrată ! remarcă Bill cu amabilitate.

– Față de Joy, lucrurile mele par făcute de un copilăș, protestă Margaret.

Și, automat, adăugă :

– Încetează să mai folosești porecla asta ridicolă!

– E un semn de prietenie, protestă Bill. Dar nu te teme. Niciodată n-am să-ți spun așa în timpul orelor de serviciu, dacă asta te sâcăie. Mi-e frică să nu atrag trăsnetele doctoriței Warrender în bluza ei albă, făcu el pe bufonul, cu amabilitate.

Bluza ei, armura...

– Ți-ai ales culorile pentru următoarele tapiserii? continuă doctorița, ca să facă o diversiune.

– Ezit încă pentru culoarea pietrelor. Poate dacă m-aș duce să le văd mai de aproape... sugeră Joy.

– Te simți în formă pentru o plimbare ?

– Bineînțeles!

Cu inima palpitând, Margaret îl ajută pe Teddy să-și îmbrace salopeta. Cu siguranță, Dom ar fi mers cu ea și ar fi căpătat în sfârșit răspunsul pe care-l aștepta.

I se puse un nod în gât când îl auzi le Lex propunând :

– O să vâram degețelul în apă, băiete?

Chipul lui Teddy se luminează și întinse automat cealaltă mână prietenului său Dom.

Bill veni după ei și curând se auziră râzând cu copilul, care țipa de bucurie de fiecare dată când mâinile celor mari îl săltau de pe pământ.

– M-am gândit să aduc sculurile astea, din fericire ! Cenușiul este prea sumbru.

– Ar fi mai bine să mergem mâine dimineață, remarcă Susan.

– Lumina plină a zilei, nu-mi place nimic altceva, zâmbi Joy.

– Se vede că vii dintr-o țară unde soarele nu e o apariție rară, ca aici. Fii liniștită, zilele se lungesc, adăugă Susan uitându-se la ceas. Instinctiv, Margaret lăsă nasul în jos. Văzând că n-avea nimic la încheietura mâinii, trăsăturile delicate ale feței i se crispară.

– Vremea se răcește, ce-ar fi să ne întoarcem ?

O cuprinse o oboseală inexplicabilă. Ce n-ar fi dat să rămână singură...

– Ce situație imposibilă ! spuse cu jumătate de gură.
– Curaj, comentă Joy înșelându-se asupra sensului acestei exclamații.

Până la urmă, totul o să se aranjeze. În curând o să avem noutăți.

Întoarse acasă, femeile se ocupară de pregătirile pentru ceai.

– N-ar fi trebuit să-i lăsăm împreună, remarcă Joy.

Chipurile bosumflate ale celor doi tehnicieni nu arătau bine deloc.

– Am fost prins între ciocan și nicovală, gemu comic Bill stergându-se pe picioare pe preșul de la intrare.

– Trebuia să primească un mesaj, spuse Joy, încruntată. Mi-am permis chiar să las numărul tău de telefon în caz că...

– Bine-ai făcut, încuviință imediat Margaret.

Erau la a doua ceașcă de ceai, când sună telefonul.

Masa se desfășurase într-o tristețe generală. Din fericire, gesturile comice ale lui Teddy mai destinseseră puțin atmosfera. Chiar și cei doi îndrăgostiți, atât de volubili de obicei, tăceau.

– Mă duc eu să răspund ! se ridică imediat Lex și porni.

– Lex! strigă Joy chemându-și soțul la ordin. Ești la Margaret. Poate e un telefon destinat ei!

– Du-te! spuse imediat Margaret.

Când Lex se întoarse, cu îngrijorarea citindu-i-se pe față, le explică celorlalți :

– Suntem chemați de urgență pe platformă, îi comunică lui Dom.

– De ce?

I se vedea o venă pulsând pe tâmpla stângă și acesta era singurul semn care-i trăda neliniștea.

– Nu mi-au spus clar. Elicopterul e pe drum. Îmi pare rău, Margaret, încheie Lex cu un gest de scuză.

– Nu-ți face probleme, vor mai fi și alte mese festive.

Dom nu spuse nici un cuvânt, dar o privi scrutător, pe urmă se răsuci pe călcăie și plecă hotărât spre ușă.

– Am să-i duc acasă pe Joy și pe Teddy, se oferi Bill.

– Mulțumesc. O să vă ținem la curent cu ce se-ntâmplă, promise Lex.

– Cred c-o să ne ducem acasă, oftă Joy. Teddy a adormit.

Rămase singure, cele două prietene puseră lucrurile în ordine.

– Margot, mulțumesc pentru ziua asta, spuse Bill cu căldură, când se întoarse. Când se vor întoarce Lex și Dom, vom sărbători izbânda lor.

"Când se vor întoarce?" se întrebă Margaret, extenuată. "Și ce vești vor aduce?" Se postă în fața ferestrei, cu nasul în geam, privind degeaba în întuneric.

De ce se încăpățâna ? Platforma era mult prea departe de țărm și n-ar fi putut s-o vadă.

Se trezi înghețată și sleită de puteri. Auzi un zgomot metalic venind de la ușa de la intrare. Fără să vrea, Margaret strigă :

– Dom! Așteaptă, Dom! Instinctul îi spunea că el era.

– Dom! mai strigă o dată.

Întinzându-se, se strădui să se ridice. Cu mare greutate, reuși să ajungă la ușă. Cu degete neîndemânatic, trase zăvorul și se trezi nas în nas cu distribuitorul de ziare, care-i adresă zâmbetul obișnuit.

– Bună dimineța, doamnă doctor! Nu mă descurc cu ziarul ăsta, nu mai are loc de atâtea scrisori !

Margaret luă pachetul pe care i-l întinse puștiul, care-și luă imediat bicicleta și plecă fluierând. Nici urmă de vreo mașină.

Tânăra femeie își impuse să bea o cană cu cafea și să mănânce, fără prea multă convingere, o felie de pâine prăjită. Era luni, avea nevoie de toate puterile ca să se apuce de treburile obișnuite. Recapitulă ce avea de făcut toată ziua, lucruri care aveau s-o împiedice să se gândească la Dom. Turul saloanelor, pacienți de examinat, bolnavi veniți la consult. Perversă, fatalitatea făcea să fie o zi extraordinar de calmă și Margaretei îi treceau prin minte gândurile cele mai nebuști.

– Uf ! exclamă infirmiera care o asista. S-a terminat pe ziua de azi !

Cu o mână zdravănă, miss Maston luă dosarele împrăstiate pe birou.

– De data asta, terminăm la ora care trebuie.

– Chiar nu mai e nimeni?

– Nimeni, afirmă colaboratoarea robustă, îndepărtându-se cu hârțiile.

Oftând, Margaret se ridică și începu să-și descheie bluza imaculată.

– M-am înșelat, răsună deodată vocea gravă a lui miss Maston.

Își vârî capul prin deschizătura ușii, ca să se asigure că Margaret mai era acolo.

– Intrați, vă rog, adăugă cu bonomia ei obișnuită. Doamna doctor Warrender tocmai a terminat ultima consultație.

Uimită, Margaret se întreba cui îi erau adresate cuvintele astea atât de puțin obișnuite pentru ea, cu atât mai mult cu cât asistenta pleca, judecând după zgomotul pașilor de pe culoar. Un ușor curent de aer îi atrase atenția Margaretei, care se răsuci pe călcâie și încremeni pe loc. Întâmpinarea clasică, banalul : "ce pot să fac pentru dumneavoastră ?", nu putu s-o rostească.

Cu ochii cât cepele, îl privea fix pe Dom!

Nu-l recunoscuse imediat. Îi trebuiseră câteva secunde ca să-l identifice pe cel care se ascundea într-o ținută insolită. Bocancii mari, salopeta murdară cu negreală și casca portocalie de pe părul blond, erau ținuta de lucru a lui Dom. Îl privi cu îngrijorare. Fruntea și obraji erau negricioase, murdare. Dar ochii-i erau mai albaștri ca niciodată și zâmbea cum n-o mai făcuse până atunci. Fără să mai stea pe gânduri, făcu cei câțiva pași care o despărteau de el și-i sări de gât. Temeri, îndoieli, totul se năruî în acest moment suprem. O învăluia în brațele lui și asta era singurul lucru care conta. Bărbatul râse.

– Sunt lipicios...

– Nu-mi pasă !

Ca să susțină afirmația, îl sărută pe obrazul murdar.

Când îi simți buzele și răsuflarea, se aplecă încet și puse stăpânire pe buzele ei. Parc-ar fi fost un călător care, pierdut în deșert, găsea prin minune un izvor și putea în sfârșit să-și potolească setea.

– Dragostea... viața... inima mea... murmură el, răgușit.

Se putea oare ca bărbatul acesta să fie Dom?

– Mi-a fost atât de teamă să nu te pierd...

Răsufând greu, o prinse de mijloc și o făcu să se așeze pe banca verde de lemn, pe care se odihneau de obicei bolnavii.

– Să mă pierzi ? repetă Margaret ca un ecou.

Ce vroia să spună? Nu știa că inima ei îi aparținea?

– Situația mea era compromisă, începu. N-aveam dreptul să te antrenez...

făcu o pauză și privirea lui, o clipă întunecată de grijă, scânteie încrezătoare:

– Acum, lucrurile s-au schimbat !

– Explică-mi cum!

– Bluza ta... se scuză el.

– Reparații de ultima clipă ? se neliniști Margaret.

– Pe față nu sunt murdar cu unsoare... ci cu... petrol brut ! izbucni Dom.

– Ai găsit zăcământul? Așadar, deducțiile tale au fost fondate! Aveai dreptate! explodeă Margaret cu ochi sclipitori.

Nu de competența lui se îndoiește, ci de dragoste, și acum nesiguranța nu-și mai avea locul. Ar fi putut să i-o spună mai devreme, însă preferase ca situația să se limpezească. Îi fu recunoscătoare pentru această atenție.

– Nu mi-am mai dat osteneala să mă schimb, trebuia să vin să-ți spun cât mai repede. Zăcământul e mai important decât am crezut!

Ochii îi scliffeau de entuziasm.

– Se va putea exploata rentabil? întrebă Margaret firesc, ca și cum ar fi fost familiarizată de o viață cu jargonul sondorilor; ca să vezi ce poate face dragostea...

Forajul puțului "sălbatic" era deci justificată? continuă ea.

– Nu mai este sălbatic, replică el plin de subînțelesuri pe care Margaret nu le luă în seamă. Vom putea trece la stadiul de producție. Milioane de metri cubi de gaz și tone de petrol !

– Trebuie să afle și Joy, pentru că visa atât să se poată stabili aici!

– Lex a plecat deja la ea. Pe mine m-a lăsat în capătul străzii principale.

– Lângă librărie ?

Cu capul puțin înclinat, Margaret îl privea fără să înțeleagă.

– Nu, răspunse el pe un ton misterios. Chiar în fața magazinului de alături.

– Dar acolo e magazinul bijutierului Wilson, nu? exclamă Margaret, uimită.

De ce fusese grăbit să treacă pe la un asemenea magazin?

– Am fost să caut ceva pentru tine, explică el zâmbind. Lasă-mă să ți-l prind la mână. Acolo e locul lui...

– Ceasul meu ! exclamă Margaret încântată. Dar spuneai că este o pradă de război... adăugă, simțindu-se înșelată.

– Scumpa mea, cum ai putut să crezi măcar o clipă că aș fi în stare de o asemenea infamie... Glumeam, știi bine ! Totuși, înainte să ți-l aduc, l-am dus la un meseriaș, să-l vadă. Vroiam să mă asigur că peripețiile prin care a trecut nu l-au stricat. Am profitat de asta ca să-i schimb brățara. Nu vreau să mă întorc asupra acestui episod neplăcut, spuse pe un ton dramatic, dar bijutierul a fost categoric. Brățara era complet uzată!

– Ah! replică Margaret, cu o indignare prefăcută.

Ești insuportabil!

Ca să i-o dovedească, îl sărută pe obraz și se cuibări la pieptul lui.

– Și asta nu e tot, începui el din nou. Deodată, avea un tremur în glasul grav. Margaret se încordă fără să vrea.

– Am trecut pe acolo ca să iau și asta, adăugă, cu o ușoară ezitare.

Învins de ceea ce nu putea să fie decât emoție, tăcu și-i întinse o cutiuță aurie, în formă de inimă.

– Deschide-o, abia am comandat-o...

– Dom! reacționează Margaret stupefiată. E prea frumos!

Așezat pe o pernuță se mătase roșie, sclipa diamantul unui inel de aur.

– Aici e locul tău, Margaret. În inima mea !... pentru totdeauna!

Îi puse cu grijă pe deget inelul de logodnă.

– Accepți locul acesta? Accepți să fii soția mea, Margot?

Incapabilă să mai rostească un cuvânt, Margaret încuviință clătinând din cap, și oftă fericit.

– Dar... credeam că te-ai hotărât să refuzi "să-ți legi ghiuleaua de picior", nu? îl necăji tânăra femeie.

– Crezi că asemenea cuvinte se pot aplica în cazul soției mele ? Margaret îl privi cu venerație și i se cuibări din nou la piept.

Sfârșit